

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

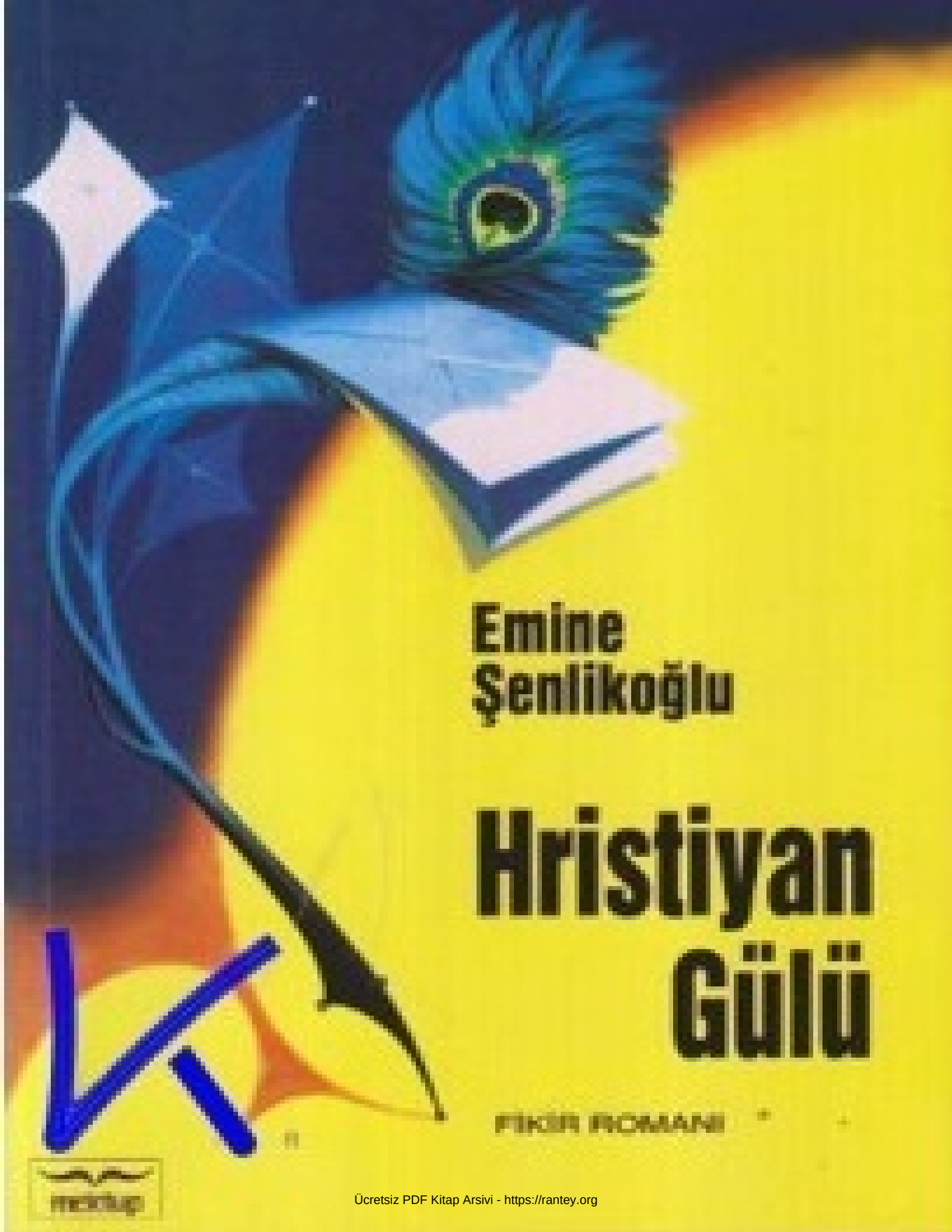
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**Emine
Şenlikoğlu**

Hristiyan Gülü

FIKİR ROMANI

Eski çağların insanlarıyla kendimizi kıyasladığımızda

Övünecek bir şeyimizin olmadığını göreceğiz.

Onlardan daha fazla öldürüyoruz!

Onlardan daha çok kavga ediyoruz!

Onlardan daha gerilerdeyiz!

Öteki dinlerin mensuplarıyla yani bütün dünya ile temelde akrabayız. Hepimiz ilk insanın evlatlarıyız. O halde hangi dinden olursak olalım, birbirimize iftira almamalı, birimizin kısıtlamamalıyız. yaşama hakkını Bir ırktan üç-beş kişi bir hata yaptığı zaman, bu hata o ırkın bütün mensuplarına ödetiliyorsa, insanlıktan bahsetmek nasıl mümkün olur?

la amca Öteki dinin mensuplarıyla çocuklarıyız. Birbirimizi kendi di d dbl k d

ini- y davet edebiliriz. Fakat davete icabet yoksa, birbirimizi olduğu gibi kabul etmek zorundayız.

Bir kitabı bitirmeden o kitap hakkında konuşma yapmak için ya ön yargılı, ya da cahil olmak gerekir.

EMİNE ÖZKAN ŞENLİKOĞLU

21 Mayıs 1953 yılında dünyaya geldi. Çocukluğu çok büyük bir mücadele içinde geçen Şenlikoğlu, bazı adaletsizlikleri küçük yaşta farkotmeye başladı. Gençlik yıllarında din arayışına girdiğinden, dinleri araştırdı, incil-ler'i okudu. Daha sonra islâm'a yöneldi ve islâmî tahsil yapmaya başladı. Fıkıh, Akaid gibi ilim dallarıyla ilgili eşi Recep Özkan ve özel hocalardan dersler aldı. İlk-orta ve İmam-Hatip lisesini dışarıdan bilirdi. Yurtiçi ve yurtdışında birçok konferanslar verd;

ilk kitabı "Gençliğin imanını Sorularla Çaldılar" 'simli eserinden dolayı 2.5 yıl cezaevinde yattı. Defalarca mahkemeye verilen, nezarete atılan Şenlikoğlu, 1985 yılından itibaren Mektup Dergisi, Genel Yayın Yönetmenli-ğ/tii yürütmektedir.

iki çocuk annesi olan Şenlikoğlu'nun 1984 yılından itibaren çıkan kitapları şunlardır:

1. SERİ: "GENÇLİĞE HATIRAMDİR"

1 - Gençliğin imanını Sorularla Çaldılar

2- Bize Nasıl Kıydınız

3- Mahkum Duygular

4- Burası Cezaevi

5- islâm'da Erkek

6- Ne Olur ihanet Etme

- 7- Ülkemi Arıyorum
- 8- Biz Bu Vatanın Nesi Oluyoruz
- 9- Ruhumun Penceresi
- 10- Kelepçeli Kalemimden
- 11- Ağlatan Yollar
- 12- insanlar da Kayar
- 13- Telefonla Röportaj
- 14- Önce Soru Sorarlar
- 15- isimsiz Kitap (Hiciv)
- 16- Vicdan Azabı
- 17- Maria
- 18- idamlık Genç

(Bu seri tamamlanmıştı')

2. SERİ: "İNSANLIĞA ÇAĞRI"

- 1- insanlığın Belgeseli
- 2- Kıbrıs Sular içinde Bir Yetim
- 3- Bc-n Kimin Kurbanıyım
- 4- GÖri Tepen kurşunlar
- 5- Radyo ve Basın Röportajları
- 6- Tolovizyon Röportajları
- 7- Uzaktaki Çılgınlıklar 0- Geçmişin izleri
- 9- Sabıkalı ve Dul
- 10- Çingene
- 11- imamın Manken Kızı
- 12- Son Pişmanlık Fayda Eder

- 13- Çin işkencesi
- 14- Kadınları Kadınlar da Eziyor (Bu seri tamamlanmıştır)

3. SERİ: "NESİLLERİN ÖYKÜSÜ"

0- Anne Büyükölü Bir Şey Söyle 1-Şirin Köy

2- Küçük Kız

3- Küçük Kelebekler

4- Yılan Yavrusu

5- Kırmızı Elbiseli Kız

6- Satılık Çocuk

7- Topal Karınca

8- Küçük Kızın Umudu

9- Hayâl Çocuk

10- Konuşan Serçe 11 - Kardeş Sevgisi

4. SERİ: "SEVGİNİN SESİ"

1- Hrisliyan Gülü

5. SERİ: "BİLGİ SERİSİ"

1- Kılavuz islâm'ı Doğru Anlamak I

2- Kılavuz islâm'ı Doğru Anlamak II

3- Kılavuz islâm'ı Doğru Anlamak III

4- Kılavuz İslâm'ı Doğru Anlamak IV

Mektup Yayınları

Dizgi-Tashih: Can & Fes

Kapak: Ramazan Erkut *

İlk baskı: Nisan 2000 *

Baskı: Özener Matbaası

Haberleşme Adresi:

MEKTUP YAYINLARI

Malta Boyacı Kapısı sok. No:7/1

Fatih/İstanbul

Tel: (0212) 635 35 14

(0212)521 83 10

(0212) 525 27 06

Fax:(0212)534 18 71

Hristiyan dala

Emine Şenlikoglu

Teşekkür

Bize yapılan hakaretlere misilleme yapmadan, ilgisine fayda sağlayacak ümidiyle Hristiyan Gülü'nü kaleme aldım.

Dostlarımdan bazılarına okuttum. Okuyanların ortak fikri "Bu roman, sahasında -konusu bakımından- bir ilke imza atmış" dediler. Bunu temenni kabul ediyor, dostianma teşekkür ediyorum.

Böylesine önemli bir romanda bana yardımcı olan Yehova Şahidi iken müslü-manlığa dönen romandaki Cemile'ye ve Aynur Bebek'e, ayrıca romanın son kontrolünü yapan ve "Bu roman, müslümanlara ayna tutacak nitelikte bir romandır" diyen Filolog Yazar Yaşar Kaplan Bey'e çok teşekkür ediyorum. Ve bu kitabın etkili olması için her zamanki gibi Es-Semiu olana seslendim. Seslenişim onunla benim aramda kalacaktır.

Emine Şenlikoğlu 1 Nisan 2000 İstanbul

Ben Cemile

Hayat hikâyeme, benim için en ilginç kişiliğe sahip olan "Deli ismet" lâkaplı insanla başlamak istiyorum.

Benden çok büyük olan Deli İsmet, ömrüm boyu unutamayacağım biridir. Esmer, uzun boylu, siyah gözlü ve kalın kaşlı olan Deli ismet, ürkütücü biriydi. Bu ürkütücülüğün yanında insanı şaşırtan özellikleri de vardı.

Boğaziçi'ndeki villamızın önünden hergün geçen Deli İsmet, ne yapıp yapıyor, benden haber alıyordu. Canımı çok sıkkan Deli ismet, mahallemizin sanki maskotuydu. Biz bu mahalleye geldikten iki üç ay sonra da o gelmişti. Deli haline bakmadan, bana kol-kanat olma, beni korumaya çalışma hali, beni hasta ediyordu. Bazen isyan ediyordum, "Bu deli, bula bula beni mi buldu? Annem değil, babam değil, neden beni korumaya çalışıyor?" diye hüngür hüngür ağladığımı hatırlıyorum.

Ben Almanya'da doğdum, orada büyüdüm. Liseyi Türkiye'de okumamı isteyen babam, "illa villa alacağım" deyince, kendimi Boğaziçi'nde, villa, kasr ve lüks apartmanlardan oluşan sempte buldum... Deli ismet de beni buldu.. Yalnız beni değil, ninemi de... Zaman zaman nineme muz getiriyor, hediyeler alıyordu... Hediyeleri deliceydi... Meselâ, nineme sık sık bisküvi alıyor "Sana hediye aldım" diyordu!.. Aradan uzun yıllar geçmesine rağmen bugün gibi hatırlıyorum.

Mahallemiz ilginç insanlarla doluydu... Sanıyorum her mahallenin ilginç insanları vardır, bizim mahallenin insanları, sanki, başka yerde yok gibi gelirdi bana. Gerçi bu gidişle, ilginç tiplere ve olaylara şahit ola ola, insanlık için ilginç olan birşey kalmayacak... Zamanla, "var" sayılan "uzaylılar" bile ilginç olmaktan çıkacaklar.

Villamızın hemen yanında Sarı Villa adıyla anılan bir villa vardı. Bu vil-

lanın bir de hikayesi. Peri masallarını andıran hikâyeye göre, villada üç çocuklu bir aile yaşıyormuş. Çocuklar büyümüşler... Annelerini sık sık döven babalarına karşı gelmeye başlamışlar. Psikopat baba, bu defa çocuklarını da dövmeye başlamış. Adamı seven kimse yokmuş. Çocukları da "Babamız ölse de bu villa bize kalsa" diye düşünerek, dört gözle babalarının ölümünü bekliyorlarmış.

Gün gelmiş, hergün dayak yiyen kadın, üç oğlunu bırakarak kocasından ayrılıp gitmiş. Bir daha da ondan haber alınamamış. Çocuklar da merak edip annelerini aramamışlar... Çok geçmeden babaları ölmüş.

Üç çocuğun üçü de, villaya tek başına sahip olmanın yollarını arıyor-larmış...

Birgün, içlerinden biri "Gelin yemek işini bölüştürelim" demiş. Birincisi komposto ve pilavı, ikincisi böreği, üçüncüsü de yemeği pişirmek üzere kararlaştırmışlar. Üçü de kendi pişirdiklerine zehir koymuş. Sofrayı kurmuşlar, herkeste bir heyecan varmış... Sonunda üçü de çok özel hazırlanan sofraya oturmuşlar. Hiçbiri kendi hazırladığı yiyecekten yememiş... Ancak, yemeklerin hepsi zehirli olduğu için, üçü de ölmüş.

İki gün öldüklerini kimse duymamış. Sonunda, kapıda bağlı olan köpeğin devamlı havlamasıyla komşular durumdan haberdar olmuş... Üç genci mezara gömmüşler.

Daha sonra anne duymuş olanları... Çıkıp gelmiş. Çocuklarının mezarına gidip ağlamış: "Siz benim dirimi bile aramadınız, ama ben sizin mezarınızı aradım." diye ağıtlar yakmış... Sonra da villayı "Bu villada bir aile sa-rarıp soldu" diyerek, sarıya boyatıp satmış. Bunu bana Deli ismet anlattı ve çok ilginç bir şey söyledi: "Miras uğruna bir kardeş kardeşini öldürür veya ölmesini isterse, aynı insan, o mirastan belâsını görür." dedi.

Villamızın önündeki daracık cadde, yokuş aşağı iner ve ana caddeye bağlanırdı... Denizle aramızda bahçemiz ile ana cadde vardı. Denizin kollarında gibiydik...

Annem, babam, bir de kardeşim Uğur vardı. Onlar Almanya'daydılar. En çok özlediğim, en fazla aklıma gelen, en sevdiğim Uğur'du... En çok şiiri onun için yazmışımdır... Gözyaşlarını en fazla onun için akıştır... En çok rüyama giren de oydu...

Kardeşlik...

Deli ismet de soruyordu kardeşimi. Geçen yıl geldiğinde onunla çok fazla ilgilendi... Ben de kardeşimi boğar diye korktum. Kardeşim Uğur'a: "Sakın o deliyle bir daha konuşma" dedim. O da çocuk değil mi, ismet'e: "Ablam seninle konuşmamı yasakladı, benimle konuşma" demiş. Deli ismet de ağlamış: "Ablandan bunu beklemezdim" demiş. "Benden neden böyle bir tavır beklemiyormuş? Ben onun nesi oluyorum da benden bu kadar emin olabiliyormuş?" diye sinirimden gecelerce uyumadım.

Devamlı serzenişte bulunur, babamla her telefon görüşmemizde ona sitem ederdim.

— Ah baba ah!. Beni güzel ülkemden aldın, tanımadığım insanların içine attın. Almanya benim birinci vatanımdı, orda doğmuş, orda büyümüşüm. Ne diye beni buralara attın? dediğim de, beni teselli için elinden geleni yapıyordu.

— Yavrum, Cemilem. Seni orada mutlu yaşatmak adına, sana villa aldım. Altına sıfır kilometre araba çektim, şoför tuttum. Yaşın tutunca ehliyet alıp arabayı kendin kullanacaksın. Kral evladı gibi yaşıyorsun. Neden, hâlâ gözün doymuyor? diye o da beni suçluyordu.

Birgün şoförüm gelip beni aldı. Ah ehliyetimi bir alsam, tıpkı filimlerde-ki gençler gibi hava atacaktım. Şimdilik özel şoförle idare ediyordum.

Bu hayaller içinde şoförümle giderken, bir üst mahallede oturan İsmetlerin evinin önünden geçmemiz gerekti. Bir de baktık ismet sokakta tratu-var üzerinde oturmuş kara kara düşünüyor. Öylesine laf attım ona. Bana baktı, derin ve ürküten gözlerini gözlerime dikti... Hiçbir şey söylemiyordu... "Ne oldu?" dedim. "Kardeşine sor o anlatsın" dedi. Akşam olduğunda sordum kardeşime, o da ona söylediklerini anlattı. Çok üzülmiştim. Kızdım Uğur'a, o da "Ama abla! Sen bana onunla konuşma demedin rhi?" diye kendini savundu.

Uğurla ilgili bu anımı hep hatırlarım. Canım kardeşim! Bir yıldır onu görmüyorum. Çok özlemişim ki, onu hatırladıkça burnumun direği sızlıyor.

Geçen yıl sahilde gezerken benden balon istemişti. Bir çocuğun elinde gördüğümüz balona dikmişti gözlerini, illa "Ondan bana da alın" diye tutturmuştu ama aynı balondan bulamamıştık.

Bir defasında, telefonda annem söyledi. Aradan bir yıl geçmesine rağmen hâlâ o balonu unutmamış. Halbuki, Almanya'da çok daha güzel ba'-loniar alınmıştı ona. Fakat o, oğün gördüğü balonu unutmuyordu.

Ben de onun bu tavrına çok sinirlendim. Israrla o balonu isteyince, bağırmaya başladım.

— Sen, sanki balon görmemiş bir çocuk gibisin. Hatta hiçbir şey görmemiş bir çocuğa benziyorsun! Almanya'da balon yok muydu? diye ona bağırıyordum:

işe bakın! Çocuk bir şey görmediyse çocuk mu suçlanır, o çocuğa bir-şey göstermeyenler mi suçlanır? Tersten bakmaya alışmışsınız ya... Terse doğru devam ediyoruz.

".... Hatta sen hiçbir şey görmemiş çocuğa benziyorsun!" diye azarlamam onu şaşırtmıştı.

Cevap verdi Uğurum:

— Ama ablacığım, ben çok balon gördüm fakat onu görmedim, dedi.

insandaki gizli bölmelerden biriydi bu cevap, insanlık neden bencil, neden hep kendi zevkine uygun olanlara önem verir? Özellikle, çocukların zevklerini neden ihmal eder? Kendimi suçüstü yakaladım.

Kardeşim şimdi altı yaşında ve ben kısa zaman sonra onu göreceğim. Liseyi okumak için Türkiye'ye gelmişim, önceleri hiç istememişim ama sonraları alıştım ve nihayet lise bitti. Almanya'ya annemin babamın yanına gidiyorum.

Ona giderken o sevdiği balondan götürmek için günlerce baloncu gezdim. Toptancıları bile aradım. O balondan bana bulana beşyüz mark vereceğimi vaad ettim. Nerde baloncu görsem aynı şeyi söyledim. "Bulursanız şu telefona haber verin" dedim. Beyaz zeminli balonun üzerinde başına kelebek konmuş bir yunus balığının resmi olduğunu anlatıp, herkese tarif ettim.

Belki de, "Altıtarafı bir balon. Bir balon için bunca çabaya ne gerek var?" diyenler olacaktır.

Evet bu söz doğru. Benim için de altıtarafı bir balon.. Ama kardeşim için, acaba o balon ne?!

10

Bir sabah telefonumuz çaldı. Açtım, balonu tarif ettiklerimden biri heyecanla haber verdi:

— Buldum abla buldum, balonu buldum, kaç tane alayım? Sevinçle cevap verdim:

— Beş on adet alın, dedim.

Çıkarıcılardan nefret ederim. Gerçi herkes nefret eder ama sanıyorum ben herkesin nefretinin toplamı kadar nefret ediyorum.

Adamın sorduğu soru beni adeta çıldırttı. Gerzek gerzek konuşan ses tonuyla sordu:

— Abla!.. Hepsine ayrı ayrı beşyüz mark vereceksin değil mi?

Bu tip fırsat düşkünü insanları, çürümüş, değdiği yere yapışan sakıza benzetirim.

İki kelime zor konuşabildim:

— istemez, bir tane alın yeter, dedim. Getirdi. "Biri de benden olsun" dedi.

Şimdi o balondan götüreceğim ona. Kimbillir ne kadar sevinecek.

Onu çok özledim.

Ondan, neden bu denli içten bahsettiğimi, hayat hikayeme Deli İs-met'ten sonra kardeşimle başlama sebebimi; onun dünyamdaki yerini öğrendiğiniz zaman anlayacaksınız.

Yola çıkmak için hazırlanıyorum.

Dedem oralı değil, ninemse çok üzgün.

— Canım kızım... Gidince, annen baban gibi bizi unutma olur mu? Sık sık telefon aç bize, dedi.

Evladına hasret ata... Atasını unutan evlatlar... Ve sonra herkesin, kendisini vefakar insan olarak görmesi. Çirkin bile bunun yanında güzel kalıyor.

Almanya yolculuğuna hazırlığım başlamıştı. Yeni dünya düzenine hazırlanan biri olarak, heyecandan yerimde duramıyordum. Zenginliğin içinde, sevineceğim birşey kalmamıştı. Montaigne'in dediği gibi "Lüks, bizi kılıçtan beter eziyor." Ezintiler içinde dirilmeye çalıştıkça, yöntem bozukluğu her şeyi daha çıkmaza sokuyor. Kardeşim aklıma gelince çok mutlu oluyor ve anlıyordum ki, bu dünyada benim de gönülden özlediğim bir yakınım varmış.

11

Yeni dünyamdan ailemin hiç haberi olmadı. Onlara sürpriz olacaktı yeni kişiliğim.

Babam da, annem de kimsenin inancına karışmayan birer demokratlardı... Her "Demokratım" diyen, demokrat olamazdı ama-bence benim annem babam tam bir demokratı. Bana karışmazlardı... Bundan emindim. Belki de sevineceklerdi, çünkü yeni kişiliğim, yeni dinim, yeni bakış açımı karşılarında bambaşka bir evlat bulacaklardı.

Eğlence bile artık bana zulüm olmuştu. Yeni dinimle bu zulümden kurtulmuştum.

Güzel bir söz duymuştum: "Kendisini meşgul etmeyen insanı, şeytan meşgul eder." diyordu söz. Gerçekten şeytan meşgul ediyordu ama ben, kendimi yönlendirmeye başladığımdan beri, şeytan beni meşgul edemiyordu... Yıllar sonra şöyle düşünecektim:

Acaba şeytan, beni kendi yolunda mı görüyordu ki, beni aldatmaya çalışmıyordu?

Bazen kendimi saçmalarken yakalıyorum böyle...

Sanki, her yeni mutlaka en iyisiymiş gibi şartlanmışım. Bir başka alemdeydim. Dünya, gözümde bambaşka bir dünya olarak duruyordu. Sanki o da benimle beraber yeni bir kişiliğe bürünmüştü.

Hikayemi anlatmak için bu uzun yola girmeden önce size iç dünyamdan bahsedeyim. İnsanın duyguları ne kadar anlatılabilir bilemiyorum ama ben vargücümle anlatmaya çalışacağım. Hatta elimde olsa, kendine gel, diye insanlığı silkeleyeceğim. Zira, öylesine bir hayat yaşamıştım ki, o hayattan bana kalan hatıra, bu duygu oldu.

Klasiklerden okuyan, her güzel cümlede kendine çıkış yolu arayan bir genç kızken, her büyük bilinenin o kadar büyük olmadığını anladım. Adaletsiz, görünüşte büyük olanların ve dost görünenlerin, gözünü kırpmadan insan harcadıklarını gördüm. Filozofların da kulaktan duyma bilgilerle ya-zabildiklerini, hayranı olduğum Montaigne'den öğrendim. "Türk Padişahları kendisini yemek yerken göstermezlermiş, onlar haftada bir yemek yer-lermiş." diyor kitabında.

Filozoflar böylesine büyük yanlış yapıyorlar mıydı? Bir düşünür böyle inanabilmişse, o çok daha farklı

yanlışlara da inanırdı doğal olarak. Ve ben

12

de, filozoflar mutlaka doğruyu söyler, diye inanmışsam, yanlışın tahsiline devam edeceğim demektir. Benim için bu, önemli bir ipucuydu fakat de-ęerlendiremedim. Aynı düşünür,

"Eğitimin insanı bozmaması yetmez, daha iyiden yana değiştirmesi gerekir."

diyor. Çok doğru, fakat ben bazı doğruları bazı bedeller ödeyerek öğrendim. Keşke daha önce bedel ödeyenler yazsaydılar anılarını, niçin ve nasıl bedel ödediklerini, belki bana ve benim gibilere ışık tutarlardı da, ben de kendi kendimi ezmezdim. Kendi omuzlarıma basarak kendimi bu kadar yormaz, ruhumu da incitmezdim... Sırt bilinçsizlik yüzünden yaptığım hataların altında ezildim. Abartı zannedilebilir bu sözüm ama şerefimle teyid ederim ki, dünyanın beni yorduğu yıllar yaşadım ve o zamanlar, keşke ölüm gelse de, ben gitsem, dedim... Bana ölümü özleten sebeplerin başında bazı insanların bilinçsizliği geliyordu. Anladığım bir gerçek de şu: insanı, insanın yaraladığı gibi hiç bir şey yaralayamıyor. Özellikle cahil insanlar. Aman Allahım! Cahil insanlardan ne çok çektim öyle! Buna rağmen azimli, kararlı ve çalışkan olmam gerektiğini onlar sayesinde anladım; ödediğim bedeller ağır olsa da... Ve bir şeyi daha farkettim, cehalet, ana babayla evlat arasına, karısı ile kocası arasına girdiği zaman, insan'ın kıyameti görmesine gerek kalmıyor.

Doğruya yöneldiğim günden beri ziyan olan insanların farkına vardım. Ziyan olan yıllarımı düşünüyorum. Geçmişte kaybolanları geri getiremem ama gelecekte kaybolacak olanlardan bazılarının önüne geçebilirim. Bunun için bir yerinden başlayarak hayat hikayemi yazmaya karar verdim.

Türkiye'den Almanya'ya geldiğim günü ve sonrasını hiç unutmam.

Liseyi bitirdikten sonra nihayet annemle babamın yanına gitmiştim. Beni havaalanında karşıladıkları gün onları şaşkına çevirmiştim. Anneme babama sarıldıktan sonra, "Beni size, sizi bana kavuşturan Yehova'ya teşekkür ederim" dedim. Annemle babam birbirlerine bakıp yıldırım hızıyla bana döndüler. Babam hayretle sordu:

— Sen ne dedin, ne dedin! Ben anlayamadım da.

— Yehova'ya teşekkür ederim, dedim.

— Yehova da kim? Allah'a hamdeder gibi ona hamd ediyorsun?

— Zaten Yehova Allah, Allah'tan başkasına hamdedilir mi? dedim.

13

Annemin rengi siyah beyaza döndü.

— Neden Allah'a Allah elemiyorsun da tuhaf isimlerle anıyorsun onu? Soru dolu gözlerini kısarak bana bakıyor, cevap bekliyordu. Cevabımı

verdim:

— Tuhaf değil, Tevrat'ta Allah kendisine Yehova'yım, diyor. Aynı şaşkınlıkla babam devam etti:

— Canım bize ne incil'den, Tevrat'tan. Bizim Kur'anımız'da Allah'ın ismi Allah değil mi?

Babama heyecan dolu bakışlarla baktım. Yeni dünyanın verdiği coşkuyla sanki müjde veriyordum:

— Ama ben Kur'an'a bağlı değilim baba. Ben artık bir Yehova Şahidiyim, iman ettiğim kitap da incil... Tevrat ve Zebur, özeti Mukaddes Kitap. Bunların hepsine iman ediyorum.

Kardeşim Uğur da boynuma atılırken sevinçten uçuyordu.

Annemle babam oldukları yerde çivilenmiş gibi kaldılar. Benim içim içime sığmıyordu. Onların hallerine bir anlam da veremiyordum. islâm Dini ile uzaktan yakından hiç ilgisi olmayan annem ve babamın ne adına bana tepki gösterdiklerini bir türlü anlayamıyordum.

Sanıyorum beş-on dakika öylece kalakaldılar. Sonra annem atıldı:

— Yani sen şimdi Hristiyan mı oldun?

— Senin anladığın manada Hristiyan değilim. Hristiyanlar isa'yı putlaş-tırdı ama biz daha çağdaş bakıyoruz, daha gerçekçi. Yehova'nın isteğine uygun bir şekilde. Yani gerçek Hristiyan biziz.

— Yani sen Hazreti Muhammed'i ret mi ediyorsun?

Her yanımda, sanki kinden, nefretten örülmüş duvarla kaplıydı. Bu psikolojiyle kuruyası dilimle ne de rahat cevap vermişim öyle.

— Evet. Ben onu reddediyorum.

Annem tahmin etmediğim şekilde üzerime yürüdü.

— Seni öldürürüm!..

Annemin bu tepkisi beni hayrete düşürdü. Gözlerine dikdik bakarak sordum:

— Anne, hayırdır inşaallah. Sen de mi Muhammed'i seviyordun? Bunu ben neden bilmiyordum ki? ilk defa şimdi onu benimsediğini duydum. O da tepkiden doğan bir benimseme. Onun ömrü ne kadar olur ki!

Onlar benim değişmeme, ben de onların tepkisine şaşırdım. Babam

14

| "-fi**-

arabasına binerken söylendi:

— Tabii olacağı buydu. Kızı tek başına iki ihtiyarın yanına bıraktık böyle oldu. Müslüman olarak bıraktığımız kız, bize Hristiyan olarak geri döndü.

Hayrettime hayret ekleniyordu.

— Allah Allah! Baba ben ne zaman müslümandım ki? Ben, müslüma-nım dediğimi de, sizin söylediğinizi de hiç hatırlamıyorum. Siz islâm adına ne yaptınız, bana ne öğrettiniz? Kendiniz islâm'ı ne kadar tanıyordunuz? Bana söyler misiniz?

Şoktan şoka giren annem cevap verdi:

— Yapmıyor muyduk? Sen bizi gâvur mu sandın? Ben Allahım'a, Kur'anım'a, bayrağıma canımı veririm. Ben Allah'ın emrini de yerine getiren biriyim. Yaian mı sen söyle, her yıl kurban kesmiyor muyduk?

Gülmekle yetindim.

Bana verilen bilinç bunu gerektiriyordu. Beni Yehova Şahidi yapan hemşirem ve biraderlerimden aldığım telkine göre anneme babama çok iyi davranacaktım, iyi davranmama rağmen onlar bana bağırıp çağırırlarsa, isa'nın mucizesi gerçekleşmiş olacaktı. Hatta dayak yememiz, evimizden kovulmamız bizim için şerefti, isa'nın buyruğunda; ne kadar üzerimize gelinirse, ne kadar çile çekersek o kadar iyi şahitler olduğumuza deliller vardı.

Din değiştiren, sonradan şahitlerden olan arkadaşları hatırlıyorum. Ailesi baskı yaptıkça incil'e daha çok sarılıyorlardı. İsa'nın mucizesinin kendisinde tecelli ettiğine inanıyorlardı.

Bir Filiz vardı yakından tanıdığım. O da şahitlerden olmuş, artık tarlaya bile çıkıyordu fakat, abisi "Sen nasıl olur da Yehova Şahidi olursun?" diye onu hastanelik etmişti. Öylesine çok dayak yediği halde sevinçten uçuyordu. Baskı gördükçe imanını daha çok güçleniyordu... Ona imrenmişim... Keşke ben de böyle baskılar görsem, ama benim ailem karışmaz diyordum. Şimdi anlamıştım ki, ailem bana karışacak, belki de dövecekti. Keşke öyle bir şey yapsalardı. Ben de Yehova için, isa için çile çeksem de mutlu olsam, diyordum.

Bana bu fikri nasıl aşılarmışlardı, beni böyle düşünmeye nasıl itmişlerdi? Hiç anlayamamıştım.

15

ka

Üç yılda iğneyle kuyu kazar gibi bende ki bütün inançları temizleyip, yerine kendi inanç ve ahlâklarını büyük bir özveri ile yerleştirmişlerdi.

Öyle candan davranıyorlardı ki, sanki şefkatli bir anne gibi, sanki onlar birer melekti. Sinirlenme nedir hiç bilmezlerdi*, insani özellikler onlardan gitmişti. Ya da öyle görünüyorlardı. Öyle veya değillerdi, ne önemi vardı ki, bana karşı tavırları öyleydi ya, önemli olan oydu.

Her biri, hareketleriyle mükemmel insanı tasvir ediyorlardı. Bu defa sanki, erkekleri birer isa, kadınları da birer Meryem Ana'ydı. Büyülenmişim... ilgiye muhtaçtım, sevgiye susamıştım... Onlar benim susuzluğumu kana kana gideriyorlardı.

Ya müslümanlar ne yapıyordu?

Şimdi bu soruyu sormayın... Çünkü ben Yehova Şahidi olana kadar benimle ilgilenen bir müslümana rastlamamıştım. Bizim mahallemizde oturan bir dindar tanıyorum. Kaç kez geçtim yanından, bana selam bile vermedi. Bazen okula gidip gelirken ilgilenen vardı ama Yehova Şahidleri gibi düzenli, bilinçli,

doğruyu hiç acele etmeden empoze edemiyorlardı. Onlar gibi candan ilgilenmiyorlardı. Açıkçası benim gördüğüm müslümanlar, Yehova Şahidleri gibi ufkumda devrim yapacak bir iz bırakamıyorlardı. Sadece hatalarımı söylüyor, böylece görevlerini yaptıklarına inanıyorlardı. Benim rastlamadığım bilinçli müslümanlar da vardı tabii ama onları tanıya-mıyordum. Üstelik bana faydaları da olmamıştı.

Ben, müslümanları bazı eylemlerde görürdüm. Onlar için de, dini siyasete alet ediyorlar, onlar ümmetçi, gibi sözler söylenince kötü olduklarına inanırdım. O dönemde koskoca ülkenin Başbakanı bile onları ayıplamıştı. Ben kime inansaydım ki... Fakat müslümanların içinde bulunduğu kışkacı şimdi anlıyorum. Eğer Yehova Şahitleri gibi onlar da kapı kapı gezerek, adres adres broşür bırakarak çalışmış olsaydılar, devlet gücünü elinde tutanlar müslümanlara nefes aldırmazlardı. Bunu yeni yeni görmeye

başladım.

Hava alanından eve gelinceye kadar sadece kardeşim Uğur'la konuştum. Annemle babam hiç konuşmuyorlardı. Meseleyi anlamıştım. Annem babam beni dışlayacaklardı. Ama bu dışlama umurunda bile değildi. Ben de duyarsız görünmeye devam ettim.

Bir ara kardeşim sordu:

16

— Abla! Annemle babam sana Muhammed için kızdılar, kim bu Mu-hammed?

Bu soruyla sanki, otomobilin içine buzdan bir bomba düşmüştü. Babam atıldı:

— Hazreti Muhammed oğlum. Duymamış gibi konuşma.

Babam utancından kardeşime bağıırıyordu. Kardeşim de bir şeyden haberi yok ya, saf saf cevap verdi:

— Hayır baba, hiç duymadım. Kendisi Almanya'da mı oturuyor, Türkiye'de mi?

Sanıyorum babam, yer yarılrsa da yere girsem, demiştir. Sanki oğluna din adına bir şey öğretmiş gibi bağırdı çağırdı. Sonra tekrar gaza bastı.

Eve geldiğimizde sanki eve gelen biz değil cenazeydi. Daha doğrusu annemle babam öyleydiler. Ben yeni dünyamda çok mutluydum. Artık beni seven Yehova Şahidler'inden kardeşlerim ve bir inancım vardı. Ne yapacağımı, kendimi nasıl yönlendireceğimi ve kime nasıl davranacağımı da biliyordum, insanları ürkütmeyecektim. inancımı yavaş yavaş işleyecektim. Bana nasıl yavaş yavaş telkin edildiyse, ben de öyle telkin edecektim. Fikirlerimi önce kardeşim Uğur'a empoze etmeyi planladım. O çocuk olduğu için onu çabuk etkilerdim. Hele bir kaç gün daha geçsin, diye düşünüyordum. Birader Hasan'ın dediği gibi önce sevgi vermeliydim. Ne yapıp yapıp kardeşimin beni çok sevmesini sağlamalıydım. Zaten seviyordu ama hayranlıkla sevmedikçe o sevgi işime yaramazdı!.. Zira Şahitler'de beni en fazla etkileyen özellik, onların sevecen davranmalarıydı. O zaman şunu düşünememiştim; "Bu kadar sevecen insanlar bilinçli müslümanlardan nasıl bu denli nefret etti?" Evet evet, sadece bilinçli müslümanlardan, pardon bir de papazlardan nefret ediyorlar ama o nefretle müslümana olan

nefret arasında yine de fark vardı. Bu farkı yıllar sonra anlayacaktım.

Annem babam ve ben, muamma bir üçgen gibi olmuştuk. Birbirimizin gözlerine bakarak konuşamıyorduk... Yüzlerimizin orta kısımlarına üç boyutlu karta bakar gibi bakıyorduk. Her birimiz, birbirimizi gördüğümüzde elektrik çarpmış gibi oluyorduk. Onlar bana karşı değişmişti, ben de onlara karşı çok değişmiştim...

Benim hayatım onlar için sır gibiydi... Benden şüphe ediyorlardı... Bense onları nasıl bir sıfatla düşüneceğimi bilemiyordum.

17

Günlerimiz bu gizem içinde geçiyordu. Babam beni Fransa'ya, italya'ya, ingiltere'ye ve isviçre'ye götürüyordu. Aklısıra beni gezdirirse, ben Hristiyanlık'tan vazgeçecektim.

Sonraları Avrupa'nın hemen hemen her yerini gezdim. Tertemiz caddeleri, sokakları bana hayret veriyordu... Sanki daha önce hiç görmediğim yerlerdi buralar, istanbul'un bazı semtlerinde gördüğüm pis caddelerden sonra, Avrupa bana yalancı cennet gibi gelmişti. En köhne yerleri bile tertemizdi. Adamlar temizliği yasallaştırmışlardı. Temizlik islâm'da kanunken, bazı islâm Ülkeleri de pisliği kanun yapmışlar sanki. Hâlâ şaşarım bu işe: "Temizlik imandandır" diyen de müslümanlardır, pislikten boğulanlar da. Hiç bir islam Ülkesi batı kadar temiz değil, neden? Bu da benim elimde kozdu. Devamlı babama temiz yerleri gösterdim: "Bak baba, bana böyle temiz bir islam Ülkesi gösteremezsin" dedim.

Babam, söylediğimi inkâr etse edemiyordu, kabul etmek de ona ağır geliyordu. Ben islâm Ülkeleri'yle Hristiyan Ülkeleri arasındaki temizlik farkını ustalıkla işliyordum. Bütün olumsuzlukları İslam'a mal ediyordum, olumlu olanları da incil'e. Hele de Arap Ülkeleri'nde yerlere tükürenler yok mu, onları delil olarak kullansam bana yeterdi.

Halbuki biz Afrika Ülkeleri'ni görmüştük bir yaz tatilinde. Oraların sö-. mürgeden yeni kurtulduğunu, hatta hâlâ kurtulamadığını ve oralara yağmur yağmadığını, içecek suyu bile zor bulduklarını, en önemlisi onlardan bazılarının tıpkı bazı Türkler gibi islam'ı unuttuğunu, dinsizliğin estirdiği yöne doğru endekslendiğini bilmiyordum. Bilmesem de, anlayış gösterebileceğimi hiç sanmıyorum, isa, düşmanı bile sevin, demişti ama ben müslü-manlardan nefret ediyordum.

Böyle geçiyordu günlerimiz. Medeniyetsiz Araplarla medeniyetsiz Türkler veya öteki ırklar demeden, hepsinin suçunu, hem bütün Müslümanlar'a, hem de islam'a yüklüyordum. Sanki Batı'yı incil temizlemiş, Doğu'yu da Kur'an kirletmiş gibi. Annemde ve babamda bana ilginç gelen bir sessizlik vardı. Bazen, ben yemekten önce dua ederken annem söylenirdi. Ben de ona "Ben yemekten önce dua ediyorum, müslümanlar da yemekten sonra dua ederler. Ama siz, Allah'ın nimetlerini yediğiniz halde, ne öncesinde, ne de sonrasında dua ediyorsunuz, bir şükürünüzü bile duymadım." deyince şaşırırlardı. Özellikle annemin cevap bulamamasından anlıyordum ki, annemi ba-

18

bandan önce, kendi inancıma çevirecektim. Her geçen gün umutlarım artıyordu. Heyecanlanıyordum ama kimseye bir şey söylemiyordum. Kardeşlerime yazıyordum bazen. En son Beyza'ya yazdım. "Sabırsızlanıyorum Beyza, bakalım annemle babamı Şahitler'den yapabilecek miyim? Onların elinde incil göreceğim miyim?" diye.

O da bana cevap verdi: "Acele etme, üzerlerine gidip ürkütme, saygılı insan ol, sende gördükleri güzel ahlak onların ilgisini çekmeli, sonrası kolay." diyordu.

Evet, sonrası kolaydı. Umutla ve kararlılıkla bekliyordum.

Meğer babam beni takip ediyormuş. Beyza'dan gelen mektubumu okumuş. "Sen hala Hristiyan mısın? Ben yirmi yıldır Hristiyan alemine ömrümü verdim. Bende bir de evlat verecek göz var mı sanıyorsun? Bu sevdadan vazgeç. Sana güzellikle söylüyorum, seni Hristiyan olmaya bırakmam." diyordu.

Oldum bile. Hem de gerçek Hristiyan, demiştim. Babamın bu sözleri bana öyle anlamsız gelmişti ki, ona kızamıyordum bile. Öyle saçma şey mi olurdu? Ben, canımla ruhumla bu dine girmiştim. Gerekirse annemi babamı terkederdim ama inancımı asla... Ve asla...

Babam hakaret edince, ailelerinden hakaret gören kardeşlerimi hatırladım. Onlara çile çektikleri için imreniyordum, şimdi ben de aynı çileli durumu yaşıyordum. Yehova'ya ne kadar şükretsem azdı.

Babam avaz avaz bağıırıyordu. Hatta öldürmekten bahsediyordu. Bense bununla sevinç duyuyordum. Rab için, isa için ölmekten daha büyük şeref olur muydu? O hakaretler, hakaret değil, herbiri cennetten bir belge gelirdi bana. Tanrım için azar işitiyordum. Bundan daha büyük saadet olur muydu?

Ben de yüksek sesle cevap verdim babama:

— Öldür baba, bununla ancak bana yüksek makam verdirirsin ama ben ölüm korkusu yüzünden inancından vazgeçecek aptallardan değilim. Zaten öyle aptallar bizde bulunmaz, sizde bulunur.

Beş kuruş menfaatiniz için bile dininizi bırakırsınız. Değil ölüm, otuz gün hapis var deseler otuz yıl Allah demezsiniz. O yüzden sizler bizi anlayamazsınız. Biz ölürüz de inancımızdan taviz vermeyiz.

Müslüman olmaya gelince; dünya üzerime gelse, ben yine müslüman

19

yapamaz, boşuna uğraşmayın.

Ben bu duruma kolay gelmemiştim ki, kolayca dinimden çıksaydım.

Babam beni eve hapsedmekle tehdit etti. Ben de onlara bazen sert konuşuyordum. Babam gerçekten beni odama hapsedmişti, içeride yalnız kaldım... O pembe saten boya ile boyanmış duvarları, güpür dantelli tül perdeleri olan odam, birden bire gözümde hücreye donuverdi.

O anda bir sevinç daha belirdi içimde.

Tıpkı, Amerika'da, Rusya'da ve diğer ülkelerde zindanlara atılan ama yine de taviz vermeyen kardeşlerimi düşündüm. Kendimi onlarla aynı görmeye başlayacaktım. İşte, süslenmiş bir oda. Kapı üzerime kitlendiğine göre, orası odam olmaktan çıkmış, hücrem olmuştu ve çok sevinçliydim.

Zavallı babam, bilinçli olsaydı böyle davranıp beni daha sağlam Yeho-va Şahidi olmaya iter miydi? Öyle sevinçliydim ki anlatamam. Bağırıp çağırmam nefretimden ileri geliyordu. Müslümanlar'dan umulmayacak kadar nefret etmişim. Şimdi nefretim tamamlanmış. Bundan öte nefret olmaz. Çıkmaz sokak gibiydi

nefretim. Bundan öte gidiş olmazdı.

Çılgın gibiydi babam. Gidip gelip kapının arkasından İslam'a dönmem için baskı yapıyordu. Ben de cevap veriyordum:

— Bu bir sahtekarlıktır, inanmadığınız bir dine girmeye beni zorluyorsunuz. Sizin inancınız nerenizden belli?

Babam bu sözümü hiç hazmedemiyordu:

— Kim dedi inanmıyorum diye? Bunu nerden çıkardın?

— Annemle kadeh tokuştururken sizde din var mıydı? Hani inancınızda içki yasaktı. Metreslerinin adını liste yapmıştın. Annem ne yaptı, o da senin gibi mi yaşıyordu, bilemiyorum.

Bu sözüm ona her şeyden daha ağır geldi. Hışımıla kapıyı açtı, boğazımı sıkmaya başladı.

— Çabuk söyle, annenin bir şeyini mi gördün? Onun bir ihaneti mi var bana?

Boğulmak üzereydim, zorla cevap verdim:

— Bilmem, belki de vardır. Kadınlı erkekli oturup içiyordunuz. Sevgililerinden biri mutlaka masada olurdu, annem de bunu anlardı. Belki annem de sana özenmiştir, nerden bileyim.

20

Ne de olsa serde cahillik vardı. Bu söz babaya söylenir miydi? Ama söylemiştim... Annem çok şaşırdı:

— Bu kız çıldırdı, diyebildi sadece.

Gerçekten çıldırıyordum da. Benim bu halimi Şahidler görse çok yadır-garlardı, bundan emindim. Benim bu halim Şahid'e yakışmazdı ama dayanamamıştım. Dinle imanla ilgisi olmayan anne ve babamın bana dindarlık taslamasına hepten deli oluyordum. Sonra incil'den şu ayet aklıma gelince teskin oldum: "işte ben size söylüyorum: Her kim beni insanların önünde açıkça kabul ederse, insanoğlu da onu Tann'nın Melekler'i önünde açıkça kabul edecektir."

Luka: Mesih'i insanların önünde kabul etmek ya da yansımak bölümünde okuduğum bu bilgiye göre, ben imanımı insanlara açık açık haykı-rıyordum. Melekler önünde bile kabul edilişim onaylanacaktı... Herkese ilan ediyordum.

Babam, kızdığı zaman dine-imana küfreden babam, beni islam'a çevirecek birilerini aradı. Daha önce "Dini siyasete alet ediyorlar" diye küfrettiği adamların eline düşmüştü. Onlara durumu anlatıp, beni ikna etmelerini istiyordu. Dinler miydin, bir kulağımdan girip öbür kulağımdan çıkıyordu söyledikleri. Hatta kulağıma hiç girmiyordu bile.

Onlar gidince ben yine incil'imi alıp okuyordum. Luka 49-53 beni çok etkiliyordu. Müslümanlar bu ayete farklı mana veriyorlardı ama biz ondan başka manalar çıkarıyorduk. Burada isa şöyle diyor: "Ben yeryüzünü ateşe vermeye geldim. Şu anda yanıyor olmasından başka ne isterdim.

(.....) Yeryüzüne barış getirmeye mi geldiğimi sanıyorsunuz? Size hayır

diyorum. Tam tersine ayrılık getirmeye geldim...."

işte isa'nın ayrılığı buydu. Ailemden ayrılmıştım, isa'nın öğretisine karşı gelen ailem istemişti ayrılığı, isa'nın öğretisini kabul etmek kolay mıydı? Tabii ki fikirler çatışacaktı.

Baskı gördükçe isa'yı daha iyi anlıyor, şükrediyordum. Samimi, içten ve çok büyük bir bağ ile bağlandığım için beni hiç kimse Yehova'dan ayıramıyordu. Onların gücü buna yetmiyordu. Zaten bilinçli inanmayanlarda bir güç olamayacağını biliyordum.

21

Bu duruma nasıl geldiğim merak edilebilir. Yatak odamda kitlendiğim yerde kalıp baştan anlatayım. Herşeyi, evet herşeyi baştan anlatmak istiyorum. ..

istiyorum ki, benim durumumu ana-babalar, gençler ve eğitimciler örnek alsınlar. Devletler de alsın derdim, ama biliyorum ki; benim durumumu görüp bir tehlikeyi iarkeden devlet yetkilisi olmayacak. Devlet büyüğü müdür nedir bilemem, devlette yetki sahibi olanların çoğu, milleti unutuyor. İslam'a da karşıysalar, Yehova Şahitleri'ne gösterdikleri toleransın çeyreğini bile müslümana göstermiyorlardı.

22

Mantıksızlığın Panayırı

Dostoyevski: "Yemin ederim herşeyin tam anlamıyla farkında olmak bir hastalıktır; hem de tümüyle gerçek bir hastalık." diyor.

Dostoyevski benim halimi bilseydi ne derdi bilmiyorum. Zira, ben hiç bir şeyin farkında değildim. Acaba bu da bir başka hastalık değil miydi?

Annem babam beni ninemle dedemin yanında bırakıp Almanya'ya döndüler. Mutsuz çoğunlukla mutlu azınlığın yaşadığı istanbul Boğaziçi'nde oturuyorduk.

Babam aldığı villaya, ninem ve dedemi de köyden getirerek beni oraya yerleştirmişti. Daha önce söylediğim gibi bir araba almayı ve şoför tutmayı da ihmal etmedi. Ben Almanya'da doğmuş, ilk ve orta okulu orada okumuştum. Babam Türkçem'i geliştireyim diye liseyi Türkiye'de okumamı-istedi. Onun derdi Türkçe'yi güzel konuşmaktı. Türk olduğu halde Türkçe'yi güzel konuşmayan görünce çok sinirlenirdi. "Bunlar bence sıfırın altında duran birer insancıklardır. Öyle olmasa adam iki kitap okur da, Türkçe'yi rezil etmez." diyordu.

Ninem saf, kulakları duymayan, sık sık inek ve kuzularını özleyen bir insandı. Kulakları duymadığı için kendisi de fazla konuşmazdı.

Bazen derinlere dalar, dedemin para uğruna kendisini yaktığını söylerdi ama ben anlamazdım.

Annemle babam beni bırakıp döndüler. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ilk zamanlar çok sıkıntı çektim. Sonra komşu kızı Leyla ve kardeşi Tarkan, daha sonra yanımızdaki apartmanda oturan Gülderen'le tanıştım. Onlarla tanışınca sıkıntım biraz geçti ama dedem bana nefes aldırılmıyordu. Müzik dinleme, şarkı söyleme, şortla gezme. Yarım saat geciktin, nerdey-din? Şu oğlana neden güldün? Şu kızla konuşma. Derken, beni iyice bu-

23

naltıyordu. Onun sevdiği türden müzik olunca kızmazdı. Benim sevdiğim müzik olunca onu deli ederdi. Bilinçsizlik.

Bilinçsizliğin bir insandan öteki insanlara yansması gerçekten çok ama çok çirkin oluyor. Dedem iyilik yapayım derken beni mahvetmişti. Daha bilinçli yaklaşırdı bana, ben belki o durumları yaşamayacaktım. O güzelim villada mutlu yaşayacaktım... Öyle güzeldi ki villamız, balkona çıktığımız zaman Boğaz'ın suyu sanki yüzüme üflerdi. Gökyüzünde beyaz bulutlar varken deniz camgöbeği mavisini andırırdı. Bulut koyulaşınca elbisesini değiştiren masal prenseslerine dönerdi Boğaz. Ne yazık ki günahın kirlettiği alemde, denizin güzelliği de farkedilmez oluyor zamanla ve zamanla güzelliğin ne olduğu bile unutuluyor.

Şiir yazmayı çok sevdiğim için çeşit çeşit şiirler yazdım Boğaz'ın dalgalarına. Deli dolu görünümüne rağmen iç dünyamda sanki gizlenmiş birisi daha vardı.

Annemi babamı özlediğimde yine balkona çıkar onlar için de şiirler yazardım. Bir defasında mor saçlı annem diye şiir yazmıştım. Ne demekse mor saçlı. Annemin ve babamın hasreti beni yakıyordu ilk devreler. Sonra normale döndüm. Leyla, Tarkan ve Gülderen olmasaydı o devreler herhalde çıldırırdım.

Leyla ağırbaşlı bir genç kızdı ama ağır başlı görünmemek için elinden geleni yapardı. Tarkan da öyle. Yolda giderken bile danseder, bazen pantolonunun bir paçasını dizinin hizasından keser, bazen başının bir kısmından saçlarını tamamen kazıyıp, öteki kısmı uzatırdı. Aldığı çevre kültürüne göre beyefendi görünmemek için elinden geleni yapardı.

Sonradan daha iyi anlayacaktım ki, gençlerin bir kısmı olgun görünmekten utanıyordu. Hele beyefendi gibi görünmek, hanımefendi görünümünde olmak asi gençlere yakışmazdı. Bu çağdaş aş, dinsizlik zehirine batırıldıktan sonra gençlere yapıldığı için gençlik bu duruma gelmişti.

Ben onlardan daha ağırbaşlıydım. En azından onlar gibi gece hayatım yoktu ve karşıydım. Benim bu halimi Leyla da, Tarkan da çok seviyordu. Bu yüzden çabuk kaynaştık.

Tarkan'ın annesi Vera, Hristiyan'dı fakat onun kadar güler yüzlü ve dürüst bir Hristiyan'a hiç rastlamamıştım. Olduğundan farklı görünmüyordu. Yapmacık tavırlardan uzaktı, inandığı kadarıyla adaletliydi, ikide bir;

24

"Yobaz müslümanlarla, yobaz Hristiyanlar olmasa biz müslümanlarla gül gibi geçiniriz. Aramızda hiçbir sorun yok, hiçbir zaman olmaz da."

derdi. Ama ben ne demek istediğini hiç mi hiç anlayamazdım. Köca/genc kızdım halbuki, anlamam gerekiyordu. Şimdi anlıyorum ki, gençlere, duyduğunu anlayabilecek ufuk verilmiyor. Çevreye, olaylara karşı duyarsız yetişiyor bazı gençler. Çünkü, gençliğin düşünecek zamanı gasp edilmiş durumda.

Televizyon ve disko kolikler haline gelmişti çoğu.

Vera bunu da sık sık eleştirir: "Batı'da İncil, Doğu'da Kur'an var. Neden bu gençler böyle oluyor, ben de bilmiyorum." derdi.

Bana çok yakından ilgi gösterirdi. Fakat dedem onu da burnumdan getirdi. "O bir Hristiyan, neden onunla samimi oluyorsun?" diye beni bazen de döverdi. Kendisi hayatında secdeye varmamıştı ama Hristiyanla konuşmamı yasaklardı. Sanki o Hristiyan kadar dürüst kişiliği varmış gibi.

Vera anlamıştı dedemin kızdığını. Bir gün bana açıldı:

— Bak evladım, ben müslümanların aydınını da, yobazını da iyi tanırım. Deden her halde görüşmemizi istemiyor, istersen gizli görüşelim, dedi.

Utandım Vera'dan inkâr ettim. Acı acı güldü,

— inkâr etme, dedenin bakışından bile anlaşılıyor, dedi.

Sonra bakıştan nasıl anlaşıldığını ben de öğrendim. Karşı fikirden nefret eden biri nefret ettiğine bakarken, gözleri insan gözü değil de, sanki buzlu camdan takılan takma gözle bakan gibi bakıyor. Sevgiden eser yok.

Yobazı iyi tanıyorum. O yobazlar benim dünyamı karartmışlardı. Alıştım onlardan ışıık görmemeye.

Beni en mutlu eden insan Vera'ydı.

Ezberlemiştim konuşma üslubunu, onunla sohbet etmek çok da hoşuma gidiyordu. Kaynanasından çok çektiğini vurgulardı sık sık.

Bir gün ona neler çektiğini sordum. Çocuklarının yanında anlatamayacağını bana göz işaretiyle ima etti. Babaannesinin kötü yönünü çocuklarına anlatmıyordu ki, çocuklar onlardan nefret etmesin. "Bu oluyo günah" derdi.

Bir gün çektiklerini anlatacağına dair söz verdi. Onlarda olduğum bir gün sırf lâf olsun diye Tarkan'a takıldım:

25

— Tarkan, her şeyde neden uçsun? Biraz normal olamazmısın? dedim.

Vera cevap verdi:

— Şimdiki gençler ne yapacağını şaşırıyor. Bunlar adam gibi olmak ısı-

temiyo ama ben karışmıyo, dedi.

Tarkan özellikle, benim yanımda sunî kişiliğinden çıkıyor asıl kişiliğine bürünüyordu. Soruma cevap verdi:

— Ne yapayım Cemile, şimdi kızlar bu tiplere kesiliyor. Her şeyi onlar için yapıyorum, onlar da benim için yapıyorlar. Bence, sen bile şu tişörtü bugün benim için giydin. Çünkü bu tişört sana çok yakışıyor. Yoksa bana hak vermiyor musun?

Hiç hoşuma gitmemişti bu. Ona kur yaptığımı zannetmesi canımı sıkıyordu. Evet, deli dolu yapım vardı ama ben bu tür konuşmaları Almanya'da bile yapmıyordum. O yüzden biraz sert cevap verdim:

— Biz seninle kardeşiz Tarkan, dedim. Gülerek özür diledi:

— Şaka yapıyorum. Bu sözü tekrar etmeyeceğim tamam. Sakın sen bana kırılma, dedi.

Leyla girdi konuşmamızın arasına:

— Aman Cemile, sen de gericiler gibi bu kadarcık şakaya kızmayacaksın herhalde. Uzay çağında yaşıyoruz, uzay. Bu çağda şakanın ne mahzuru olur ki?

Cevap verdim:

— Uzay çağı seviyesiz şakalaşmayı mı gerektiriyor? Yoksa beynimizin hızla çalışmasını mı?

— Sen, hızlı değişimin her alana yansıdığını bilmiyor musun? Her geçen gün zaman değişiyor.

— iyi ya, değişe değişe inşaallah insan çağını yakalarız. Tarkan şaka ile cevap veriyordu:

— Şu Bilgi Çağı, Uzay Çağı dediklerinin ne olduğunu ben hâlâ anlamadım.

Vera bu konuşmalardan sıkılmıştı:

— Tarkan, oldu gerçek Tarkan. Dünyayı hiç tanımıyo, medeniyetin paça kesmek olduğunu sanıyo.

Tarkan benim yanımda azarlanmaktan hiç hoşlanmazdı. Ben bunu an-

26

lardım ama anlamamazlıktan gelirdim.

içimdeki gizlenmiş insan bu ortamdan sıkılıyordu. Fakat ortamın havasıyla Boğaz'ın dalgaları arasında sıkıntım kayboluyordu.

Sonra biraz müzik, biraz eğlence derken evimize geldim.

Daha o yaşta düşünüyordum, şu ana kadar hayatım çok renkli geçti ama ben hâlâ hayat rengimi bulamamışlığın boşluğunda dolaşıyordum.

Lüks hayat yaşıyordum, parayı su gibi harcıyordum ve sosyetenin içindeydim.

Eskiden sosyetenin ne demek olduğunu çok merak ederdim. Şimdi ne olduğunu öğrenmiştim. Meğer sosyete olmak zor değilmiş. Pahalı ve yabancı marka kullan, açılabilirdiğin kadar açıl... Şu marka konusu da çok mühimdi. Kullandığın eşyanın markası Türk veya Arap ismi olmasın da, ne olursa olsun. Dini

kurallara aldırış etme, Allah'ın emirlerinden hiçbirini yaşama, bir de köpeğin olsun, onu arabanda gezdir veya eline al sokakta gez... Bazen de lüks yerlerde eğlenirken orta sayfalarda resmin çıksın. Al işte sana sosyete. Bir de ölüm olaylarında pahalı mevlüthanları getirdin mi dini bütün sosyete olur çıkarsın.

Meğer herşey bu kadar basit ve ucuzmuş. Bunu anlamaksa benim için hiç ucuza mal olmadı. Aslında bunları farkedenden yalnız ben değildim ama beni, yalnız ben biliyordum.

Sosyete de görüldüğü kadar mutlu değil bana göre ama görüldüğü kadar neşeli. İkisi ise farklı şeylerdi.

Sosyetenin hayalleri umutları da yoktu bence. Ne hayali kursalardı ki, istedikleri herşeyi hemen elde ediyorlardı.

Yanımızdaki apartmana taşınan Deli ismet beni sinir etmeye yetiyordu ama sözleri de beni düşündürmüyor değildi. Her gördüğümde farklı şeyler söylerdi.

— Bak, derdi bana, şu denizin güzelliğine bak. Denizden geçen gemileri seyret. Balıkçı motorlarının seslerini dinle. Bazen mavi, bazen gri görünen dalgaları rüzgarın nasıl harekete geçirdiğini izle. Tabiatın kendi dilinden olan şiiri okumaya çalış. Kişiliksiz insanlardan kaç... insanlar, insanlıktan istifa etmiştir. Bunu anla, derdi.

27

I

Bir ara:

— Seni yakından görmek için üst mahalleden buraya taşındım, dedi. Onu tersledim: "Sen, sen ne münasebetle, beni görmek için geliyorsun? Sen benim neyimsin ki?" dedim.

Gözlerime derin derin baktı... Saçma sapan laflar etmeye devam etti:

— Bana öyle geliyor ki, ben senin her şeyinim, dedi. Öyle çok sinirlendim ki:

— Sakın bu sözleri bana bir daha söyleme, dedim. Kapaklarında on kilo ağırlık varmış gibi, simsiyah gözleriyle tekrar bana baktı:

— Olur dedi.

Acı yüklü bir ses tonuyla:

— Olur! Madem ki istemiyorsun.

Bunları konuşurken ninem gördü bizi. Deli ismet'e selam verdi. Deli ismet ninemin yanına gitti. Cebinden iki muzla, bir paket bisküvi çıkarıp nineme verdi. Ona sarıldı... Ninem de çok merak etmiş olacak ki:

— Oğlum! Sen neden benimle çok ilgilisin? Neden bana her zaman muz ve bisküvi alıyorsun? dedi.

O da, mahzun mahzun, yırtık ayakkabısının ucuna bakarak cevap verdi:

— Ben seni annem olarak kabul ediyorum. Ne olur, sana olan bu

ilgimden rahatsız olma, dedi.

Bizim sokakta, aslında zengin sayılan bir ailenin oğlu Deli ismet. Fakat ruhen hastalandıktan sonra, yeni ayakkabı giymiyormuş. Ailesi de oldukça dindarlar, iyi de, bunca kızın içinde neden, neden en fazla benimle ilgileniyor. Zorla değil ya, bazen bu ilgi beni endişelendiriyordu.

Deli ismet hakkında herkes farklı düşünüyordu.

Bazı insanlar Deli ismetten korkarlardı, bazıları da sırf eğlenmek için onu konuştururlardı. Aklına ne gelirse onu söylerdi. Yapmacık konuşan insanlar için böylesine dürüst konuşan biri ilgi çekiyordu. Ayrıca Deli ismet değişik bir üslup kullandığından dolayı, onu dinlemeyi severlerdi, ikide bir bana ve Leyla'ya takılırdı;

— Gençliğinizi, güzelliğinizi ucuza harcıyorsunuz. Yazık oluyor size, derdi.

Gülüşürdük onun sözlerine. Gülüşürdük, çünkü, dolu dolu olan kelime-

28

lerini duyardık ama bir öğretmenimin dediği gibi kelimelerin içini değil dışını anlardık.

Günler sonra okuldan dönüşte Vera'ya uğrayıp hayat hikayesini dinlemek istedim. Biz dindar Hristiyanların insancıl olanını tanımadığımızdan mı nedendi bilmiyorum, Hristiyanın da böyle dürüstü olur mu diye şaşıyor onu daha yakından tanımak istiyordum. Halbuki Almanya'da çok Hristiyan tanımıştım. Orda hiç ilgimi çekmiyordu. Hatta onları Hristiyan olarak bile görmüyordum. Çünkü onlar tıpkı annem babam veya Türkiye'deki tanıdıklarım gibiydiler ama Vera farklıydı. Dedem de devamlı beni ikaz ediyordu: "Bu Vera gâvuru kötülük yapar, ondan uzak dur!" diyordu.

Acaba böylesine iyi görünen bu kadından dedemin dediği gibi bana bir kötülük gelir miydi? Bence buna imkan yoktu. O kötülük yapamazdı, ona güveniyordum.

Dedemse: "Sen onları tanımazsın, Haçlı Seferle-ri'nde müslümanları ktır ktır kesti bunlar." diyordu. İyide, bu Haçlı Seferlerine ise onun bedelini Vera mı ödemeliydi? Bu adil olur muydu?

Karmaşık duygularla hayatını anlatmasını istedim.

— Sana bir çay yapayım, sonra anlatayım hayatımı... Bir de börek yaptım... Sırf senin için haa! dedi.

Tanıdığım Hristiyanlar'ın aksine çok da cömertti Vera. Ben onlara gidince bana ne ikram edeceğini şaşıırırdı. Bu ilgisi bende ki anne özleminden doğan boşluğu dolduruyordu.

Boğaziçi'nin çok ihtişamlı olduğu bir gecede balkonda oturduk, anlatmaya başladı:

— Eşimle Almanya'da evlendim. Sonra Türkiye'ye geldik, ilk çocuğuma hamileydim. Kaynanam beni görünce çok kızdı, kocama bağırdı. "Bu gâvuru nenden aldınsa oraya götür. Ben gavur gelin istemiyorum."

dedi. Çok üzüldüm. Ağladım ağladım, saatlerce ağladım. Ben ağladıkça o hakaret ediyordu.

"Sus! Numaradan ağlama. Siz gavurlar acı duymaz, başkasına da acımazsınız. Gözyaşlarını ben yutmam, ancak aptal oğlum yutar. O kalın kafalı qğlum, ayıdan post, gavurdan dost olmayacağını bilmiyor muydu? Biliyordu arria sen onu büyüledin..." diyordu.

29

I

Bunca hakaretlerden sonra hiç bilmediğim bir gerçeği de o anda öğrendim. Yine hakaretlerle söylendi:

"Oğlumun yuvasını yıktın. Gül gibi karısı vardı. Oğlumu baştan çıkar-masaydın o karısını seviyordu, asla bırakmazdı. Allah bilir, papaz büyüü

yaptırmışsındır." dedi.

Kocamın ailesiyle rahat konuşmak için gece gündüz Türkçe öğrenmeye çalıştım. Meğer Türkçe'yi bu acı haberi, hakaretleri duymak için öğrenmişim. Kocam bu sözler karşısında benden utandı. Almanca benden özür diliyordu. Bense üzüntümden ölmeyi isterdim. Kocama, beni burdan hemen götür, diye yalvardım ama; imkansız hemen gidemeyiz, bizim örfümüz çok katıdır, dedi.

O geceyi gözyaşları içinde geçirdim. Ertesi gün kalktık pencereden bir baktık ki, hemen hemen yarım metreye yakın kar yağmış. Şaşırdık. Trafik işlemiyor, ben odamda üşüyordum. Bir elektrik sobası almak için kocam dışarı çıkacak, çıkamıyor. Kar öğleye doğru erir dedik, erimedi. Kaynanam beni oturdukları sıcak odaya sokmuyor. Kaynatam ondan daha merhametliydi ama o da karısının sözünden çıkamıyordu. O yüzden o da beni odaya çağırmadı. Kocama sordum o gün: "Bana, islam Dini çok güzel bir dindir, diyordun. Bu muydu sizin dininizin güzelliği, bu muydu?" diye ağlayarak isyan ettim. Kocam savunmaya geçti: "Annem dinini hiç bilmez ki, annem gibi cahiller seni yanıltmasın. Dinimiz annemin yaptığını onaylamıyor." dedi. Tabii ki onaylamazdı. Hiçbir din böyle vahşeti onaylamazdı ama ben müslümanın böyle vahşi olmasına çok üzüliyordum. Almanya'da iyi müslümanlar da gördüm, Tarih kitaplarında okuduğum için az da olsa biliyordum. Ben aksini görmek istiyordum. Özellikle beyimin annesinden; ilgi, sevgi, şefkat bekledim. Tam tersi oldu. Odamda titrerken birden sancım tuttu, avaz avaz bağırdım. Kaynanam da sıcak odasından bana "Geber" diye bağıırıyordu. "Geber pis gavur. Evimi kirlettin... Ocağımızı söndürdün."

diyordu.

Ben kocamın daha önce evli olduğunu bilmiyordum. Ayrıca eğer evliyken benim yüzümden karısını boşadı ise neden sadece beni suçluyordu? Oğlunu el-bebek gül-bebek severken neden ona hiçbirşey demiyordu da sadece bana nefret kusuyordu? Böyle adalet olur muydu?

Sevgili Tanrım! Rab isa, beni kurtar diye dua etmeye başladım. Daha altı aylık hamileyken bu doğum sancısı da nerden çıkmıştı? Anlamıştım ki,

30

aşırı üzüntüden erken doğum yapacaktım. Kocam elektrik sobası almaya gitmiş, hava karardığı halde hâlâ dönmemişti. Meğer kaza geçirmiş hasta-haneye kaldırılmış, benim haberim yok. Gece yarısı oldu, soğuktan titremem bütün hızıyla arttı. Kayınpederim gizli gizli gelip bir tas sıcak çorba getiriyordu ama son yemeği sancıdan yiyemedim, çorba soğudu. Soğuk çorbanın içine parmaklarımı sokup ısıtmaya başladım, inanması güç ama ben ellerimi çorbayla ısıttım. Sancım arttı. Benden kan boşalıyordu. Kayınpeder geldi yerleri kan içinde görünce kaynanama bağırdı:

— Asıl gâvur sensin, sen! Bu kadın ölecek, gel şuna bir bak. Gidelim ebe çağıralım.

Kayınvalidem söyleniyordu:

— Pis gavurlar, şimdi de oğullarımızı elimizden alıyorlar.

Nasıl oldu bilemiyorum kaynatam birden bire daha hızlı bağırmaya başladı. Sanki aslan kesilmişti. Hemen gidip karısına tekme tokat girişti.

— Sen ne biçim insansın, iblis yapmaz senin yaptığını, dedi. Kayınvalidem bağırıp hakaretlerini yeniledi:

— Gâvuur gâvur! Bir de bana dayak attırdın, bunu sana ödeteceğim gâvur, dediğini hatırlıyorum, devamını hatırlamıyorum.

Komaya girmişim. Kayınpederim komşuları çağırmış, beni bir battaniyeye koymuşlar, birer ucundan tutmuşlar hastaneye kaldırmışlar. Hemen ameliyata almışlar. Sezeryanla çocuğu dünyaya getirmişler. Tabii ki çocuk ölüymüş. Ben de mosmor olmuşum. Zar zor kurtarmışlar.

Hastanede üç dört gün yattım. Kocam da geldi. Çok üzgündü. Ben bir daha o eve gitmem dedim. Komşuları ihsan Hoca vardı, beni onlara götürdüler. Ben İhsan Hocalar'da, kocam annesinde kalıyordu. Annesinin bana yaptığından hepsi çok utanmıştı, ihsan Hoca, islâm'ın böyle olmadığını, bu kadının islâm'ı hiç bilmediğini her fırsatta anlattı. Ben de onlara moral verdim: Ben bilinçli insanım. Bir kötünün bedelini herkese ödetmem. Siz müsterih olun, dedim.

O gün bugün oldu bir daha kayınvalideme gitmedim. O da meraklım olmadığı için gelmedi. Torunlarını her zaman ona gönderiyorum. Günah olmasa göndermem ama ben dindar bir Hristiyanım, kötülük yapana iyilik yapmak isa'nın emridir. Ben ona aykırı iş yapmam dedi.

Vera'yı dinlerken bütün müslümanların o kayınvalideyeyle aynı karakterde oldukları yargısına vardım. Bir kötü uğruna milyonları kötü görüyordum.

31

Bende adalet duygusu yaradılıştan vardı ama bilgi olmayınca adalet duygusu yetmiyor insana. Adaletsizlik yapıyor ama bunu farkedemiyor. Bilinç ve adalet; iki önemli kavram, ikisi bir arada olmazsa olmuyormuş meğer. Bunu çok sonraları öğrenecektim.

Sonradan öğrendim ki, cahil olan ama cahil olduğunu bilmeyen nice kayınvalideler, müslüman gelinlerine de aynı zulmü yapıyorlarmış.

Dedeme, "Arkadaşımla ders çalışacağım" dediğim için Vera ile rahat rahat konuşuyordum... Biz de bir inanış vardır; hep Hristiyanlar'dan zulmeden çıkar, Müslümanlardan çıkmaz zannederiz. Ya da

müslümanlardan zalim çıksa da onu söylememek gerektiğine mi inanılır? Bunu anlayamıyorum. Bence zalim, müslüman diye ifşa edilmiyorsa bu da başka türlü bir zulüm oluyor. Bu da adaletsizlik oluyor ama müslümanların çoğu bunu bilmiyorlar. Hiç düşünmezler mi, Allah, hata yapmak üzere olan Peygamberlerini milyarlarca kulunun gözleri önünde ikaz etmişti. Hazreti Muhammed bir Peygamber olduğu halde Abese Suresi'yle onu uyaran Allah'ın yaptığına karşılık, Allah'ın öteki kuluna bakın ki, zulmü müslüman yaptığı zaman gizlemek istiyor.

Müslüman hatasını söylememekle iyi bir şey yaptığını zannediyor. "Hz. Aişe validemiz de bir kuldu, Cemel Savaşı'nda yanıldı" diyemez müslüman. Bu sözle Hz. Aişe'ye hakaret yapıldı sanır. Sanki Hz. Aişe'de ismet sıfatı varmış gibi bakılır ona. Bu tutumla islam'a daha çok zararlı olunabileceğini bilmez. Abese Suresi'nin ve öteki surelerin hikmetlerini de. Adaletsiz müslüman, zalim müslüman yoksa, yaptığı zulmünden dolayı ahirette | korku ve endişe içinde bekleyecek olan müslümanlar neyin nesi? Ve sormaz, zalim yalnız Ehli kitap'ta mı vardır? Karısına zulmeden bir müslüman zalim değil midir? Karısına ya da çocuğuna zulmeden başkasına etmez mi? Kendi ülkesinde, kendi halkından olan bir kıza tecavüz eden bir genç, askerde düşmanla savaşa ve düşman tarafı esir alsa, düşman kızına tecavüz etmez mi? Bu namussuz kendi milletine ihanet eder de, öteki millete ihanet etmez mi?

Adalet; ilim, ihlas ve islam'ı yaşamakla elde edilir. Bunlar bir fertte yoksa ve bu ferdin sapık duyguları varsa onun adı ne olursa olsun, en alçak kavmin yaptıklarını yapmaz mı? Onu, giydiği üniforma mı değiştirecek?

32

Değiştirseydi, halife makamına oturan Zalim Haccac'ı değiştirirdi. Adam güya müslümandı ama yaptığını ancak insanların en aşağılığı yapardı.

O halde burada yapılması gereken bir şey vardı. O da, ihlassız ve bilgisiz müslümanın zalim bir Hristiyan kadar zalim olabileceğini itiraf etmek Dünya vitrinine iki tip müslüman sunmak. Müslümanın iyisi de vardır, kötüsü de vardır, islam'ı yaşayan gerçek müslüman zalim değildir. Adı müslüman olup da aslında müslümanlıkla ilgisi olmayan sahte müslüman zalimdir, diyebilmek gerekir, işte ben bu ayrımı önceden bilseydim yaşadıklarımı yaşamayacak, gördüğüm birkaç zalim müslüman uğruna onca çileyi çekmeyecektim. Dünya da bilecekti iki sınıf müslüman olduğunu, o zaman dünya da, Mısır'da veya başka ülkelerde turistlere katliam yapan ne idüğü belirsizlerin yaptıklarını bütün müslümanlara paylaştırmayacaktı. En azından zalim olmayanlar bunu yapmayacaktı. Kasıtlı olarak müslüma-nı karalamayı, dinin veya dinsizliğin gereği görenlerse zaten engellenemezdi.

Tabii ki ben bunları Vera'yı dinlediğim o yıllarda bilemezdim. Bunları öğrenmek, yıllarımı bilgiye, ilme verdikten sonra olacaktı.

Vera'yı dinledikten sonra eve geldim. Dedem beni kapıda karşıladı. Yüzünde kızgınlık ifadesi vardı. Kaşlarını çatıp bana sordu:

— Saat kaç? -On.

— Nerdeydin?

— Arkadaşımla ders çalışıyordum, dedim.

Meğer beni görmüş onlardan çıkarken. Ardarda tokatları yüzümde patladı.

— Seni sürtük seni. Burasını Almanya sandın galiba. Tabii Almanya'da sabahlara kadar sokaklardaydın. Baban olacak o adam da, deyyus ses çıkarmayınca meydan senindi ama ben baban değilim, diye bağırırken çok acımasızdı. Avazımın çıktığı kadar bağırdım:

— Hayır. Ben Almanya'da büyümüştüm ama terbiyem dillere destandı. Başka kızlar gibi diskolarda sabahlayan biri değildim. Babam, kendine bir erkek arkadaş bul dediği halde, benim erkek arkadaşım olmamıştı. Kendimi adı Hristiyan ama aslında din min tanımaz kızlar gibi olmamaya şartlamıştım. Bir namus duygum vardı ama daha sonra o namus duygumu da, prensiplerimi de katlettiler. Bir insanın namus duygusunun yok olması,

33

namussuzluk yapmasından çok daha büyük felakettir. Ve ben bu felaketin içine, itildim.

Dedem beni dövdükten sonra sokağa attı. Namusluya bakın, çağdaş eğitimden geçmiş, çağdaş eş-kiyaların bulunduğu istanbul gibi bir yerde, dedem, beni geceyarısı sokağa atmıştı.

Ninem çok iyi bir insandı. Ağladı, ne olur yapma dedi fakat cehaletin kısılcacında altmış yıl geçiren dedem, ninemi duymuyordu bile. Gecenin onikisinde ben sokaktaydım.

Ağlayarak Vera'nın yanına gittim. Tarkan ve Leyla diskotekten henüz gelmemişlerdi. Vera'nın göğsüne başımı koydum, hüngür hüngür ağladım. Vera bana teselli veriyordu ama beni hiçbir söz etkilemiyordu.

Ertesi gün okula gittiğimde perişandım. Öğretmenim Nezahat Hanım durumumu anladı. Benimle candan ilgilendi. Olayı ona anlattım. Benim Selmalarla kalmamı söyledi. Selmalar beş arkadaş bir dairede kalıyorlardı. Ben de onlarla kalacaktım. Anlaştık ve onların yanına gittim. Bir gittim pir gittim. Bana Almanya'da Hristiyan kızlarının yapamadığını Türkiye'deki adı müslüman kızlar yaptı ve ben genç kızken, elden ele gezen güle dönmüştüm. O güzelim terbiyem bozulmuştu. Bu da beni haddinden fazla üzüyordu. Bir yılımı hızla değişen olaylarla geçirdim.

Bazen mahallemize gider, ninemi ve arkadaşlarımı görür dönerdim. O yıl sınıfta kaldım. Annemle babamla bazen telefonla konuşuyorduk. Durumu bilmiyorlardı. Sanıyorlardı ki, ben ders çalışmak için Selmalarla birlikteyim, ikinci yılımda annemle babam geldi. Durumu öğrendiler, beni zorla alıp yine dedemin yanına getirdiler. Fakat eski terbiyemden eser kalmamıştı. Buna en çok şaşırان da Leyla ile Tarkan olmuştu.

Bedbahtım. Çok sevdiğim villamıza girdiğimde beni bir ağlama tuttu, kendime engel olamadım. Babam bu duruma çok üzüldü, dedeme söylendi. Dedem de:

— Büyükler, büyüklük görevlerini yapmayacaklar mı? diye sordu. Babam cevap verirken ağır konuştu.

— Her şeyin bir yolu vardır. Tabii ki büyükler küçüklere sahip çıkarlar ama gecenin yarısı hiçbir büyük, bir insanı sokağa atamaz. Büyüklerde böyle bir hak yoktur. Yanlış yaptınız, dedi.

O gece babam yattıktan sonra balkona çıktım. Vah dürüstlüğü vah Bir yıl içinde nasıl da elden gittin. Ağlarken yine Montaigne'in bir sözünü hatırladım, "Ancak küçük ruhlar olayların ağırlığı altında ezilirler. Onlardan sıyrılmayı, bir yerde durup yeniden başlamayı bilmezler."

Ben içinde bulunduğum durumdan sıyrılmalıyım, çok üzülüyordum bu durumuma... Demek ki içim tam olarak ahlaksızlaşmamış. Sonra anlayacaktım ki, kötü ve haramlar karşısında üzölmek, insanlık alametlerin-dendi ve nimetti bu üzüntüm. Hem kötü işler yapıp, hem de iyi iş yapmış gibi kendisiyle iftihar edenlerin haliyle kıyaslandığı zaman onların daha büyük bir felakette olduğunu yıllar sonra anlayacaktım.

Balkonda oturup şiir yazmaya başladım.

Kendi kendime yok oluşumu, hataya itildiğimi, yanlışların "doğru" diye bana empoze edilmesini düşündüm.

Bedbahtım...

Çaresizmişim gibi hissediyordum kendimi.

Halbuki, bütün konularda aklı olan çaresiz olamazdı. O zamanlar bunu bilmezdim.

Bir tuhaf olmuşum.

Gecenin karanlığı, sanki, geceye değil de benim içime hakimdi.

Mutsuzdum..

Hepsinden önemlisi umutsuzdum.

içimde bir kin vardı.

insanlar tarafından aldatılmış olmanın verdiği kinle, kime saldıracağımı bilemiyordum.

Kararsızdım...

Asıl suçluları göremiyordum.

Bütün güzel yolların kader tarafından tel örgüsü içine alındığını sanıyordum.

Bütün yollar çıkmazdı benim için.

Gökyüzü çok dar,

Yeryüzü bir hücre idi.

Karmakarışık duygular içinde idim.

Ben nasıl bu hale gelmişim. Perişan halimin acısı içimi yakıyordu.

Dönüp dolaşıp kendime aynı soruyu soruyordum.

Bir yalda bu kadar nasıl değiştim. Nasıl değiştiğimi, özgür yaşam adı

35

altında, çevreme aldanıp nasıl yoldan çıktığımı düşünürken, gözyaşlarını geceye akıyordu. Sonra kalemi elime alıp duygularımı şiirleştirdim.

Ey Tanrım!

"Herşey, kırılmaz zincirleriyle bağlı yazgının"

içinden mi geçer?

insanlar lif lif dağılıp, yer mi insanı?

Ben de Aristoteles gibi mi sesleneyim?

"Ey dostlarım, dünyada dost yok" diye.

Ey Tanrım niye?

Ama ona senin dostluğunu söylemeliyim,

Hiç olmazsa o dünyada yapabilmeliyim.

Nerdesin Ey Tanrı?

Bataklıklarda çırpıyorum

Felaketin ikinci yarısı ben oldum sanki

Ben nereye gitsem o da geliyor

O demişti: "Mutluluk bile haddini aşarsa azap olur"

Ben aşmış mıydım haddimi?

Yoksa unutmuş muydum kendimi?

Bu azap fazlaca büyük geldi bana

Kurtar beni acı renkten, yalvarıyorum sana

Bu genç yaşta böyle olmak istemezdim.

Gelen kâbusu da engelleyemezdim.

Ellerimden tutmadı meleklerin

Tutanlar benim bilmediklerim

işte kendimi seyrediyorum geceyarısı

Gördüm ki, ben olmuşum ben, ötenin yüz karası.

Şiiri yazdım sonra tekrar tekrar okudum. "Kurtar beni acı renkten yalvarıyorum sana" deyişim çok hoşuma gitmişti. Bulmuştum içinde yaşadığım hayatın ismini. Onun ismi "acı renk'U Renk demişim hüznle yazdığım dizeler arasında. Gerçekten renkliydi hayatım ama o rengin altında pusu kuran acı da vardı.

36

f

Sonra balkon ışığını söndürüp karanlıkta gökyüzüne, denize ve kendi iç dünyama bakmak istedim. Neler görmedim ki iç dünyamda... Benden başka herşey içimde gezinmiş, uğradıkları her hücremde birer ur bırakmışlardı sanki.

Bedbahttım, ay ışığının kuşattığı koyu karanlığa sarılırcasına gökyüzüne bakıyor, adeta gök kubbenin beni kucaklamasını bekliyordum.

Ey dipsiz uzay! Beni kanatlarına al, götür beni buralardan. Kaçır beni bu medeniyetin pençelerinden...

insanın, tabiatla konuştuğu zaman, en yalnız kaldığı zamandır. Kendisiyle konuşmak istediklerini de gökyüzünü veya başka birşeyi bahane ederek konuşuyor demektir.

O gece bir şeyi daha farkettim, insan acılar içindeyken, görme gücü artıyor galiba... Ben nereye baksam, oradan bana başka bir fısıltı geliyordu.

işte ay, işte gecenin gizemi... İşte ayın yeryüzüne gönderdiği ışıklardan payına düşeni alan Boğaz'ın, adeta bana mendil sallarmış gibi duran dalgaları... Bana, köpükten saçlarını kıyıya savuruyormuş gibi bir duygu vermesi... Yıldızların bana "Merhaba Cemile, yalnız da kalsan korkma... Bütün dâhiler, dâhiliklerini yalnız kaldıkları zaman ortaya çıkarmışlardır." dediklerini duyar gibiyim. Bu, benim içimin sesi, yıldızın diliyle gönderiyorum mesajımı... Hem de kendime yaptığım tuhaf bir gönderme. Kendimi affedemiyor, affetmem gerektiğini de biliyordum. Zira, kendimi affetmeyi başaramazsam, düştüğüm yerden kalkamayacağım... Kendine, zayıf yönlerini bilerek güven duyanlar başarılı olurlar... Kendime güvenmem lazım.. Hatamdan dönmeyi hedeflemem lazım ama nasıl?.. Deli ismetin dediği gibi, düşünemez hale gelmeden önce, düşüncelerimi uygulamalı mıyım?

Bu içine gömüldüğüm gecede öyle derinlere daldım ki, kendime geldiğimde irkildim. Dalgınlıktan sıyrılmanın ruh haliyle karşı balkona baktım.

Karşı apartmanda oturan Gülderen'in balkonda kitap okuduğunu farkettim.

Gülderen'i ben çok severdim, iyi bir kızdı. O da dindarlıkla dinsizlik arasında bocalarken sıkıntılı günler atlatmış.

Onu da babası annesiyle beraber buraya göndermiş. Onun babası da yurt dışındaymış. Duyduğumuza göre adam orda bir kadınla beraber yaşı-

yormuş. Gülderen'in annesini, "Kızımız bunalımda, sen onunla kal" diye ikna etmiş, hanımını kızıyla beraber istanbul'da bırakmış. Gülderen çok hanım hanımcık bir genç kız. Terbiyeli, özentili batağına düşmemiş biri. Ne yazık ki, sonradan görme özentili bir annesi vardı ama Gülderen çok farklı bir kızdı. Sanki o annenin kızı değildi. Fiziken bakılınca benim gibi biraz tom-bulcaydı ama bazı kızlar gibi kompleks etmiyordu. Kendimi moda kurallarına göre değil, kendi kurallarına göre önemsiyorum" diyordu. Orta boyluydu ama uzun boylu görünmek uğruna komik ökçeli ayakkabılar giyin-mezdi. Saçlarına bir toka bağlar öyle gezerdi. Hiçbir zaman onu içki içerken görmemiştir. Açıktı ama imanlıydı. Onu çok eleştirirdim. "Ninem nasılsın?" diye onunla dalga geçtiğim de oldu. Fakat o, hiç aldırımıyordu, onlarca arkadaşımın içinde o tekti. Onunla alay ederken bile ona saygı duyardım fakat yine de alay etmekten geri kalmazdım.

Mahallemizde çok genç vardı ama ben sadece Gülderen, Leyla ve Tarkan'la arkadaşlık kurardım. Aklım, bilgim, arkadaş seçimi konusunda yeterli değildi ama demekki ruhum aklımdan da, bilgimden de önde gidiyordu. Dürüstleri seçmişim, bunu, arkadaş özellikleri konusunda bilgi sahibi olduktan sonra anladım, insanlar herşeyi zamanında anlayamıyor.

Onu çok özlemiştim. Dürüst arkadaş, arkadaşını kötülüğe itmeyen dost, hasret kalmıştım.

Balkondan ona sesimi alçaltarak seslendim:

Fısıltı halinde sesimi ben bile zor duyuyordum.

— Gülderen! Gülderen!...

Gülderen başını kaldırıp bana baktı. Hafif ay ışığı vardı, beni görebiliyordu. Şaşkınlıkla cevap verdi:

— Aaa! Sen misin Cemile? Ne zaman geldin? Hoşgeldin canım. Gelişine çok sevindim.

— Akşamüstü geldim. Annemler getirdiler. Sen neler yaptın ben gide-li?

— Pek bir şey yaptım sayılmaz. Bildiğin şeyler. Son zamanlarda kitap okumaya başladım. Hayatımda başka da bir değişiklik yok. Üniversite imtihanları için hazırlanıyorum yine ama aklıma derse yeterince veremiyorum. Yani ben hep aynıyım. Mahalle aynı. Deli ismet aynı. Hep seni sordu sordu durdu. Haa, pardon önemli bir gelişme var, Leyla ile Tarkan değişiyor.

— Nasıl yani?

— Geçen yıl kapımıza gelen Hristiyanlar vardı ya. Kendilerine Yeho-va Şahidi diyorlar. O iki kız onları ele aldı. Görsen Tarkan'ı da Leyla'yı da tanıyamazsın. Fikirleri tam olarak değişti.

— Ya... Değişik ve ilginç bir şey.

— Evet öyle ama ben çok üzgünüm.

— Neden?

— Nedeni gecenin bu saatinde anlatılmaz. Yarın görüşelim.

— Olmaz. Ben çok merak ettim. Uykum da kaçtı. Ne olur gel de konuşalım.

— Saatin bir olduğunu herhalde bilmiyorsun.

— Biliyorum ama ne farkederek ki, ben gecemi gündüzümle değiştirdim. Hadi Gülderen gel ne olur.

Gülderen biraz duraklayıp sordu:

— Deden kızmaz mı?

— O uyuyor, annemler de öyle. Gel sohbet edelim.

Gece yarısı Gülderen bize geldi. Önce ona sarılıp ağladım. O beni yeni gördüğü için şaşkıncı. Daha sonra balkonda oturduk, merakla sordum:

— Seni üzen olay neydi Gülderen anlatır mısın?

Gülderen gerçekten çok üzgündü. Derin bir iç çekişten sonra anlatmaya başladı:

— Tarkan'la Leyla çok uçlarda yaşayan iki gençti, biliyorsun. Bunların herhangi bir dine ilgi duyacakları aklımın ucundan bile geçmezdi. O iki Yehova Şahidi Hristiyan genç kız geldi onları Hristiyan olmanın eşiğine getirdi. Onlar madem değişebileceklermiş de neden ben onları değiştire-medim diye kahrımdan ölüyorum.

— Sen onları nasıl değiştirecektin ki?

— Müslüman yapabilirdim onları ama bende iş olmadığı için yapamadım, pardon, Müslüman olmalarına sebep olabilirdim. Gözümün önünde Hristiyan oluyorlar. Ben de şimdi harekete geçtim, gece gündüz kitap okuyorum ki, bilgi sahibi olayım da, onları İslam'a çekeyim. Biraz geç kaldım ama uğraşacağım.

— Anneleri Vera bu işe ne diyor?

— Biliyorsun Vera gerçek bir demokrat. "Ben karışmam, ister müslü-man olsunlar, ister Hristiyan" diyor. Biraz Yehova Şahitleri'ne kızıyor, "Onlar Hristiyanlığı bozdular, onlar ahirete inanmıyorlar, onlar gerçek Hristiyan değil" deyip duruyor ama Vera dininin militanı değil. O iki genç kız ise, in-

39

sanlara dini telkin edebilme yöntemlerini öğrenmişler. Tabiki onlar kazanıyor. Ben de Leyla ile Tarkan'ın ellere gidişini seyrediyorum. Dünya da başını yastığa koymuş uyuyor sanki. Onları hiç görmüyor.

O zamanlar dinle ilgili konular beni fazla ilgilendirmiyordu ama yine de sordum:

— Başka kimler dinlerini değiştiriyor?

— Sadık Bey değiştirdi bile. O tam Şahitler'den oldu. Vaftiz bile olmuş.

— Hatırlayamadım, kimdi o?

— Hani bizim apartmanda oturan güvercin bakma delisi emekli bir memur varya; karısı: "Ya güvercinlerin, ya ben" demiş. Sadık Bey de "Güvercinlerimi tercih ederim" deyince kadın çocuklarıyla beraber sır olup gitmişti... işte o adam.

— Tamam hatırladım. Şimdi o Hristiyan mı oldu?

— Öyle sayılır.

— Nasıl ikna olmuş?

— Kızlar çok etkili konuşuyorlar. Bir de çevrede, bir kısım medyada islâm Dini hakkında yalan yanlış bir sürü söylentiler var, çirkin iftira ile islam'ı kişilerin gözünde irtica, müslümanı da terörist gösteriyorlar. Bu da Leyla'yı çok etkiledi. Sistem de dini kendi istedikleri şablonda gösterince, islam'ın herşeyini öğretmiyor, Leyla ve Tarkan gibiler zaten islam'dan kopmuş olarak yaşıyorlardı. Yehova Şahitleri geldiğinde de böylelerini çabuk etkiliyorlar. Yehova Şahitleri'nin dinlerinde, herşey bu dünyada hallediliyor. Siyasi olayları değerlendirmek açısından doğru yanları da var. Daima dünyanın bozulan dengesi üzerinden propaganda, pardon tanıtım yapıyorlar, islam'ı uydurmalarla bilenler de onlara hemen aldanıveriyorlar.

Öyle heyecanlı heyecanlı anlatıyordu ki, ben şaşkın şaşkın ona bakmakla yetiniyordum.

Çok kısa zamanda Gülderen'deki bu değişmeye akıl erdiremiyordum. Koca bir sönmüş yanardağa benzetiyordum onu. Lav püskürmüş, sonra da susmuş soğumuş olan yanardağın, tekrar harekete geçmesine benziyordu kararlı bakışları, hüznü halı... Üzüntüsü ilmek ilmek yüz hatlarına işlenmişti sanki. Gecenin derinliklerinde nefes nefese anlatırken, bakışlarını birden bana çevirdi.

— Söylediklerimi, söylediklerimden önemlisi beni anlıyor musun sen? Biraz şaşkın, biraz mahcup tavrımla cevap verdim:

40

— Pek anlayamadım.

Hiç ara vermeden devam etti:

— Mesela bir broşürde diyorlar ki: "Dünya bozuluyor. Bu savaşlardan bunca cinayetlerden, haksızlıklardan, yolsuzluklardan memnun musunuz? Değilseniz bizi dinleyin; dünyayı sadece bizim görüşlerimiz düzeltecek." diyorlar. Bazıları da, yarısı doğru olan sözler ve ikazların etkisinde kalıyorlar. Çünkü Yehova Şahitleri dünya üzerindeki problemleri konuşuyorlar. Bozuk gidişi yorumluyorlar. Müslüman dünya olaylarını konuştuğu zaman "Dini siyasete alet ediyor" diyenler bile, Yehova Şahitleri'ni dinliyorlar.

— Bayağı ilginç.

— Evet ilginç ama bana göre doğru değil. Dünyayı bu gidişten, en doğru çizgide bütün insanlığın birleşmesi ve ortak değerlerde elele vermek kurtarır. Dünyayı yönlendirenler sanıyorlar ki, insanlık sadece maddi sıkıntıdan dolayı bunalım geçirir, dolayısıyla daima ekonomik kalkınma üzerinde durdular.

"Ruhun kalkınması nasıl olur?" diye sormadılar. Yehova Şahitleri işte bu boşluğu farkettiler onu doldurmaya çalışıyorlar.

Gülderen'in konuşmaları bana ilginç gelmeye başlamıştı. O zamanlar ilginç olan şey sanki mutlaka doğruymuş gibi bir yargı taşıyordum. Sakin ama merakla sordum:

— Başka kimleri etkilediler?

— Adım adım onları takip ettim. Mahalleye geldiklerinde nereye gitseler, ben de arkalarından oraya gidiyorum, bildiğim herşeyi anlatıyorum, insanlara aldanmayın diyorum ama şu bizim Serime Abla varya, o benim planlarımı alt üst ediyor.

— Ne yapıyor ki?

— Ne yapmıyor ki. Sanki İslam'ı çok güzel biliyormuş gibi ahkam kesiyor. Yehovacılara'a hakaret ediyor. Hem de ne hakaretler; 'Pis gavurlar! Mahallemizden defolun. Biz gavur olmayız!' diyor. Öyle kaba davranıyor ki, Yehovacılardan utanıyorum. Onlar kibarca cevap veriyorlar, bizimki görgüsüzce konuşuyor. Fikirlerle fikirle karşılık vermesini bilmeyenler saldırıya geçerler ya, o da öyle yapıyor. Descartes: "Sağlam zihinli olmak yetmez. Asıl olanı, onu iyi kullanmaktır" der. Demek ki iyi kullanamıyor. Hoş hangimiz iyi kullanıyoruz ya.

Çaylarımızı yudumlarken gecenin tadını arıyordum. Gülderen ise hep aynı şeyleri konuşuyordu.

41

— Evet, bazılarının göre mantığa hitap ediyorlar, insana çok da sevecen yaklaşıyorlar. Onlara kızmıyorum; öyle eğitim görmüş, öyle inanmışlar, ne diyebilirim. Kendi tembelliğimin bedelini onlara ödetemem ama ben de birşeyler yapmam gerekiyor diye inanıyorum. Ah şu annem, ne güzel dine yönelmişim. O zamanlar her gün bir kitap bitiriyordum, beni bırakmadı. Hatta kapanmanın eşiğine gelmişim. Eğer annem o zamanlar engel olmasaydı şimdi çok bilinçli, islam'ı çok doğru olarak öğrenmiş olacaktım. Gerçi yine de boş durmuyorum. Bayağı bir şeyler yapıyorum. Mesela bizim apartmandan iki kişinin Hristiyan olmasını engelledim. O zaman bana cesaret geldi. Okuyacağım, okuyan düşünür, düşünen bulur, bulan buldurur, herkes inandığı kadar etkili olur, dedim.

Artık benim aklım şaşırmaya başlamıştı. Gülderen öyle dert etmişti ki bu işi, ben onu dinlerken kendi derdini unuttum. Kararlıydı ve sık sık aynı şeyi söylüyordu:

— Müslümanlar içinde Yehovalar'dan daha mantıklı, daha güzel anlatanları da gördüm ben ama azınlıktalar. Mesela müslümanların tamamı aynı güzellikte anlatamaz islam'ı. Yehova Şahitleri'nden tarlaya çıkanların hepsi kendi dinlerini nasıl anlatacaklarını bilirler. Örgütlenmişler, istedikleri evde ders yapıyorlar. Dünyanın her yerinde aynı programı uyguluyorlar. Diyorum ki, bana göre onların inancından daha mantıklı olan inancımızın doğruluğunu dünyaya ispatlamalıyız. En azından Müslümanlar'a ispatlamalıyız.

Gülderen takmıştı onlara ve onları kıskanıyordu anladığım kadarıyla. Sordum:

— Sen onları kıskanıyor musun?

Biraz durakladı. Ay ışığı gözlerinin içine vuruyordu. Zeka fışkıran gözleri bedenden dünyaya açılan

pencere olduğunu hemen fark ettiriyordu. Gözleri sadece görmeye yarayan değil, zekanın baktığı pencereymiş gibi bakıyordu. Derin derin düşüncelere dalmış da yeni ayılmış gibi cevap verdi:

— Olabilir. Benim elde edemediğim başarıları, benim inancımdan olmayanlar elde etsin istemem. Özellikle mantıklı görünmelerini hiç istemem, tabii ki onları kıskanıyorum. Onlardaki özgürlük bizde yok. Onlara tanınan bu toleransı kıskanıyorum. Neden, benim dinim akla mantığa en uy-

42

gun dinken, onu anlatamayayım? dedi.

— Unutma ki, Descartes: "Mantıkta bir çok faydalı kurallar vardır fakat bunların arasına zararlı ve gereksiz kurallar da karışmıştır." der.

Sen şimdi bırak bu Hristiyanlık konusunu da başka şeyler konuşalım... Başka zaman onları ben de görmek isterim. Sen şimdi biraz beni dinle. Ben çok mutsuzum... Varsa bir hünerin beni yola getir. Ben tam bir...

Nedense söyleyemiyordum.

Kulağına eğilip zoraki söyledim sonunda:

— Biliyor musun, ben neredeyse kötü kadın olmanın eşiğine geldim. Hatta aslında oldum da.

Çok şaşırdı.

— Nee! Dünyada inanmam. Senin prensiplerin vardı.

— O halde ahirette inanırsın. Sana yalan mı söylüyoruz?

— Nasıl, ne zaman?

— Ne bileyim. Herşey Selmalar'la yemeğe çıkmakla başladı, başka yerlerde son buldu.

— Ailen biliyor mu bu durumunu?

— Hayır! Buselerde pek kızacaklarını sanmıyorum.

Babam kimseyle çıkmıyorum diye bana kızardı. O halde bir problem yok demektir. Ben ailemden çok, dejenere olan duygularımı düşünüyorum. Benim son bir izzetli yılda yaşadıklarımı kişilikli Hristiyan kızları bile yapmazlar.

Gülderen çok üzülmüştü.

Karanlığın kucağından Boğaz'a doğru bakarken mırıldandı.

— Deli ismet bile anlamış bu gidişimizi. Geçen gün Müslüman halkın kızlarıyla, Hristiyan halkın kızları - oğlanları arasında hiç bir fark kalmadı. Tek dünya formülüne endekslenmişiz, dedi. Deli—meli ama insan düşünüyor. Sanki birileri bizi de, Hristiyan alemi'ni de dinsizleşmeye mi götürüyor bilmem? Nasıl oldu da böyle olduk, aklım duruyor, durunca da çalışmıyor.

Gülderen'in paronayak hali canımı sıktı... Birden aklıma ismet geldiği için sordum. Hayret, Deli ismet'i özlemişim. Çağdaş ve ilerici geçinenlerin iç yüzünü, şehvetlerini tatmin için, rahatlıkla bir genç kıızı harcadıklarını ve iki yüzlülüğü görünce, Deli ismet'in dürüstlüğünü özlemişim. Sık sık sormuş beni. Haber alamayınca, deliye dönmüş Deli ismet.

O gece konuşarak, sabahladık. Gülderen sabah dörde doğru evine git-

43

ti. Ben de külçe halinde yatağa attım kendimi.

Öğle saati gözümü açtım. Elimi yüzümü yıkayıp doğruca Leylalar'a gittim. Leyla'yı görür görmez ondaki değişikliği farkettim. Makyajı yok denecek kadar azdı, saçlarını arkaya toplamış, mini eteğini çıkarıp diz üstüne indirmiş, tavırları da değişmiş. Sokakta danseden o kızdan sanki eser kalmamıştı. Birbirimize sarıldık, sonra oturup sohbe başladı... Eskiden hangi şarkıcı hangi kaseti çıkarmış, kim kiminle çıkıyormuş, televizyonda hangi film oynayacakmış, yerli yabancı mankenlerdi gündemimiz... Leyla benden bin beterken şimdi Leyla bu tür konulara hiç girmiyordu. Sonra konuyu dinî ihtiyaca getirdi:

— Farkında mısın Cemile, dünyayı bozuyorlar. Ahlaksızlık aldı başını gidiyor, dedi.

"Dünyayı bozuyorlar" sözü beni yıllar ötesine götürdü. Bu sözü, çocukluğumda amcamın oğlundan duymuştum. Bir de beyt ezberletmişti bana: "Gül gibi dünyayı çürütüp bozuyorlar Karanlıklardan bir medet umuyorlar"

diye. Dindar olan amcamın oğlunun sözünü şimdi Leyla söylüyordu ama İslâm adına değil, incil adına söylüyordu.

Müslümanların söylediği sözlerin aynısını duyunca, yadırgamadım, sadece meraklı meraklı baktım Leyla'ya:

— Evet öyle, dünyayı bozuyorlar. Nasıl düzeleceğine dair bir fikrin var mı?

— Tabîi var: Dindarlaşmak. Allah'ın çağrısına kulak vermek! Güldüm

— Leyla, biliyor musun, Allah ismi senin ağzına çok yakışıyor, dedim. Güler yüzle gözlerime baktı:

— Herkese yakışır. Tabii ki inanarak söylüyorsa.

— Seni böylesine değişmene sebep ne ?

— Kardeşlerim. Yeni kardeşler edindim. Bu sırada incil'i tetkik ediyoruz.

Ben de dinden sapmışım, yolumu şaşırmışım ama bazen dinini bilen bir insan gibi sorular sorardım. Yine öyle bir soru sordum:

— Kur'an'ı tetkik ettin mi?

44

— Bazen Kur'an'dan bahsediyoruz. Onlar Kur'an'ın aleyhine konuşmuyorlar ki.

— Ya, ilginç.

— Onlar bütün kitaplara inanıyorlar.

Merak etmişim, insan hiç bilmediğini merak etmez, biraz bilir de tam olarak bilmezse merak duygusu artar. Ben de o insanlardan biriydim.

— Beni de aranızda alır mısınız? Güler yüzle cevap verdi:

— Tabii ki seve seve. Onlar insan ayırımı yapmazlar. Gerçek acaba öyle miydi?

Yehova Şahitleri gerçekten insan ayırımı yapmazlar mıydı? Bunun cevabını da yıllar sonra alacaktım.

Girdim aralarına. Bana Gök Kralı Yehova'yı anlattılar... Bana yakınlık gösterildi... içten ve samimi idiler. Benim onlara takılmam dedemi çıldırtıyordu ama babamın "Kızımı fazla sıkmayın" telkinleri yüzünden üzerime gelemiyordu. Ben istediğim gibi yaşıyordum artık. "Dansözler gibi göbeği meydanda gezen Leyla düzelmişse, sen de düzelirsin" diyordu dedem. Ben de bu fırsatı değerlendiriyordum.

Leyla ve diğerlerini eğiten hemşireler, (onların hanımına hemşire, erkeğine birader derler) bana da işlemeye başladılar. Hristiyan bakışıyla, hem Kur'an'ı, hem de İncil'i, Tevrat'ı özellikle Mukaddes Kitabı tetkik ediyorduk. Her şey bize tek tek anlatılıyordu... Onların bakış açısıyla öğrendiğimiz Kur'an'la incil'i karşılaştırıyorduk...

İbadet salonlarına gidiyorduk. Orada biraderler sohbet veriyordu, biz de dinliyorduk, özellikle, birader Mete Süer Bey'in anlattıkları beni çok etkilemişti. Bir de baktım ki ben, çoktan Yehova Şahidi Hristiyan olmuşum.

Heyecanlıydım... Dinime karşı aşk doluydum... Severecek inanarak Hristiyan olmuşum... Hemşirelerim bana çok emek vermişlerdi ama verdiklerinin karşılığını göreceklerdi.

Önce erkeklerle çıkmaya içten tevbe ettim. Diskoya kulübe gitme işine son verdim. Eski hayatımdan mayomla denize girmekle, az olmak şartıyla içki içmem yasak değildi. O yasak, islam dininde vardı, onu da Müslümanlar dinlerdi. Ben fikren Hristiyanıydım, neden İslam'a uysaydım ki.

45

Aylarca incil'i tetkik etme adı altında ders çalışmıştık. Her ders beni Yehova Şahitleri'ne yaklaştırıyordu. Derken, işte ben gerçek bir Hristiyan olmuşum.

Mahallemizde şimdi dört Yehova Şahidi olmuşuk. Mahallemiz ortalama beşyüz kişilikti. Beşyüz kişiden dört kişi ilk adım olarak hiç de küçümsenemezdi. Vaftiz olmamıştık ama kendimizi Hristiyan olarak görüyorduk.

Deli ismet Leyla'nın Yehova Şahidi olduğunu öğrendikten sonra, beni her gördüğünde ağlamaklı sesiyle tenbih ediyordu: "Ne olur Cemile! Sana bir dost olarak yalvarıyorum, Leyla gitti bari sen gitme. Leyla ile arkadaşlığı kes... Yanlış yapıyorsun, bir kaç cahilin yaptığı yanlışları islam sanıyorsun... Ne olur, sana bir şeyler anlatayım, beni dinle!" diye çırpıp duruyordu.

Bir sabah, birkaç kilo muz, koca bir kutu bisküvi almış bize geldi. Onu kapıda görünce beni bir titreme aldı. "Bu adam, hem de deli olan adam, neden peşimi bırakmıyor? Bu candan ilgisinin anlamı ne?" diye düşündüm.

Ninem onu görünce çok sevindi. Onu içeriye çağırdı, daveti kabul edip içeri girdi, sonra mahzun mahzun bana baktı. Gözlerimden onu evimizde görmek istemediğimi eminim okuyordu ama işi deliliğe vuruyordu. Anlama-mazlıktan gelip içeri girdi ve Nineme sarıldı... Sonra da bana dönerek:

- Hadi Cemile, ben yabancı sayılmam. Bir çay yap da ninenle başba-şa bir kahvaltı yapalım, dedi.

Suratımı asarak mutfığa girdim. Konuşulanlara kulak misafiri oldum ki, ne duyayım, nineme, benim, Hristiyan olmak üzere olduğumu söylüyor. Hemen salona geçip: "Ninemi üzme hakkınız yok. Ona özel durumlarımı anlatmıyorum... Lütfen siz de bir şey söylemeyin" dedim.

O gün bana çok yalvardı, "Ne olur gel sana islam'dan anlatayım, ne olur, başka dinlere gitme, islam yıldızlarda bile geçerli bir dindir." dedi. Onu dinler miydim! Benim aklım, yeni dinimdeydi. Bu mahalleden dört kişi olmuştuk. Biz tam Şahit olabilirsek, zaten mahallemizden çok insanı elimize alacaktık. Belki Deli ismet de aramıza girerdi.

Uzun bir süre kimseye söylemedim dönüşümü, daha sonra saklamadım. Deli ismet bize geldiğinde:

— Sen Hristiyan oluyormuşsun doğru mu? dedi.

46

— Evet, tetkiklerimiz biter bitmez vaftiz olacağım. Allah izin verirse kararlıyım dedim.

Bir müddet Deli ismet gözlerime baktı, baktı... Gözlen ıslandı... Sonra ağır ağır konuştu.

— Tanımadığın islam'ı kötü zannedip, tanımadığın bir dine gireceksin. Önceleri Allah'tan Allah diye söz edeceksin, sonra Allah demeyeceksin. En kötü Yahudi'ye bile saygı besleyecek, Müslümanlara kin kusacaksın. Önceleri bütün dinlere saygılı olacak, sonra bütünden Kur'an'ı çıkaracaksın. Yalnız çıkarmakla kalmayacak, gün gelecek Kur'an'dan nefret edeceksin.

Deli değil miydi, beni de deli ediyordu:

— Hiç bile. Biz Kur'an'a da saygılıyız, zaten, hem Kur'an, hem incil'i tetkik edeceğiz.

— Kiminle? incil'i size onlar anlatacak, peki Kur'an'ı kim anlatacak?

— Türkçe'sinden okuyoruz.

— Türkçe'sinden okumak yetseydi, aynı şey incil için de geçerli olmalı değil miydi?

Sonra üzgün üzgün gitti. Bu nasıl deliydi, beni bazen şaşırtıyordu. Gül-deren ise kahroluyordu. Ben henüz Yehova Şahitleri'nden olmamıştım ama beni olmuş kabul ediyordu ve kahroluyordu. Her fırsatta bana Kur'an'dan ayetler okuyor, beni ikna etmek için çalışıyordu.

Tarkan ise acaip değişmişti. Düzgün pantolon, dedi topu topu aca, ne olduğu belli olan gömleğiyle tam

bir beyefendi olmuştı. Gözlerime ina-namıyordum. Şahitler Tarkan'ı değiştirmişti.

Fakat ne kadar çalıştılsa bizden başka hiç kimseyi etkileyemediler. O beğenmediğim sosyete kadınlar bile, "Biz dindar olacaksak kendi dinimize döneriz" deyip, kesip attılar Şahitlerin çağrısını.

Bir cumartesi akşamı Gülderen'in yanına gittim. Rengi sararmıştı. Beni görünce ağlamaklı bir ruh haliyle bana sarıldı;

— Gözlerimin önünde Allah'ın Dini'ni bırakıp gidiyorsun. Bense tam tersi ona kızdım:

— Hiç bile. Bilakis Allah'a ve onun dinine gidiyorum. Bu konuda konuş-"mayalım, beni üzüyorsun. Sen de Serime Hanım'a benzemeye başladın,

kaş yapayım derken göz çıkarıyorsun. Beni bırak da seni soralım, sen ne

47

yapıyorsun?

Yerinden kalktı, nereye gideceğini bilmeyen bir insan tavrıyla balkona çıktı... Ben de onu takip ettim. Karşılıklı olarak şezlonglara oturduk. Gözleri dolu dolu cevap verdi:

— Annemle savaştayım, sizinle savaştayım. Dün gece saatlerce düşündüm. Denizin dibine daldım hayal alemimde, sizi görmemek için bir müddet çıkmadım oradan. Dün gece bana herşey, herşeyden farklı geldi.

Geniş balkonda biz konuşurken annesinin sesiyle irkildik:

— Gülderen! Hâlâ kuaföre gitmedin, bu akşam da baloya geç kalacağız. Yine umursamıyorsun. Bu defa da geçen gece gibi spor kıyafetlerinle geleceğini sanıyorsan aldanıyorsun. Beni ikinci kez rezil etmene izin vermeyeceğim. Şunu unutma, artık biz, sıradan bir mahallede oturmuyoruz, sosyetenin içindeyiz ve ona uymak zorundayız. O yüzden bu defa seni ben hazırlayacağım. Hadi kalk bakalım, Cemile yabancı değil önce kuaföre git.

Gülderen başını eline dayayarak dalgın dalgın annesine baktı:

— Efendim anne! Ne dedin? Emire Hanım çok sinirlenmişti:

— Ne mi dedim? Kız sen beni dinlemiyor musun? Sessizce mırıldandı:

— Dinliyorum.

— O halde neden duymuyorsun? Kulakların nerede?

— Kulaklarım bende anne ama aklım kulaklarımda değil, düşünmekle meşgul. Ne olur ne söyledinse tekrar et anne.

— Hemen kuaföre git, diyorum. Gülderen annesine yalvaran gözlerle baktı:

— Beni bu gece götürme anne. Kendimle yalnız kalmak istiyorum. Emire çok sinirlenmişti. Gözlerini

yuvasından çıkarmış gibi sinirden

korkunç hale gelmişti.

— Olmaz, arkadaşlara ayıp oluyor. Kukumav kuşu gibi olman, seni hastalıklı gibi gösteriyor. Eğlenceyi bilmeyen genç kız görünümündesin. Senin gibilere Avrupa'da ne diyorlar biliyorsun.

Gülderen sanki buz gibi olmuştu. Soğuk bakışlarla annesine baktı. Bir şeyler söylemek istiyordu belli ki. Fakat annesinin anlayacağından emin olmadığı için yutkunuyordu.

48

Annesi misafir odasına gidince Gülderen bakışlarını bana çevirdi:

— Adeta yanıyorum Cemile, bu yangının nasıl birşey olduğunu asla anlatamam. Annem de anlayamaz, sen de anlayamazsın. Şu halime bak, Müslüman olarak yapayalnız kaldım.

Onun nasıl bir acı içinde olduğunu anlayamamanın verdiği cehaletle damdan düşer gibi konuştum:

— Belki sen de Şahidler'den olursun. Birden bire irkildi.

— Allah korusun, benim görünüşümden, başımı örtmeyişimden cesaret alma, ben ölürüm de yine dinime ihanet etmem.

Emire Hanım'ın sesi yine duyulmuştu.

— Gülderen! Hadi artık beni kızdırıyorsun, kuaföre git. Gülderen'in o günkü hali hala gözümün önünde duruyor.

Omuzlan düşmüş, gözleri keder yüklü, oturduğu yere yığılmış hissi veriyordu.

Bir ara yine bana döndü:

— Bak Cemile, sen de bak annemin haline, bak nasıl da koşturuyor. Onun koşusunu seyrediyorum da anneme acıyorum. Her seferinde aynaya bakması da bana acı veriyor.

Çok geçmeden Emire Hanım yine geldi. En pahalı gerdanlığını takmıştı ama yine de gerdanındaki buruşukluğu kapatamamıştı. Emire Hanım bir salona, bir oturma odasına gidip gelirken Gülderen mırıldandı:

— Zavallı annem buruş buruş gerdanını pahalı gerdanlık kapatır sanıyor. Ona bunu söylesem inanmayacak, yine kendisini göremediği şekilde görecektir. O halde neden konuşayım ki.

Emire Hanım söylenerek yine geldi:

— Ne konuşuyorsun öyle? Eminim benim hakkımda konuşuyorsun.

— Evet anne! Senin telaşına şaşırıyorum. Baloya mı gidiyorsun, ikinci şubeye işkenceye mi gidiyorsun belli değil. Bu nasıl eğlence bilmiyorum. Hem öncesi, hem de sonrası stres dolu. Anlayamadığım şey,

başlangıcı ve sonu stres olan bir yere neden gidiyorsun anne?

Ana kızın bu halini hayretle izliyordum. Gülderen durmadan yalvarıyor, Emire Hanım ise bu yalvarışlara aldırmış etmiyordu. Bir yandan ütü yapan Emire Hamm, bir yandan söyleniyordu:

49

— Bu kıza ne oldu bilmem, yine dinci kesildi başıma. Ne istiyor anlayamıyorum.

Gülderen üzüntüsünü izah etmeye başladı:

— Nasıl bilmez, nasıl anlamazsın anne, Leyla Hristiyan oluyor.

Yüz hatlarında alaylı bir ifade belirdi. Sonra da aynı tavrıyla cevap verdi:

— Daha önce ne imiş ki; şimdi Hristiyan oluyormuş? Hem bundan sana ne? Olursa olsun, onlar da Allah diyor.

— Bir din, sadece Allah demekle tamamlanmaz anne. İslam'a göre, müslüman dininde kalmalı. Ayrıca, İslam inancında Allah'a ortak koşmadan Allah'a inanılır, gönderdiği kitaplara da onun emrettiği gibi inanılır, yaşamasa da, kişi ibadetlerini tam yapmasa bile tam inanmak zorundaymış. Yani İslam'a göre Allah, kuralını böyle yerleştirmiş. Ölen insan için geçerli değilmiş bu kural, hayatta olana tevbe imkânı vermiş... Ölüler tevbe edemezlermiş.

Emire Hanım bu defa acele acele ütü yapıyordu. Ütüyu sinirli sinirli bastırırken cevap verdi:

— Bence Cemile, Hristiyan olsun, Almanya'da hiçbir Müslüman'dan iyilik görmedim, hep Hristiyanlar'dan iyilik gördüm.

Gülderen bu sözlere çok sinirlenmişti:

— Sen kompleksinden Müslümanlar'a selam bile vermiyordun ki anne. Hristiyanlara gelince kendini koyverirdin. Müslümanı görünce başını çevirirdin. Sen onlara tenezzül edip yaklaşmazken, onlardan yine de ilgi beklemen çok yersiz... Suratlarına bakmadığın insanlar sana nasıl iyilik yapsınlar ki? Bırak iyiliği, sen yüz vermediğin halde sana yaklaşırsalar binbir tane kulp takardın onlara... En azından "Ben yüz vermiyorum yine de sırnaşıyorlar" derdin.

— Tamam tamam, yine dinciliğin tutmasın. Allah'a şükür epeyce dü-zeldin tekrar başlama.

— Anne! Bunun tekrarla ilgisi yok. Leyla ile Tarkan Hristiyan oluyor, buna seyirci kalamam.

— Olmasınlar canım. Onlara kim Hristiyan olun diyor?

50

— islam'ı bilmiyorlar anne. Örnek alacakları bir Müslüman da yok çevrede.

Emire Hanım hışıyla ütüyu ütü masasına vurarak cevap verdi:

— Biz neyiz burada? Biz gâvur muyuz? Gülderen acı acı gülererek şaşkınlıkla cevap verdi:

— Nee! Sen mi örneksin anne? Neyinle?

Uzun tartışmalardan sonra Gülderen kararını yüksek sesle açıkladı:

— Ben gitmiyorum anne, ben acı ve ızdırap içindeyim. Emire Hanım kızgınlıkla cevap verdi:

— Unutma, hayvanlar da acı çekerler ama yine de eğlenmesini bilirler.

— Evet ama Ergun Göze'nin dediği gibi, "Hayvanlar yalnız acı çekerler. Acıyla beraber ızdırap duymazlar." Bense hem acı çekiyorum, hem de ızdırap duyuyorum.

Şaşırmıştım bu cevaba. Demek hayvanlar ızdırap duymasını bilmezlerdi. Merakla sordum:

— Ben Ergun Göze'nin düşünür olduğunu bilmiyordum. Güzel bir tespit. Onu mu okuyorsun?

— Evet, bu hafta yedi kitap okudum, elimdeki son kitap onun.

— ismi ne?

— Üç Büyük Mustarip

— Allah Allah! Hatırladım ve çok şaşırdım. Öğretmenim ödev olarak vermişti o kitabı okumuştum. Konusu senin aradıklarından çok farklı. Sen o kitapta ne buldun? Daha doğrusu o kitaptan beklentin neydi ki?

— Geçmiş dönemde insanların nasıl çalıştıklarını, neler yaptıklarını öğrenmek istedim. Daha doğrusu insanları ikna sanatını yakalamaya çalışıyorum. Keşke diyorum, Yehovacılar'ın metodları gibi bizde de bir metod olsa da, ben de okusam. Bu arayışla hergün bir kitap okuyorum. Fakat insanı ikna yolları ve metodlarıyla ilgili bir kitaba henüz rastlayamadım. Her kitap bir şeyler öğretiyor ama benim aradıklarımı öğretmiyor. Ben aramaya devam edeceğim.

Emire Hanım şaşkın şaşkın dinlerken adeta gözleri dönmüştü. Hışımla kızının üzerine yürüdü:

— Bana bak, böyle işlere aklını takma seni öldürürüm. Ye-iç, eğlenmene bak. Rahatlık sana batıyor mu?

— Hiçbir şey yapmadan rahat yaşamak herkese batar anne ama her-

51

kes onu farkedemez. Evet bana, günahlarla kuşanmış rahatlık batıyor, böyle elde edilen rahatlığı istemiyorum.

— Tamam, sen yine aşırı dinciliğe doğru kayıyorsun ama ben buna izin vermeyeceğim.

Hışımla Gülderen'in odasına gidip onun kitaplarını pencereden atmaya başladı. Bunu yaparken de avaz avaz bağıırıyordu:

— Al işte kitapların... Dincilik saçan kitaplar bunlar. Ancak çöplüklere layıktır. Al, al işte!

Gülderenle ben kapıya gelmiş ona bakıyorduk. Çıldırma sırası Gülderen'e gelmişti:

— Yeteer! Anne yeter artık, beni bana bırak. Senin hoşlandıklarından ben hoşlanmadığım halde katlanıyorum. Sen de bana katlan, artık dayanamıyorum.

ikisi de birbirine birşeyler söylüyorlardı ama birbirlerini duymuyorlardı. Hıncını alamayan Emire Hanım, Gülderen'i saçından tutup başını duvara vurmaya başladı. Buna da ben dayanamadım, kaplan gibi atılıp arkadaşımı annesinin elinden kurtardım.

Bu defa hışımla bana döndü:

— Sen karışma, zaten sana da kızgınım sen Hristiyan olalı, bu kız daha çok dinci oldu.

O bana bağırsa da Gülderen'i kurtarmıştım. Daha sonra cıyak cıyak bağırarak makyajıyla evden çıktı Emire Hanım. Çıkarken hakaret etmeyi ihmal etmedi:

— Hadi ben gidiyorum, iki sapık başbaşa kalın.

Bana kızması içime dert olmuştu. Emire Hanım çıktıktan sonra ben de çıkmak istedim ama bu defa Gülderen bırakmadı.

— Ona, "Kendimle başbaşa kalmak istiyorum" demiştin ben gideyim sen de kendinle başbaşa kal, dedim.

Ne söyledimse bırakmadı. Onun bu çılgınlığında benim de payım vardı tabii ki. Kendine göre beni kurtarmak için çırpınıyordu. Bunları da o zaman anlamam mümkün değildi. Zira, davranışların dilinden anlamak bazı çabalar istiyordu. Deneyim ise zaman ve bilgi birikimi ile olurdu...

Hava iyice kararmıştı. Gelip boynuma sarıldı, sarsıla sarsıla ağlıyordu:

— Seni kurtaramıyorum kardeşim. Seni ellere veriyorum. Benim sahip çıkamadığım kardeşime tabii ki, ya Hristiyan, ya Ateist, ya da Müşrikler sahip çıkar. Didiniyorum ama olmuyor, olmuyor işte, diye feryat etti.

52

Olmuyordu gerçekten. Zira, islam'ın bir yarısını dedem, öteki yarısını da Vera'nın kaynanası gibi görüyordum. Gülderen ise, beni kurtarmak için durmadan çırpınıyordu.

Bu arada Deli ismet'in sesini duyduk. Sokakta türkü söylüyordu;

"Burası Muş'tur Yolu yokuştur Giden gelmiyor Acep ne iştir."

Hemen sokak tarafındaki balkona geçip seslendim:

— ismet hayırdır, çok efkarlısın.

Durdu. Bir müddet sessizce bana baktı. Bakışı beni ürkütüyordu ama yine de onunla konuşmak hoşuma

gidiyordu. Tekrar sordum:

— Çok efkarlısın neyin var yine? Cevap vermiyordu.

— Allah aşkına söyle neyin var?

O tuhaf bakışıyla yine bir müddet baktıktan sonra konuştu:

— Allah'ın ismini anısının son demlerindesin. Gün gelecek artık Allah'a Allah demeyecek, Yehova diyeceksin. Belki müşrik, dinsiz birini seveceksin ama Müslümandan nefret edeceksin. Kur'an'a önceleri saygılı olacaksın ama sonra Kur'an'dan nefret edeceksin. Bütün dinlere saygılıyım diyen sen, o hükümden Kur'an'ı çıkaracaksın. Sonra üç kitap kalacak. Her halde Allah'ın hakkı üçtür sözü de burdan geliyordur. Üç kitaba inanacaksın ama üçüne de saygı gösteren dördüncü kitaba inanmayacaksın... Sana öğretilenlerin sonucunda karar vereceksin belki de, sen de başlayacaksın, Allah'ın haklarını kendi kurallarına göre tayin edeceksin ve Allah'ın hakkı üçtür, diyeceksin. Kesin değil ama ihtimal bu... Seninle bunları Arasat Meydanı'nda daha detaylı konuşacağız Cemile.

Sonra türküsünün devamını söyleye söyleye ışıkların bittiği noktada kayboldu. Çok derinlerden geliyordu sesi:

"Havada bulut yok Bu ne dumandır Mahlede ölüm yok Bu ne figandır

53

Burası Muş'tur

Yolu yokuştur

Giden gelmiyor

Acep ne iştir." ,

Gülderenle ben arkasından baka kaldık.

Beni gördüğü her yerde üç şeyden kopacağımı ama bunu mutlaka yaşayacağımı söylemesi canımı sıkıyordu fakat sıkılan canımı oyalıyor, fazla önemsemiyordum. Deli değil miydi, konuşuyordu işte.

54

Rüzgarın İzi

Gülderen, yine Yehova Şahitleri'nin ardından, onların gittiği her eve gidiyor, bildiklerini anlatıyordu. Kimler ne kadar etkilenmişti? Kişilerin kendilerinden öğrenemiyorsa hizmetçilerinden alıyordu haberi.

Onun bu gayreti çok hoşuma gidiyordu. Bir gün bunu Leyla ile de konuştuk. Leyla onu bir gün Yehova Şahidi yapacağından emindi. "Birden olmaz" diyordu. O da öğrenmişti birden olmazı.

Aradan bir yil daha geçmişti. Ben hem liseye gidiyor, hem de Yehova-cılar'ın verdiği kitapları, broşürleri okuyordum. Haftada bir de Leyla'nın evinde tetkik vardı, inçil'den ayetler okunuyor, sonra bu ayetlerde

neyin kastedildiği açıklanıyordu. Tabii ki, incil'in peygamber dilinden açıklaması olmadığı için, bugünün insanları açıklıyordu manasını. Kur'an ise, peygamber tarafından açıklanmış, bu açıklamadan sonra devreye alimler girmiş. Her asırda tefsiri yapılmış ama ben bilmiyordum.

Müslümanlar'ın Kur'an ayetlerini nasıl açıkladığını bilmediğim için, Yehova Şahitleri'nin açıklamaları çok hoşuma gidiyordu. Vaftiz olmasam da

artık Yehovacı olmuşum bile.

Tarkan'la sık sık karşılaşıyorduk. Ona hayrandım, meğer efendilik bir gence ne kadar yakışıyormuş. Bunu Tarkan'la farkediyordum.

Bir gün dedemle oturduk Vera'dan bahsediyorduk. Vera'nın dürüstlüğü anladım dedeme. Artık insanı ikna yollarını öğrenmiştim. Bir de dedemin anlattığı bir hikaye vardı. Peygamber Muhammed, evine ziyarete gelen Yahudi'nin altına kendi yeleğini sermiş. Bu noktadan ele alarak, "İslam Dininiz" Müslüman olmayanlara kötü davranışı emretmese gerek. Ma-

55

dem ki Peygamberi, Yahudiye böyle davranmış, demek barışta ve savaşta kurallar farklı konmuş, dedim.

Dedemi ne yaptımsa ikna edemiyordum. O sadece bir cümle söylüyordu: "Ayıdan post, gavurdan dost olmaz!" diyordu.

Dedemin bu bağınaz Mumuna bakıp, hemen Ye-hova Şahitleri'yle dedemi kıyaslıyordum. Dedem ne kadar yobaz, Yehova Şahitleri ne kadar sevecendi. Bana göre, Yehova Şahitleri çok sevecendi... Onlar hiç kimseden nefret etmiyorlardı... Müslümanlar öyle miydi ya?.. Müslümanlar kin ve nefret doluydu...

Yıllar sonra öteki gerçeği de öğrenecektim. Ertesi gün baktım Vera saksıya gül diyor. Ne olduğunu sordum. Yüzünde sevgi belgesi varmış gibi, sevecen tavırla cevap verdi.

— Ama bu gül Hristiyan Gülü, dedene söyle onu italya'dan getirttim.

Rica edip bir kök de ben aldım. Bu arada Deli ismet baktım bize bakıyor. Leylaların balkonu sokak hizasından bir metre kadar yukardaydı. Deli ismet'e biraz da inat olsun diye gül fidanını gösterdim.

— ismet bak, evime Hristiyan Gülü dikeceğim, dedim. Ne diyeceğini merak etmiştim.

— Dik, bütün çiçekler Allah'ındır. Gülün Hristiyanı Müslümanı olmaz. Kimin gülü olursa olsun, gül Hristiyanca, ya da Müslümanca değil, gülce kokar. Hem biliyor musun, Peygamberimiz gülü çok severdi.

Sonra konuyu değiştirdi:

— Ne zaman vaftiz olacaksın?

— Bilmiyorum. Hemşireler ne zaman derse.

Beynimdeki çelişkilerin bitmediğini onlar da biliyordu herhalde hala vaftiz yapmıyorlardı beni ve ben resmen Yehova Şahidi olmamıştım. Leyla vaftiz olmuş, Tarkan da olmak üzereydi. Benimse hâlâ olamamam beni çok üzüyordu.

Bir de soru vardı kafamda. Yehova Şahitleri, Allah ile kul arasında köprü gördükleri Papazlar'a kızarken, vaftiz yoluyla, onlar da papazların yaptığını yapmıyorlar mıydı? İslam'da olduğu gibi, ben neden istediğim anda Allah'ın Dini'ne giremiyordum? Neden illa da, bir kuldan belge alacaktım?

56

Bu ve benzeri sorular vardı beynimde. Biraz da buna sebep Gülderen'di. Beni etkisi altına alıyordu. Aklım karışıyordu, onlar da anlıyorlardı demek ki.

Onu da tetkik gününe davet ettim. Dinledi, Yehova Şahidi kızlarla konuştu. Sık sık onlara aynı şeyi söyledi:

— Siz inancınızı yerine getiriyorsunuz, ben size değil, bize kızıyorum... Size kızdığım bir nokta var; eminim her Yehova Şahidi sizin gibi değildir, Kur'an'a çok fazla saldırıyorsunuz. Bir kitapta okumuştum, "Bazı Yehova Şahitleri, taraftarlarını öylesine İslam'dan nefret ettirirler ki, daha sonra Ye-hovacı olmaktan vazgeçenler herşey oluyorlar ama Müslüman olmuyorlar-mış. Nefret iliklerine kadar işlermiş. Bakıyorum, sizdeki telkinler de her fırsatta İslam'ı baltalamaya yönelik. Üstelik çok ilginç bir yanı daha var telkinlerinizin, İsa'ya ve Meryem'e inanan İslam'ın aleyhindedir. İsa'ya ve Meryem'e inanmak şöyle dursun, onlara umulmadık hakaretler edenlere böylesine nefret duymuyorsunuz. Bazen kibarca eleştirip geçiyorsunuz. Aynı kibarlığınız İslam'a gelince nereye gidiyor bilmiyorum. Yoksa diyorum bazen, İsa'nın ölümünden sonra 2000 yıl geçmiş olmasına rağmen, Yakın Çağ'a kadar örgütlenmeyen Yehovacılar, sadece İslam'dan nefret ettirmek için mi türetildi?

Yehovalı Gizem konuyu başka alana çekerek cevap verdi:

— Siz resmen Yehova Şahitleri'nin aleyhindedir. Unutmayın ki, dinimizi din olarak Türkiye Cumhuriyeti resmen kabul etti.

— Siz de İslam'ın aleyhindedir. Hem de her fırsatta İslam'ı yerden yere vurarak konuşuyorsunuz. Bizim dinimiz de Türkiye Cumhuriyeti'nin resmen kabul ettiği dindir herhalde. Türkiye Cumhuriyeti'nin Kanunları sizin inancınıza saygı gösterip, bizim inancımızı geri tepemez ya...

Tartışmalar nezaket kuralları içinde devam ederken yine Semire Hanım geldi. Aman ne hakaretler etti onlara, aklım durdu ama onlar hiç sinirlenmediler. Gayet medenice konuşarak hep alttan aldılar. O ise sıralıyordu hareketlerini:

— Bedava bana kitap dağıtıyorsunuz, parayı nereden buluyorsunuz? Bize gelen broşürle Almanya'daki kızıma gelen broşür aynı kalemde çıkmış. Bütün dünyaya aynı broşürleri gönderiyorsunuz. Sizi Amerika'dan yö-netiyorlarmış. Sizi aldatıyorlar ama siz körsünüz, görmüyorsunuz. Siz sahtekarsınız.

57

Bu noktada Gülderen dayanamamıştı:

— Semire Abla, lütfen daha sakin ol. Ayrıca bu arkadaşlar sahtekar değiller. Onlar inandıkları gibi

yaşıyorlar. Onlara ne, nasıl telkin edilmişse, onlar da onu telkin ediyorlar. Burada sahtekar olan, inandığı gibi yaşamayan sen ve ben varız, dedi.

Öfkeyle sordu:

— Sen onları mı savunuyorsun?

— Hayır, yanlışla inanmak başka şeydir, sahtekarlık başka şeydir. Belki bu teşkilatı kuranların içinde sahtekarlar ve başka şeyler amaçlayanlar vardır. Onlarla, bu inanmış insanları aynı görmemek lazım. Yanlışla inanıyorsunuz/diyebilirsiniz. Unutmayın ki, islam Dini, karşımızdaki kim olursa olsun, ona iftira etme hakkını vermiyor bize.

Böyle sürüp gidiyordu günlerimiz.

Şimdi düşünüyorum da, beni yıllarca vaftiz yapmayan Yehovacılar'ın planlarına hayran kalıyorum. Benim bazı çelişkilerim olduğunu nasıl da anlamışlardı. Demek ki, her biri psikolog gibi olmuşlardı. Öyle olmasaydı, benim çelişkilerim olduğunu nasıl farkedebilirlerdi.

Beni hâlâ neden vaftiz etmediklerini sorduğumda, sabrı öğrenmelisin, acele etme, seni biz, bizden biri olarak görüyoruz. Senin bundan şüphen olmasın, diyorlardı.

Bir "Dini Örgüt" bu kadar ince eleyip sık dokumayı bunca titizlik içinde nasıl yürütüyordu, bunu hâlâ anlayamadım.

Bana Alman kızlarının yapmadığı kötülüğü yapan, genç yaşında beni arkadaş adı altında erkeklerin kucağına iten gençlik ve bilgisizliğin verdiği zaafımı beni harcamada kullanan ev arkadaşım Selmalar'a da arada bir uğramayı yeni görüşlerimi onlara sunmayı da hiç ihmal etmiyordum. Öylesine içten çalışıyordum ki her zaman, her fırsatta Yehova Şahitleri'ni anlatıyordum.

Yoğunluk içindeydim fakat yoğunluğum, çilem, çalışmalarım helal olsun. Çünkü, ben değişmiştim. Selmalar bu halime şaşıyordu. Çok namuslu olan Yehovacı kızlar bana namusun cinsellikle ilgili bölümünü öğretmişlerdi. Onlara, bana verdikleri bu duygu için minnettarım. Hâlâ benimle uğraşan o iki hemşireyi gördüğüm zaman bunu kendilerine söylüyorum.

58

Beni Yehova Şahidi Hristiyan yapmak için çok uğraştılar Dile kolay tam üç yıl geçti aradan üç yıl boyunca bana iffeti öğretmişlerdi, nikahsız olarak, bir genç kızla, bir erkeğin elele tutuşmayacağını öğretmişlerdi. Bana emek vermişlerdi. Şimdi bile bu iyiliklerine teşekkür ediyorum. Ne büyük sabırdı onlardaki. Hâlâ o sabırlarına şaşıyorum.

En büyük özellikleri, ilk devrede asla, islam'ın aleyhinde konuşmadan, kişinin bakış açısını, İslam'ı eleştirmeye çeviriyorlardı. Başanyorlardı. Onlara "Neden başarıyorsunuz?" diye kim kızabilirdi? İnanıyorlardı ve inançlarının gereğini yerine getiriyorlardı. Herşeyden önce çok okuyorlardı. Ve güzel anlatıyorlardı.

Halbuki onların anlattıkları bir çok şey islam'da vardı. Ama ben ilk defa Müslümanlardan değil de, onlardan duyduğum için, o güzellikleri incil'e mal ediyordum. Ayrıca bana çok da ilginç geliyordu. Gülderen ise kahrından ölüyordu. Sonunda ona da kancayı taktılar. Kızda ne irade varmış, "islam daha

kuşatıcı, benim Rabbim hata yapmaz. Ben İslam'ı kurallarına göre yaşayamasam da ölene dek ona inanmaya ve onu savunmaya devam edeceğim." diyordu.

Devamlı okuyordu... Yazarlara başvurup bilgi ediniyordu. Bazı yazarlardan "Yehova Şahitleri hakkında bir bilğim yok" şeklinde cevap alınca çıl-dırıyordu. "Nasıl olur da, İslâm'ı bu denli ilgilendiren dini örgüt hakkında bilgi sahibi olmazlar. Bunu nasıl oirur da önemsemezler," diyordu.

Annesiyle tartışmaları da aynı hızıyla devam ediyordu. Fakat Gülderen asla, inancından taviz vermiyor, her geçen gün, daha bilinçli, daha cesur

ve daha aktif oluyordu.

Yehova Şahitleri Emire Hanım'a da kanca takmışlardı ama onu ele geçirememişlerdi. Yehovacıların "Öldükten sonra ahiret yok, insanlar yine bu dünyada dirilecek" inancı Emire Hanım'a ters gelmişti. O yüzden kendisiyle iftihar ediyordu:

— Şu işe bakın, öteki dünya yokmuş. İnsanlar bu dünyada yaşayacak-larmış ama bu dünya o zaman çok güzel olacakmış, insanlar aynı şekilde ekip biçeceklermiş. Olacak ismi bu? Dünya yaratıldığından beri cennetlik

59

insanların sırf ayakkabılarını dünyaya koysalar dünya yüzeyi onların ayakkabısına bile yetmez, diyordu.

Bu içi dışı müthiş olan düşünceyi sergileyen bu sözlerin, nasıl olup da Emire Hanım tarafından söylendiğine bir türlü akıl erdiremiyordum.

Hatta bir defasında eline kâğıt kalem alarak hesap bile yaptı. Efendim bir çift ayakkabı onbeş santimetre kare yer işgal edermiş dünya kurulduğundan kıyamet gününe kadar, en azından beş trilyon insan cennetlik olsa. Beş trilyon defa onbeş santimetre karenin ne yaptığını hesap etmemiz lazım, gibi enterasan bir de görüş ileri sürmüştü.

Bu kadın bunları düşünebilecek seviyede değil ama dedim kendi kendime. Sonuçta bunları o söylüyor.

Bir gün onu da öğrendim. Meğer bu hesabı ona Deli İsmet öğretmiş. Allah Allah, her geçen gün ilgimi çekiyor Deli ismet. Deli midir nedir, benim

aklımı karıştırıyor.

Vera'nın verdiği gülü bir saksıya dikmiştim. Öyle güzel çiçek açtı ki, her gören bir daha görmek için ona bakıyordu. Dedem söyleniyordu, "Güzelim güle ne diye Hristiyan Gülü ismini vermişler bilmiyorum" diyordu. Gerçekten çevremiz bu gülün adına "Hristiyan Gülü" demeye başladı. Bir şakadan doğmuştu bu isim, şimdi ben de inanıyordum onun Hristiyan Gülü olduğuna. Daha sonra bahçemize de diktik o gülden... Vera her defasında bana takılırdı; "Dedene söyle Hristiyan Gülü Müslüman bahçesine güzel yakışmış!" diyordu.

Birgün tetkik dersindeyken, konu din özgürlüğüne geldi. Bak dedi, tetkikçi hemşire, islam, başka inançtan olanlara asla yaşama hakkı vermiyor. Sizden olmayanları öldürün, diyor bir ayetinde.

Ben itiraz ettim:

— Asla olmaz böyle şey, dedim. O devam etti.

— Yalnız bu kadar değil, sizden olmayanı tutun çaprazlama elini ayağını kesin, diyor, isterseniz bunu Kur'an'daki ayetle size ispat ederim.

Ben çileden çıkmıştım. Zaten isyana hazır olan iç dünyamda, bu bilgi beni taşıran son damla olmuştu. Avaz avaz bağırdım:

60

"Ben böyle bir din istemiyorum." Kur'an'a yapmadığım hakaret kalmamıştı. Bir şey daha dikkatimi çekiyordu kaç Yehovacı görsem hepsi de, biz Kur'an'ı okumuştuk, biz Müslümandık ama bu sebepten dolayı islam'dan çıktık diyorlardı. Kafama takılmıştı, hepsi de nasıl oluyordu Kur'an'ı bilmiş oluyorlardı? Acaba Kur'an'ın bir kaç sayfasını okuyup, biz Kur'an'ı okuduk mu diyorlardı? Bu nasıl bir rastlantıydı ki, benim rastladığım Yehova Şahitleri, Kur'an'ı biliyorlardı. Bunun cevabını da yıllar sonra öğrenecektim.

Ve derken ben fikren daha sağlam bir Şahit oldum, isyanlarım keskin-leştikten, tetkik derslerinde başarı gösterdikten sonra tetkikçim müjde verdi, yakında vaftiz olacaktım. Çok mutlu olmuştum... Sevinç gözyaşları içinde Leyla'ya sarılıp ağladım. Yeniden doğduğuma inanıyordum. Güldere-n'in nasıl üzüleceğini sevinçten unutmuşum. Ona gidişim bile çılgıncaydı. Eve gelir gelmez ona koştum. Annesi de evdeydi. Bana kapıyı Gülderen açmıştı. Onu görür görmez sevinçle bağırdım:

— Gülderen! Bu gün vaftiz olacağımın müjdesini aldım. Sonra birden hatırladım. Gülderen sevinmezdi ki; ben ne saçmalıyordum böyle.

Donuk donuk baktı yüzüme.

— Demek Hristiyan oldun.

— Hayır Yehova Şahidi oldum.

— Bence az bir nüansla ikisi de aynı şeydi. Gel içeri gir, dedi. Gözleri dolu dolu olmuştu.

— Demek seni onlara verdik ha? Gözün aydın, muradına erdin. Sevinçle bağırdım:

— Darısı senin başına Gülderen. inşaallah seninle kardeş oluruz. Koltuğa bitkin halde oturup cevap verdi:

— Benimle kardeş olmak senin için önemli olsaydı zaten biz kardeşken beni bırakıp gitmezdin. Şana benim kardeşliğim değil, onların kardeşliği lazımdı ve tercihini yaptın.

Gözlerinden süzülen yaşlar sicim gibi iniyordu Gülderen'in yanaklarından. Benim için koşuşturan, benim için saatlerini veren dostlar görmüştüm ama benim için böylesine içten ağlayan birini hiç görmemiştim.

Ona minnettar hissiyle hâlâ seslenirim: "Seni ömrüm boyu unutmayacağım Gülderen, sen benim en candan dostum-olarak ömür sayfamdaki yerinden hiç çıkmayacaksın."

Kim, kim için böyle gözyaşı dökerdi ki.

61

Annesi yine avaz avaz bağıırıyordu ona:

— Sen kimseye karışma bak, kız onlardan oldu düzene girdi. Oturup kalkması, konuşması değişti. Bu kızın hakkından ancak onlar gelirdi. Sevineceğine üzülüyorsun, diyordu.

Tutarsız reaksiyonlarda beni şaşırtıyordu ama aldırmıyordum. Emire Hanım'ı önemsemiyordum, çünkü kişiliksiz biriydi. Kişiliksizdi çünkü o, özentisi bir kadındı.

Gülderen'in gözyaşları sessizce akarken yorgun ve gam dolu ses tonuyla cevap verdi:

— Sen anlayamazsın anne. Bu gözyaşlarının akış sebebini sen anlayamazsın. Onlar çok farklı gözyaşlarıdır. Senin ömründe dökmediğin türden. Sana gelince Cemile: Sakın benden uzaklaşma olur mu? Benden nefret etme. Edersen de bana söyleme. Biliyorum inancın gereği benden nefret edeceksin, o nefretini içinde sakla.

İnsan olarak çok etkilenmişim. Ama umudumu kaybetmiyordum. Birgün diyordum içimden, birgün sen de Yehova Şahidi olacaksın. Savaşımız yeni başlıyordu. Ben de "Birden olmaz"ı öğrenmişim.

Dedeme alıştırma alıştırma söyledim. Bağırды çağırды, sonra sustu. "Senin babanın kızına benim karışmamam lazım. Ne halin varsa gör." dedi. Belli ki, babama çok fazla kırılmıştı. Babamın kızacağına hiç ihtimal vermiyordum. Sık sık "Dinde ayırım yapanlara deli oluyorum" derdi. Bunu söyleyen babam, demek ki ben hangi dine girersem gireyim bana kızmayacaktı. O yüzden rahattım.

Liseyi zar zor bitirdim. Artık Almanya'ya gitmek için hazırlık yapıyordum ki, Leyla bana bir müjde verdi:

— Benim bir arkadaşım vardı. Eyüp'te oturuyordu, hatırlar mısın ismi Aynur?

— Hatırlayamadım ama önemli değil, ne olmuş ona?

— Onu bizim kardeşler ele almışlar. Dün biraz da ben işledim, o da yakında bizden biri olacak gibi.

Çok sevinmişim bu habere. Çalışma azmim artmıştı. Çok geçmeden ibadet salonunda Leyla beni Aynur'la tanıştırdı. Aynur henüz işin başın-

62

daydı ama ilgili bir genç kızdı. Leyla benim yakında vaftiz olacağımı söyledi ona. O da sordu:

— Ne zaman vaftiz olacaksınız?

— Bilmiyorum ama yakında.

— Aileniz nasıl karşıladı?

— Henüz karşılaşmadılar, çünkü bilmiyorlar. Gerçi bilseler de ailem için önemli değildir.

Merakla sordum:

— Peki sizin tetkikiniz bitti mi? Şahitlerden oldunuz mu?

— Valla şu anda iki arada bir derezeyim ama şahidlere daha yakınım, islam bana göre değil. Şahidler söyledi, Kur'an'da Allah: "Ben size izin vermeden siz başka dine inandınız ha. Ben de sizin kollarınızı, bacaklarınızı çaprazlama keseceğim" diyormuş. Böyle bir dini nasıl kabul ederim?

Sevinçle baktım Aynur'un gözlerine. Onu destekler mahiyette cevap verdim:

— Yaa öyleymiş, ben de çok sinirlendim bu işe. Peki daha önce dindar mıydınız?

— Pek sayılmaz ama yine de Müslümandım. Şahidlerin ilgisiyle gözlerim açıldı. Tetkike devam ediyorum, inşaallah ben de iman ederim.

Bu kısa konuşmadan sonra başka kardeşlerle de tanıştım. Biraderler konuşma yaptılar (Kadınlar ibadet salonunda konuşma yapamazlar). Bizim için hepsi ilginç konulardı...

Aynur'la artık samimi konuşuyorduk... Bir zaman sonra arkadaş olduk, sık sık onunla buluşuyorduk. Birgün Leyla'nın evindeydik, o da gelmişti. Hemen sordum:

— Nasıl gidiyor? Yeni hayatından memnun musun? Biraz durakladı Aynur.

— Fena sayılmaz. Bana gösterilen ilgi çok güzel ama kafama takılan bazı sorular var. Zamanla geçermiş ama şimdilik beni rahatsız ediyor.

Öyle ateşli bir militan olmuştum ki, hemen oracıkta onun problemini çözecektim sanki. Israrla sormaya devam ettim:

— Bana söyle kafana takılanları, sana yardımcı olurum. Bana güvenmiş olacak ki tereddüt etmeden açıldı:

— Önceleri Kur'an'dan bazı deliller getiriyorlardı. Kur'an'a saygılı olduklarını söylüyorlardı. Ben onlara yaklaştıkça bir şeyler değişiyor. Daha

63

yeni öğrendim ki, Kur'an'a inanmıyorlarmış. Benimki çelişki tabii. "Sizden olmayanın kolunu bacağını çaprazlama kesin" diyen Kur'an'a tabii ki, inanmazlar ama bilemiyorum. Sanki her geçen gün bir şeyler değişiyor.

İlk zamanlarda Kur'an'dan saygıyla bahsederlerken, şimdi nefretle bahsediyorlar. Madem ki, nefret ediyorlardı, bunu önceleri neden saklıyorlardı? Bu dürüstlüğe yakışır mı? Bu yüzden çelişki yaşıyorum.

Çok zekice takipti bu. Onunla karşılıklı koltuklara oturduk... Sohbetimiz derinleşmişti. Aynur bir ara çarpıcı bir soru sordu:

— Cemile! Bize Kur'an'ı onlar açıklıyorlar. Sence bu işte bir tuhaflık yok mu?

Deli İsmet'in söylediklerini hatırladım. Benim de kafama takılan soruyu geçiştirdim. Onu teselli etmek için var gücümle çalıştım. Beni güzelce dinledi ama ikna olmuyordu. Kur'an'ın tetkikini bir Yehova Şahidi Hristiyan değil, dinini bilen bir müslüman yapmalı değil mi? diyordu. 1 Haklıydı tabii ki fakat haklıyı anlamak için üç şey lazımdı: Bilgi, şartlanmadan dinleyebilme özelliği ve anlayabilme yeteneği. Şartianmışlığım iki yeteneğimi yok etmişti. Sohbetimiz bittikten sonra onu yolcu ettik. Bu arada Tarkan girdi içeri, bize selam verip Leyla'ya döndü.

— Deli İsmet bizim villanın önünde oturuyor. Tuhaflaşmış, sorularıma da cevap vermiyor, dedi.

Merak ettim, acaba ona ne olmuştu?

Hepimiz ilgilendik İsmetle. Hemen sokağa çıktık, yanına gittik. Selam verdik, selamımızı almadı.

Sanki bizi tanımıyordu. Sorularımıza cevap vermiyordu fakat acıdolmuş bakışlarını bana dikmişti yine. Aynı şekilde bir müddet baktıktan sonra sordu:

— Ne haber Hristiyan Güülü, hayatından memnun musun? dedi. Şaşkınlık ve bakışlarından duyduğum ürpertiyle cevap verdim:

— Bu benim yeni ismim mi?

— Hi hi... Bu ismi ben koydum sana. Beğenmedin mi? Bir de şiir yazdım sana, sonra yırttım.

Bir anlam veremiyorduk Deli İsmet'e. Sonra "Delidir ne yapsa yeridir"

64

deyip döndük.

Canım yine sıkılmıştı. Bu adam benden ne istiyordu? Hristiyan olmuşum, eğer sebep buysa Leyla da Hristiyan olmuştu. Ona neden birşey söylemiyordu da, illa beni görünce tuhaf sözler ediyordu.

Vera'ya göre, bu deli bana aşıktı. Korkudan buz gibi oldum. Hepsisi bana gülüyordu, onlar şaka yapıyordu ama ben gerçekmiş gibi ürperdim.

Mahalleli bizim din değiştirdiğimizi duymuştu ama dinsiz oluşumuza ses çıkarmayan mahalle sakinleri, Hristiyan oluşumuzu hazmedememişlerdi. Sonra alıştılar...

Alıştılar, çünkü Leyla da ben de çok güzel konuşuyorduk. Leyla büyük bir aşkla çalışıyordu, vaftiz de olmuştu. Sonunda tarlaya çıkmaya başladı.

Tarlaya çıkmak ne demek midir?

Tarlaya çıkmak şu demektir:

Bir Şahid önce çok güzel yetiştirilir, imanından emin olunduktan sonra vaftiz edilir. Vaftizden sonra da tetkikçisi tarafından takibe alınır. Bilgisi geliştirilir. Bazen, bir Yehova Şahidi adayı vaftiz olmadan da, bilinçli birinin yanında tarlaya çıkabilir. Zaman süreci içinde nasıl gelişme gösterdiği takip edilir. Anlatması, ikna kabiliyeti de tesbit edilir. Sonra tecrübeli birisiyle kapı kapı gezme görevine başlatılır, işte bu çalışmanın adı tarlaya çıkmaktır. Erkeklerine "Birader", kadınlarına "Hemşire" derler. Bu noktada kendi kavramlarını kullanan Yehovacılar, sıra ayet, iman, cennet, şehitlik gibi Kur'an'a ait olan kavramlara gelince kendi kavramlarını kullanmazlar. Öyle ki, onları dinleyenler bir müddet Kur'an'dan bahsedildiğini bile zannedebiliyor. Sırf bu yüzden aldanıp, Yehova Şahitleri'ni müslüman sananlar bile olmuştu.

Tarlaya çıkmak çok önemlidir. Bir şahid için şereftir bu, ayrıca müslüman adıyla yaşayıp da hiçbir sivil toplum faaliyeti olmamış insanlar için ilginçtir de. Şimdi sıra bendeydi. Öyle heyecanlanıyordum ki, hayallerimde bile kapı kapı geziyordum. Kapıyı birileri açıyor, bana hakaret edip kovuyorlardı fakat ben bu kovulmaktan dolayı memnurluk duyuyordum. Hayâ-len bile itilip kakıldıkça isa'nın mucizesi gerçek oluyordu. Önceden bu itilip kakılmaya alıştırmıştık. Hatta öylesine benimsemiştik ki, hakaret görmediğimiz gün, içimiz biraz buruk olurdu.

65

Psikolojik hazırlık buna denirdi işte.

Karşımıza çıkabilme ihtimali olan her tür insan hakkında bilgimiz vardı, islam'ı ya kendimiz biliyorduk, ya arkadaşımızın bildiğini söylüyorduk. Ya kendi anne-babamız hacıydı, ya da arkadaşımızın anne-babası.

Karşı taralı, ben islam'ı bilen hacı kızayım, demekle şaşkına çeviriyor, kendimize güven verdiriyorduk. Gerçekte de hacı kızı vardı aramızda ama hoca kızına ben hiç rastlamadım. Var diyordu şahidler, ne derece doğruydı onu bilemiyorum. Bence önemli de değildi zaten. Peygamberin Ümmeti Hristiyan olur da, hoca kızı olmaz mıydı? O zamanlar bunu düşünemezdim.

işte bu arada babam beni Almanya'ya çağırdı.

Hazırlığımı yaptım, ertesi gün tarlaya çıkacağımın haberini aldım. Sevinçten adeta uçuyordum. Hayatımın en mutlu haberi idi bu. Keyfime diyecek yoktu.

Nineme anlattım.

— Kapı kapı gezip, Allah'ın Dini'ni yayacağım nineciğim, dedim. O da çok sevindi, islam'dan bahsettiğimi sanıyordu:

— iyi yaparsın kızım. Biz gençliğimizi boşa harcadık, bari siz harcamayın. Anlatın Allah'ın Dini'ni. Allah'ın Dini kârdan başka birşey vermez. Dini unutanlar göbekleri meydanda gezmeye başladı, tabii ki anlatın kızım.

Ona incil'den ayetler okuyordum, Kur'an'dan okuduğumu sanıyordu. Ben ona "Allah'tan gelen kitabı okuyorum" diyordum, o Kur'an sanıyordu. Bir defasında "Okudukların bana farklı geldi, sanki Kur'an okumuyorsun da başka bir şey okuyorsun. Ver o kitaba bakacağım" dedi. Elimde o an Mukaddes Kitap

vardı, ismi mukaddes ya -dikkat edin mukaddes de Arapça-ninem elimdeki kitabın üzerinde "Mukaddes Kitap" yazısını heceleyerek okudu, isminden dolayı sevindi.

— iyi iyi kızım. Mukaddes Kitap oku. Başka ne okuyacaksın? dedi.

Ninemi bozmadım, yaşlı kadın olduğu için beni anlayamazdı. Mukaddes Kitab'ın Kur'an olduğunu zannetti. Şimdi düşünüyorum da belki birileri islami zannedilsin diye o kitabın ismini Mukaddes Kitap koymuştu. Onu bilemiyorum, bildiğim bir şey varsa, islami kesimde "Mukaddes Kitap" diye

66

bir kitap ismi yok ama bu mukaddes kitabı bir çok Müslüman islami kitap zannedip almış, kütüphanesinin baş köşesine koymuştur.

Tilkinin bir sözünü hatırladım. ' "

"Bizim varlığımızı unutan aptallar olmasaydı biz aç kalırdık." demiş.

67

Bulutlara fSsılmak

Dostoyevski, "Acaba yaratılış sebebim, varlığımın bir yalandan ibaret olduğunu anlamak mıdır? Böyle olacağına inanmam." diyor.

Beyin düşünür olunca düşünüyor işte ve kainatın sebepsiz yaratılmayacağını buluyor. Buluyor da, akıl bir yerden sonra insana yön veremiyor. O yönü Allah'ın gönderdiği kılavuz da buluyor insan.

işte bu kılavuz da incil'dir diyordum. Almanya'ya gidişimi erteledim. Tarlaya çıkacaktım ya, içim içime sığmıyordu.

Bana önem ve emek veren kardeşlerimin emeklerini boşa çıkarmayacaktım. Birader Mete Süer o yaşında durmadan çalışmasının yanında benimkinin lafımı olurdu. Müslümanları düşünüyordum bazen. Hiç bilinçli Müslümana rastlamadığım için olsa gerek, beni adam yerine koymamalarının sonucu beni kaybetmişlerdi. Dostoyevski, "Dayak atmasını bağışlayabilirdim ama beni adam yerine koymayanı bağışlamam." demiş, ben de öyle.

Hazırlandım. Tetkikçiyle beraber ben de kapı kapı gezecektim. Şimdilik ben sadece dinleyecektim. Vaftiz olunca ben de konuşacaktım. Yeho-vacılar'ın prensibidir, bir insanı kim yetiştirdiyse, ilk defa tarlaya çıkışları onunla yapılır. Tetkikçi susar, yeni göreve başlayan konuşur, tetkikçi de not alır. Acemi davetçi usta olana kadar devam eder bu birliktelik. Sonra da ustalaşan kişi himayesine birini veya bir kaç kişiyi alır. Çark bu düzende devam eder. Enteresandır, bu düzen içinde dünyanın büyük bir kısmını dolaşırlar. Onları suçlamıyorum, onlar inançlarına göre yaşıyorlar. Ben bizi suçluyorum.

Ertesi gün tarlaya çıkacağım. Bir şeyler almak için Beşiktaş'a indim. Tam kuyumcuya giriyordum ki, bir arkadaşımı gördüm. Şahitler'dendi ve

69

onu salonda sık sık görüyordum. Son beş altı aydır görmez olmuşum. Kenara çekilip konuşmaya başladık.

— Neredesin Nesrin? Seni özledim, dedim. Birdenbire beni çok üzen haberi verdi:

— Ben Şahidler'den ayrıldım. Artık Yehova Şahidi değilim, dedi. Son günlerde Yehova Şahidleri'ne katılanları görüyordum ama ayrılan

görmemiştim. Nesrinin fikir değiştirmesi beni çok üzmüştü.

— Olamaz! Geçici bir bunalımdır. Belki düzelirdin, hâlâ fırsatın var, ne olur Şeytana uyma, dedim.

— O iş bitti Cemile. Sen ne yaptın? dedi.

— Ben yarın tarlaya çıkıyorum. Bana şans dile, dedim. Alaylı alaylı yüzüme baktı:

— Ben şansa inanmam, başkaları için de kendimi harcamayı düşünmüyorum, dedi.

— Müslüman mı olacaksın? dedim.

Sanki ona, canavar mı olacaksın? demişim gibi ürktü:

— Allah korusun, ben Müslüman olur muyum, dedi. Deli ismetin sözünü hatırladım:

"Yehova Şahidliği'nden dönen, her şey olur ama Müslüman olmaz, çok akıllılar müstesna" demişti. Bana sorulsa bu iddia doğrudu. Çünkü, bazı Şahidler sadece ve sadece Kur'an'dan nefret ettiriyorlardı.

Ey insanlar!

Ne olur, "Biraz da kulaklarınıza kulak verin."

Tertemiz, Allah'ın aklıkla süslediği ruhunuza, siz zoraki kendi karanızı çalmayın. Görün, görünmesi gerekeni, biraz acele ederek görün.

Nesrinin ayrılışına çok üzüldüğüm için hiç birşey almadan eve döndüm. Öylesine içten inanmışım ki, cenneti göremeyecekti Nesrin, toprak olacaktı. Yazık değil miydi o yaradılışa? Madem toprak olacaktı, daha önce de topraktı, neden insan olmuştu? Bunun sebebini neden idrak edememişti Nesrin?

Yazık, çok yazık oldu Nesrin'e.

Meğer, ayrılanlar oluyormuş ama ayrılanlar bize söylenmiyordu, sadece Müslümanken Şahidler'den olanlar bize söyleniyordu. Bu da her örgü-

70

tün tabii hakkıydı. Ayrılanları niçin söylesin ki?

O gece uykularım kaçtı.

Hele bir sabah olsundu, tarlaya çıktığımda, eğer tetkikçim izin verirse, çok etkili konuşacaktım.

Fakat sabah olduğunda heyecanım artmıştı. Tetkikçim geldiğinde, "Bu gün çıkmasam olmaz mı? Nedense çok heyecanlandım" dedim. Tetkikçim çok anlayışlıydı, kabul etti. Onlar Leyla ile çıkacaklardı. Üç kişi olarak kapı kapı gezmek prensiplerinde yoktu. Ama beni kural dışı olarak kabul etmişler, yanlarında gidecek, hiç konuşmayacaktım. Bizim mahallede bir tur atacaklardı.

Ben de tarlaya çıkışı ilk defa kendi mahallemde izleyecektim.

Çok geçmeden biz, bizim mahallede tarladaydık. Yani kapı kapı gezmedeydik.

Mahallemizin başından başladık kapı kapı gezmeye, ilk girdiğimiz evde bizi dinleyenler bulmuştuk. Onlara sonun yaklaştığını, Allah'a dönmek gerektiğini, mutluluğun elimizde olduğunu güzel bir üslupla anlattık. Onlara bazı yayınlar verip oradan ayrıldık, ikinci ev, üçüncü ev derken Gülde-renler'in oturduğu apartmana geldik.

Bu apartman Boğaziçi apartmanıydı. Tam da bizim villamızın yanındaydı.

Bu apartmanın ilginç bir de hikayesi var.

Mutsuz çoğunluğa karşı, mutlu azınlık olarak yaşayan mahallemiz, tabii zengin tabakaymış. Villa veya kasırdan başka bir yapı bulunmazmış burada. Nasıl olmuşsa Boğaziçi apartmanının yerindeki villa yanmış, sahibi de buraya apartman dikmiş. Fakat villa sahipleri buna büyük bir tepki göstermişler, "Buraya apartman yapma, villalarımızın değeri düşüyor" demişler. Adam dinlememiş. Bu defa villa sahipleri adamı dövmüşler ama adam yine de inadından vazgeçmemiş, bir yolunu bulup apartmanı buraya dikmiş. Bazı villa sahipleri apartman yapılınc bu semti terketmişler. içlerinden zengin bir mimar; "Bizim villalarımız Boğaziçin'in gerdanlığıydı, apartman yapılınc gerdanlığın ipini kopardılar." diye sesli sesli ağlamış.

Demek adamın enaniyeti villasından daha büyükmüş. Değilse onca gözyaşını neden dökseydi ki.

Daha sonra ise buradaki apartman sayısı artmış. Özellikle olmaya alışanlar ise, villalarını biraz da ucuza satıp gitmişler.

71

Şahidlere bu apartmanın hikayesini anlatarak kapısından girdik.

Gülderen de bu binanın birinci katındaki iki numaralı dairede oturuyordu, bizi görmesin diye Allah'a dua ettim. Nedense onu üzmemek istemiyordum ama onun Yehova Şahidi olması için elimden geleni yapıyordum.

Biz bir numaralı daire kapısını çaldığımızda heyecanlıydım. Gülderen kendi kapısını açsa bizi görürdü. Ziline bastığımız kapı ise emekli memur Sadık Bey'in kapısıydı. Sadık Bey bizdendi artık ama ona bir merhaba diyecek, ikram ederse bir de çayını içecek, üst katlara çıkacaktık.

Sadık Bey, üç ayrı yerden kitlediği kapısını açtı. Bizi görünce çok sevindi. Hemen içeri davet etti. Girdik.

Masasının üzerinde duran Kule Dergisi'ni bize gösterdi.

— Sağolsun kardeşlerim, Kule Dergisi'ni bana getirdiler. Derginin son sayısı biraz önce geldi de okuyordum, dedi.

Sonra eliyle koltukları gösterdi.

— Buyurun oturun.

Hatırlamıştım, Gülderen, Sadık Bey'e Kule Dergisi geldiğini görünce çok üzölmüş "Bu Hristiyan Dergisi'ni siz neden okuyorsunuz?" diye sormuş. O da, "Bu Dergi kardeşlerimin çıkardığı bir Dergi'dir." deyince, o zaman anlamış Gülderen, Sadık Bey'in de, Yehova Şahidi Hristiyan olduğunu.

Çok geçmeden bize çay getiren Sadık Bey kendi hayatından pasajlar sunduktan sonra Şahid olmanın önemini anlattı.

— Yehova'ya teşekkür ediyorum, insan olduğumu yeni anladım. Sağolsun kardeşlerim beni dirilttiler. Eskiden gözüm güvercinimden başka bir şey görmezdi. Karımı çocuklarımı bu yüzden kaybettim. Komşularla filan da hiç görüşmezdim. Hatta selam vermemek için başımı çevirirdim. Şimdi ise her akşam biriyle konuşuyorum. Neydi o bunalımlı günlerim, hatırladıkça başım dönüyor. Zavallı karıma da çok çektirdim, insanlardan kaçan, sadece hayvanları seven biriydim. Şimdi insan olduğumu hatırlayınca hayatım düzene girdi, dedi.

Gerçekten şaşılacak bir şeydi. Yehova Şahidleri et ve kemik yığını olan bu adamı kendine getirmişlerdi. O beceriksiz adam gitmiş, yerine aktif biri gelmişti. Demek ki Yehova Şahidleri insanı tanıyorlardı. Tanımasa-lardı bu "mucize" gerçekleşemezdi.

Epey konuştuk Sadık Bey'le, sonra üst kata çıktık, iki numaraya uğra-

72

mamıştık. Gülderen beni görsün, acı çeksın istemiyordum. Ben onu Şahid-ler'den yaptıktan sonra beni görev başında görse de umursamazdım. Hatta gurur duyardım.

Doğruca üç numaranın ziline bastık. Bu dairede oturan, ikisi de dul yaşlı ana kız vardı.

Bu ana ve kız mahallenin meşhurlarındandır. Ana devamlı pencereden denize bakar, boğazdan geçen Yunan gemileri için farklı şeyler konuşurdu. Yaşlı kadına göre, bu gemilerle tonlarca silah taşınıyordu Yunanistan'a. Batı'dan getirilen silahlar daha sonra Türkiye'yi vurmak için stok ediliyordu.

Bu yaşlı kadın bazen de Marmara Denizi için ağlar: "Deniz eskiden deniz kokardı. Şimdi çöp kokuyor. Görgüsüz insanlar denize çöp atıyorlar. Güzelim deniz dev bir çöplüğe dönüştü" derdi. Yaşlı kadın kültürlüydü ve medeni görünen bir kadındı ama bazı konularda medeni olmak, medeniyet için yetmiyordu. Hiç unutmam, bir defasında bu ana kızın kavgasına şahid olmuşum.

Yaşlı kadın kızına bağıırıyordu:

— Sırf vücudun bozulmasın diye bana torun yüzü göstermedin, diyordu.

. Kızı da, "Sen de vücudun bozulmasın diye ikinci bir çocuk yapmadın. Beni kocaman dünyada kardeşsiz bıraktın," diye cevap veriyordu.

Ana kız çok zengindiler. Özellikle kızı çok zengindi. Onun parasına konmak için arkasında bir sürü erkek gezer, o da kendisine gösterilen bu ilginin güzelliğinden kaynaklandığını sanırdı.

Kendi ellibeşindeydi ama demek ki aklı yaşı kadar ilerlememişti. Yine de ben severdim onu. iyi bir insandı, zararı kendisineydi. Mutlu görünüyorlardı ama bana göre "Mutlu azınlık" mutlu değil, hatta mutluluğun ne olduğunu bile bilmiyorlardı... Mutluluk ararken bulutlara asılıyorlardı.

Ben bunları düşünürken kapı açıldı. Evin yaşlı kızı açtı kapıyı. Gözlüğü gözlerinde olmadığı için beni tanıyamadı. Şahidler'e baktı, yüz hatlarını kırıştırarak, kaba tavırlarla sordu:

— Ne istiyorsunuz?

73

Genç kızlar bu kaba tavrı anlamamazlıktan gelerek cevap verdiler:

— Sizinle biraz görüşmek istiyoruz, içeri girebilir miyiz?

Çok parası olan çok korkak olurmuş. Sanıyorum korkmuştu Julide Hanım. Sert sert sordu:

— Ne hakkında görüşmek istiyorsunuz?

— Herşey hakkında görüşebiliriz. Fakat biz özellikle din ağırlıklı konuşmak istiyoruz.

Bir eliyle kapıyı tutan Julide Hanım yine aynı mimiklerle cevap verdi:

— Benim o taraklarda bezim yok. Din tartışılmaz, dedi.

— Tartışmayacağız ki, sadece konuşacağız.

— Benim konuşmaya da ihtiyacım yok. Zaten benim dinim de var, ben Müslümanım.

— Biz de Müslümanız. iyi ya, Müslüman ne demektir? Allah'a teslim olmak demektir. Biz de Allah'a teslim olanlarız.

Çağın en büyük demogojilerinden biri buydu bana göre. Şahidler ısrar ediyorlardı:

— Lütfen bizi kırmayın, biz kendimiz için değil, sizin için uğraşıyoruz. Size bir nebze faydalı olursak ne mutlu bize.

Bu konuşmaları içeriden duyan yaşlı kadın da kapının yanına geldi, kafasını uzatıp bize baktı:

— Bu kızları neden dışarıda bekletiyorsun? Misafirleri içeri al, konuşalım. Zaten kimseler gelmiyor yanıma, sıkılmışım.

Julide Hanım, bizi isteksizce içeri davet etti. Girdik, gösterilen yere oturduk.

Julide Hanım kahvaltı hazırlıyordu. Bu durumu kompleks yapmış olacak ki, söylendi:

— Hizmetçime iki gün izin verdim, şimdi canım çıkıyor, dedi. Bunu hazmedemeyen yaşlı kadın itiraz etti:

— Emine, yalnız senin değil, benim de hizmetçim. Evin yönetimini iyice eline aldın, bu evde ben yokmuşum gibi konuşuyorsun.

Şahidler bu ana kıza şaşkınlıkla bakıyor, bir an önce konuya girmek istiyorlardı.

Sonunda konuşmaya başladılar.

Fakat dışarı çıktığımızda, "Bu yaşlılara fazla zaman vermeye değmez..." dediler. Gerçekten de değmezdi, Şahidler uzmanlaşmışlardı ki, bu-

74

nu hemen anladılar.

Üst katları da dolaşıp dönüyorduk. Birinci kata geldiğimizde asansörün önünde korktuğum başıma geldi, Gülderen'le karşılaştık.

Gülderen'le göz göze geldiğimizde sanki suç işlemişim gibi utanmışım. Bu durum benden başka, sanıyorum hiçbir Şahid'de meydana gelmez, ama bende geliyordu.

Bir kaç saniye Gülderen'le gözlerimizi birbirinden ayıramadık. Ben çok iyi biliyordum ki, beni onlarla tarlada görmek Gülderen'i perişan etmişti. Fakat bunu mümkün mertebe belli etmemeye çalışarak bize gülümsedi:

— Merhaba Cemile... Nasılsın? Sonra Şahidler'e dönerek:

— Hoşgeldiniz, içeri buyurmaz mıydınız, size bir şeyler ikram edeyim, dedi.

Bu teklif çok hoşuma gitmişti, içeri girdik, içerde Gülderen'in dayısının kızı vardı. Günde bir paket sigara içen bu kızın, sigara, yüz hatlarına, ka-dınımsı hava vermişti. Gece hayatı da bedenine yaşlılık belirtileri getirmişti. Genç kız havasından kadınlık havasına bürünmüştü.

Avını yakalayan avcı gibiydik. Hemen torbamıza koymak istiyorduk avımızı, onunla konuşmaya başladık. Daha doğrusu onlar başladı. Fakat Gül-deren yavrusunu korumaya çalışan kartal gibiydi, onu etkilemek için söylenilen her söze makul ve mantıklı, birşeyler söylüyordu. Kısacası, onların tezlerini etkisiz hale getiriyordu. Çevresini de etkilemişti o. Bu yüzden Şahidler bu aileden hiç kimseyi ikna edemeyeceklerini anlamışlardı. Fazla oturmadan kalktık.

Bizim villanın önünden geçiyorduk, tetkikçim bana takıldı:

— Bu villaya da girelim mi? Gülüştük.

— iyi olur, dedemden bir dayak yer, sonra tuttuğumuz not defterine bunu yazarız.

Sonra Leylalar'ın villasına geldik.

Bahçe kapısında Leyla'nın babasını gördük. Bu adam da enteresandı

75

bana göre, iki çocuğu Hristiyan olduğu halde (gerçi Tarkan henüz olmamıştı) karışmıyordu. Önceleri bu karışmama halinin medeniyet kaynaklı olduğunu sanıyordum, sonradan öğrendim ki, dinsizlik

kaynaklıymış. Herşe-ye rağmen bu adamın vaktiyle Tarkan'a söylediği söz çok hoşuma gitmişti. "Oğlum hergün eğlenme, hergün eğlenirsen eğlencenin tadı kaçır." demiş. Felsefî sözler çok hoşuma gittiğinden olsa gerek, bu sözü de not etmişim. Bir de bu adamın ırklar hakkında unutamadığım bir sözü olmuştu.

Tarkan ona "Hangi ırktan olduğunu artık söyle baba." dediğinde ona, "İrkımı öğrendiğinde de sen yine sen olacaksın fazla canını sıkma." demişti.

Nedense bu söz bana anlamlı geldi. Fakat yine ırkını saklamasını ayıplamıştım. Bana göre, bir insan, ırkını iki nedenden dolayı saklardı. Biri, kompleks, öteki, ırkına baskı varsa bu baskıdan doğan korkaklık, ikisi de insan onuruna yakışmıyordu.

Leyla'nın babasını ele almak için çok uğraştık. Tarkan, "Boşuna uğraşmayın, babam hidayete ermek istemiyor." dedi. Biz de ilgilenmedik. Annesiyle epey ilgilendik. Ne yaptıksa onu Yehova Şahidi yapamadık. Ben Hris-tiyan'ım, inancımdan dönmem, diyordu.

Daha sonra altı yedi ev daha gezip ayrıldık.

Mutluyduk, üç eve kitap bırakmayı başarmıştık. Bu da bize yetiyordu. Acelemiz yoktu.

Eve geldiğimde dedemle yine tartıştık. Ondan iyice nefret etmişim. Öyle hale gelmişim ki, onu görmeye bile tahammülüm yoktu. Fakat ninemi seviyordum. Sevgimden birşey eksilmedi.

Dedeme kızıp Gülderen'e gittim.

Gülderen yine ağlamıştı. Oturduk, biraz konuştuk, isyanla bağırdı:

— Hep siz kapı kapı geziyorsunuz, ben neden gezmeyeyim? Sizin dininizi devlet kabul etti diye özgürce örgütleniyorsunuz. Ben de tek başıma örgütleneceğim. Ben de kapı kapı dolaşacağım. Bana bir şey diyen olursa sizi göstereceğim. Mahkemeye verirlerse mahkemede haykıracağım; "Benim dinimi de bu devlet resmi din olarak kabul etti, Yehova Şahitleri'ni görmüyorsunuz da beni mi görüyorsunuz? Onlar örgütlensin, birşey demiyorum ama benim örgütlenmeme de başkası birşey demesin." diyeceğim.

Onu seyrediyordum.

Bana azim ve şahsiyet âbidesi gibi geliyordu Gülderen.

76

Gerçekten de sözünde durdu. Beğendiği kitaplardan onbeş-yirmi kitap çantasına koyup, kapı kapı gezerek işe başladı. Bazen sabah çıkıyor akşam geliyordu eve. Neler yaptığını merak etsem de sormuyordum.

Ben ona Hristiyanlığı, o bana islam'ı anlatıyordu. Birbirimizi kendimizden yapmak için canla başla çalışıyorduk. Leyla da Tarkan ile Gülderen'i Şahit-ler'den yapmaya can atıyorlardı. Gerçi Tarkan artık tamamen gitmişti ama onun da şüpheleri vardı. Üçümüz her fırsatta Gülderen 'e dikkatle işliyorduk. Öylesine sağlam imanlıymış ki, kızın kafasına bir soru bile takamıyorduk. Halbuki militanlar için muhatabın kafasına bir soru takmak başarının yarısıydı, fakat şimdilik Gülderen bize çeyrek başarı dahi vermiyordu ama biz yılmıyorduk. İnancımızın her yönünü ona mantıklı bir şekilde anlatıyorduk. Anlattıklarımızın çoğu İslam'ı de olsa incil'de bildirilmişti, Allah'ın sözleri diye işliyorduk haliyle. ***

Birgün akşam üstü baktım Deli ismet bize geldi. Hayret! Haber vermeden bu deli kimsenin evine girmezdi. Nasıl oldu da bizim eve girdi diye düşündüm. Doğrusu korktum. Nedendir bilmiyorum, insan, aklı gidenden korkuyor. Fakat şimdi, galiba hem aklı olmayandan, hem de aklı olandan korkmak zorunda kalacağız. Zira, dünyayı bir anda yok edebilecek silahları aklı olanlar üretiyorlar. Masum insanları öldürücü silahları bulan akıldan daha tehlikeli akıl mı olur? Aklı var ama düşünceye kelepçe vuruyor. Aklı var, köy yakıyor gücünü ispat etmek için. Aklı var, planlar kuruyor dünyayı, insan hayatını yoketmek için. Aklı var, Allah'tan başkasını ilah ediniyor. Bu akıldan korkulmaz mı?

Deli İsmet beni görünce sordu:

— Ne haber Hristiyan Gülü, iyi misin?

— İyiyim, iyiyim de sana şaşırdım ismet. Sen kimsenin evine izinsiz girmezdin, hayırdır, dedim.

— Bazen böyle mantıksız işler yaparım, dedi.

77

Hazır onu bulmuşken sorayım dedim:

— Sen neden bana üzülüyorsun? Yehova Şahidi olan yalnız ben değilim ki, dedim.

Cevabı uzun bir vaaz gibiydi, ona rağmen verdiği cevaptan pek bir şey anlamadım. Zaten verdiği cevaptan o da birşey anlamamıştı emindim. Bazen "Böyle anlamsız konuşur" diye üzerinde durmadım. Daha sonra bize geliş sebebini anlattı:

— Dün gece seni rüyamda gördüm. Bana bakıyordun ve çok neşeliydin, "Ben Müslüman Gülü oldum" dedin. Bu rüya da neyin nesi, yoksa Cemile Müslümanlastı mı, diye sorayım dedim. Çok sevinçli olduğum için de apar topar evinize girdim.

Öyle çok kızmıştım ki, onu kovmak geldi içimden ama ben Şahidler'-dendim ve Şahidler içinden geleni değil, güzel olanı yapmak zorundaydı. Kendime geldim... Hemen fikrimi açıkladım;

— Bu sevdadan vazgeç ismet. Ben bu yola baş koydum, "Sizden olmayanın bacağını kolunu çaprazlama kesin" diyen bir dine ben asla ve asla dönmem. Bunu aklından çıkarma, dedim.

Gayet aklı başında konuşuyordu:

— Bak Cemile, seni kardeşim gibi severim. Sen islam'ı bilmiyorsun, islam'ı sevmeyenlerden islam'ı öğrendin ama öğrenemedin, islam düşmanı tabii ki kendince öğretir. Bir bilenden islam'ı öğren!! "Deli ismet ne bilir" deme. Benim de akıllı olduğum zamanlar vardı elbet.

Ütanmıştım:

— Estağfirullah! Neden deli olasın ki, dedim. O garip bakışlarını bana çevirip cevap verdi:

— Bazıları, aklının ne kadar çalıştığını ispat etmek için başkasının aklını harcarlar... Benim aklımı harcadıkları gibi, dedi.

— Bu ne demek oluyor? Pek anlayamadım. Birden ayağa kalktı.

Hiçbirşey söylemeden çıkıp gitti, işte bu tam bir delilik belgesiymi. Böyle kalkış da ancak delide mümkündü. Canım sıkılmıştı ama boş vermişim.

Anlatacak o kadar çok şey var ki, galiba birini bırakıp, ötekine geçiyorum. Biliyor musunuz dostlar, bir ömrü anlatmak kolay olmuyor. Çok kişi

78

var size bahsetmediğim. Mesela, unutamadığım tiplerden biri de, dinsiz, yani Ateist Dirina'dır. O da bizim mahallemizde oturuyordu. Bir zamanlar Yehova Şahidi olmaya çalışmış ama olamamış... Sonra Allah'ı, dini boş vermiş. Belli ki Allah da onu boş verir, kendisi Allah'ı unutup inkar ettiği gibi Allah da onu unuttur, böyle sorumsuzca yaşamının hesabını kimse sormaz zannetmiş.

Yalnız Dirina değildi böyle düşünen, çağdaşlık adına, insanları dinlerinden ayıranlar hep aynı mantıktaydılar.

Dirina İslam Dini'ne her fırsatta saldırıyordu... Özellikle, "Hazreti Muhammed Peygamber olsaydı, ölümden korkmaz, mağaraya sığınmazdı" diyordu. Bir çok dinsizden daha kibardı. Hiç olmazsa direk, Muhammed demiyor, Hazreti sıfatını da ilave ediyordu. Her neyse, o da kulaktan dolma hep aynı soruyu sorardı.

Bu sözünü Aynur'un da bulunduğu bir toplulukta da söyleyince, Aynur bir reaksiyonla çok yerinde cevap verdi. Çantasından çıkardığı incil'den okuyarak,

"İsa da düşmanlarından kaçtı. Bu konuda hiçkimse birşey sormuyor. Sıra Muhammed'e gelince eleştiriyoruz. Muhammedi ben de sevmem ama böylesine haksız bir saldırıda bulunulmasına da gönlüm razı gelmiyor. Ben, Müslüman bir ailenin kızıyım. Şimdiye kadar, isa'nın aleyhinde hiç kimseden bir hakaret duymadım, istiyorum ki, bunca sevecen ... görünen Yehova Şahitleri de Müslümanlar gibi olsun, kimseye hak etmediği eleştiriyi getirmesin. Ayrıca, tabii ki peygamberler düşmandan kaçma-lıydılar. Kaçmasalar, ümmetleri onları örnek alırlardı." dedi.

ilk defa Aynur'dan duymuştum bunu. isa da düşmandan kaçmıştı demek. Aferim şu Aynur'a, püf noktaları iyi yakalamış. O zamanlar ise, biraz kızmıştım ona "Neden, Muhammedi savunuyor ki" demiştim.

Bu olayı şunun için anlattım. Hangi inançta olursa olsun, aslı olmayan bir şeyle biri suçlanıyorsa, ölmemiş vicdanlar bundan rahatsız oluyor. Bunu Aynur'da gördüklerimden sonra daha iyi anladım.

79

Günler sonra Yehova Şahitleri hemşirelerimle tekrar randevulaştık, tarlaya çıkacağız. Bu defa daha sakindim. Tetkikçim geldi. Büyük bir aşk ile tarlaya çıktık, ilk girdiğimiz yer bir konfeksiyon mağazasıydı ve ben çok güzel konuşmalar yapmışım. Tezgahtarlar ilgiyle dinlediler. Cesaretim arttı, onlara kitap, dergi ve broşür bıraktık, başka yerlere gitmek için oradan ayrıldık.

Bir kaç eve girdik, iki evden azar işittik, bizi içeri almadılar, hakaret ettiler. "Olsun, kimin fikri hakaret

görmeden kabul görmüş ki" dedim . Sonra, biz zaten hazırđık bu hakaretlere, iyice yorulmuştuk ama değmişti yorgunluğumuza. Tetkikçim de eminim benim hakkımda güzel şeyler yazıyordu not defterine... Ne de olsa insandım, bana düşük not verilme ihtimalini bile istemiyordum.

Son olarak bir kaç eve daha gidecek, sonra tarladan dönecektik.

Bir apartmana girdik, önünde durduğumuz dairenin ziline bastık, kapıyı güleryüzlü bir hanım açtı. Aynı güleryüzlülükle sordu:

— Buyurun.

— Rahatsız ettik kusura bakmayın. Allah'ın dinine çağrı için geziyoruz da, bizi içeri alır mısınız? dedim.

Kadın gülümsemesini kahkahaya çevirdi:

— Hay Allah, bugün galiba sağımdan kalktım, sizden önce de başka bir hanım geldi, dedi.

Birden kadının arkasında beliren kafaya gözüm ilişti. Gülderen'di bu. Yine bakiştık onunla. Gülderen bize selam verdi. Selamını aldık.

— O halde biz içeri girmeyelim, dedik. Merdivenlerden inerken arkamdan seslendi:

— İnşaaallah bir gün seninle beraber gezeriz Cemile, dedi. Ben de:

— inşaallah, dedim acı ve umudun karışık olduğu bir gülüşle, ikimiz de gülümsüyorduk. Gülüşlerin rengi olsaydı her halde bizim gülüşlerimiz "buruk renkli gülüş" olurdu.

Konudan konuya geçiyorum. Belki, Drina'dan neden bahsedildiğini soracaksınız , doğrusunu isterseniz sebebini ben de bilmiyorum, insan bazen saçmalar ya, Drina'yı da öyle birşey sayın. Ya da, Müslüman'a en büyük hakaretleri yapan ve bu yüzden iki defa ödöl alan Drinina Köprüsü isimli romanı hatırlayın. Ne ilgisi mi var? Bu alemde birbirleriyle direk veya indirek bağlantısı olmayan birşey var mı?

80

Artık çok mutluydum. Şimdi Almanya'ya gidebilirdim. Sahi, anne-baba özlemime ne olmuştu, onları çok seyrek hatırlıyordum.

Yine hazırlığa başladım. Üç gün sonra gideceğim. Leyla'ya uğradım. Leyla tarladan sonra Tarkan sokaktan yeni gelmiş, yorgun argın oturuyorlardı. Birbirimize başımızdan geçen olayları anlattık. Sonra ben Aynur'u sordum. Aynur bayağı ilerliyormuş fakat ailesinden müthiş tepki alıyormuş. Ayrıca kafasında da yine bazı sorular varmış. Yavaş yavaş işliyor bizimkiler, Aynur'u Şahidler'den yaparsak ardından annesi gelir. Annesi Meziyet Hanım'ı da ele alırsak o mahalle bizim olur, diyorlarmış.

Hemen, Aynur'a telefon açtım. Halini hatırlını sordum. Ona destek vermek, moralini düzeltip kardeşlik vazifemi yapmak istiyordum. Sordum ailesinin tepkisini anlattı:

— Ben Yehova Şahidi olduğumu bizimkilere ilan ettim. Bağıldılar çağıldılar ama aldırmadım. Dün gece ellerimi birleştirdim, gizlice dua ediyordum, ağabeyim meğer beni takip ediyormuş.

Sordu:

— Sen ne yapıyorsun öyle? inandığım gibi cevap verdim:

— Dua ediyorum, dedim. Ağabeyim çok sinirlendi.

— Öyle dua olmaz, dedi.

— Benim inancımdaki dua böyle, dedim.

Çok kızdı, bağırdı çağırdı. Sonra annem babam da bağırmaya başladı. Hem de herbiri aynı anda bağırdılar. Ben sesimi çıkarmadım. Hırsını alamayan ağabeyim sonradan da, "Ben bir daha bu gavurla sofraya oturmam!" deyip kalktı. Gece yarısı da tetkikçim Selma'ya telefonu açıp tehdit etmiş, 'Seni ihbar edeceğim.' demiş. Böyle sürüyor savaşım, isa'nın mucizesi bende de gerçekleşiyor ama tetkikçime karşı mahcup oldum. "O çok temiz niyetli biri... Bu kadar hakareti o hak etmiyordu." diye üzüntülerini anlattı. Öyle merak ediyordum ki, bu kız ne zaman tam şahidler'den olacaktı. Biraz daha konuşup sonra kapattık telefonu.

Ağabeyi ihbar edecekmiş.

Zavallı ağabeyi bir şeyi bilememiş demek ki. Yehova Şahitleri'ne yüzlerce "dava açılmış, bu "Din" sırf Anayasa'nın koruması altında diye beraat

81

etmişlerdi. Sonra onun ağabeyi bilmiyordu ki, şikayetçi olduğu biri "Aşırı dinci" değildi ki, mahkemesinden medyasına ilgi odağı olsaydı.

Aynur'a sabırlı olmasını, bu günlerin bir gün biteceğini telkin ederken kafama bir som takılmıştı.

İnsanlar neden kolayca Yehova Şahidi olmuyorlar acaba? Şu lise mezunu kızı ikna etmek için bile aylar harcandı. Bu kız islam'ı da bilmiyordu üstelik. Halbuki Müslümanlar bizim gibi bilinçli, bizim gibi sistematik, bizim gibi özverili çalışsaydı, belki de dünyanın çoğu Müslüman olurdu. .

Bu sorunun üzerinde daha fazla durmadım.

Nihayet son gecem, Gülderen'e uğradım. Beni ölgün ölgün karşıladı. Annesiyle kavga etmişler, kısmeti çıkıyormuş, Gülderen kimseyi beğenmi-yormuş. Annesi beni gördüğü halde söylenmeye devam ediyordu.

— Kıza koca beğendiremedik. Ne olacak bunun hali bilemiyorum. Herhalde bizden gizlice biriyle yaşıyor bu kız.

Gülderen çok sinirlenmişti, sessizce cevap verdi:

— Öylesine namus mefhumuyla alay eden çevrede yaşıyorsun ve aynı yoldan giden dizileri izliyorsun ki; dünyada namuslu insan kaldığına inanmıyorsun. Dikkat et anne, ben eksiklerimle beraber, Müslümanım, böyle anormal konuşmalarına çıldırıyorum.

Annesinin hırçınlığı devam ediyordu.

— Bunu ben değil komşular söylüyor. Gecenin birinde bir kız, evinden çıkar başka bir eve giderse görenler de konuşur tabii. Sen de aklını başına al da bir an önce evlen.

Gülderen bir yandan temizlik yapıyor, bir yandan da annesine laf yetiştiriyordu:

— Anne! Sen biliyorsun ki aynı çevre gecenin birinde diskoya gitsem laf etmezdi. Allah aşkına bana zulüm etme anne. Millet gavurluğundan iftira ediyorsa bedelini ben mi ödeyeceğim? Millet dedi-kodu yapıyor diye sokak erkeğiyle mi evleneceğim? Yok işte, istediğim gibi biri çıkmıyor karşıma. Bir ömür istemediğim erkekle mi yaşayacağım? Artık yeter anne! Bana yaptığını ancak bir düşman yapardı.

82

— Zaten sen de dost sayılmazsın. Şu aşırılığından iyice nefret ediyorum. Allah Allah, zorla değil ya ediyorum işte. Leyla Hristiyan olmuş, Cemile Hristiyan olmuş sana ne? Özgürlük yok mu? İsleyen istediği olur.

Gülderen annesine sorduğu soruyla tezini çürütecekti:.

— O halde bana neden özgürlük vermiyorsun? Ben de istediğimi yaparım. Ayrıca, babam da istediğini yapmakta özgürdür. Ona, bir kadınla birlikte olsa kızamamalısın. Sence böyle özgürlük olur mu?

Kızının bu sözünden sonra bir müddet duraklayan Emire Hanım, salondaki aynada kendisine baktıktan sonra cevap verdi:

— Baban benim üstüme gül koklamaz ki, benden daha güzel bir kadını nereden bulacak. Zaten Avrupa'da benden güzel bir kadın da yok.

Zavallı Emire Hanım'ın bilmediği öyle çok şeyler vardı ki, bilmesi de mümkün değildi. Herşeyden önce, karısı dünya güzeli olan adamın gözü de dışardaki güzelin güzelliğini farkedirdi. Karısının güzelliğini, eğer ona bol kadınlı dünya sunulmuşsa göremezdi. Ayrıca, kocası çoktan beri başka kadınla beraberdi ama Emire Hanım bunu anlayamıyor, kocasının kendisine karşı olan ilgisizliğine, "Adam ne yapsın, yaşlandı." diyordu.

Şöyle bakıyorum da dünyaya, birden fazla kadın nikahlamaya hayır diyenlerin bir erkeğe nikahsız bol bol kadın ikram etmesindeki çelişkiyi anlayamıyorum.

Emire Hanım'a, bize îma ettiği sapıklıktan dolayı çok fazla kızdığım halde, acıma duygum öne çıkmıştı. Acıyarak bakıyordum ona. Kızının namusunu anlayamaması beni hayrete düşürüyordu. Oturduğum yerden Gülderen'e baka kaldım. Tam bir çıkmazdaydı, işte şimdi onu Şahitler'den yapma zamanıydı aslında. Umudumu yitirmeden konuya girdim:

— Bak Gülderen, isa der ki... Yüksek sesle bağırdı:

— Yeter Cemile! Ben isa'yı dinlemek istiyorsam İnciller'den birini alır okurum. Bana sen hiçbirşey okuma, söyleme, ima bile etme. Yeteri kadar anlattın bana. Gün gelecek ben de sana anlatacağım fakat şimdi birbirimizi avlamaya çalışmayalım. Zaten anneme sinirlendiğimden dolayı ne yapacağımı şaşıırıyorum, bir de sen araya girme.

Bir müddet hiç durmadan bağırdı:

83

Aradan yarım saat geçtikten sonra ağlamaya başladı. Sonra da tepeden inme sordu:

— Ne zaman gidiyorsun?

— Altı saat sonra gidiyorum.

— Yolun açık olsun Cemile, dilerim orada aklın başına gelir.

— Benim aklım başımda, inşaallah senin aklın başına gelir. Konuşurken yine Deli ismetin sesini duyduk. Hemen balkona çıktık,

ikimiz birden İsmet'e seslendik. O bize hiç bakmıyor, bir eli havada kendi kendine konuşuyordu:

— Bir gün.. Güneş doğacak... Ama nasıl doğacak.. Ben ona doğma diye bağırınca doğmayacak. Yıldızlar yağmur gibi yere yağacak. Deniz suyunu ben içeceğim.

Tam olarak çıldırmıştı. Zaten arada bir böyle olur, sonra düzelirdi. Üzüldük... Bir dahi imiş aslında. Nasıl bu hale gelmiş bir türlü anlayamamıştık. Annesi de hiçbir şey söylemiyordu. Deli İsmet bizi gördü ama tanımadı. "Benden ne istiyorsunuz? Siz de onların adamlarısınız biliyorum." deyip bize hakaret etti. Sonra da yüzümüze doğru tükürdü, anlaşılmayacak şekilde söylenerek gitti.

Emire Hanım'a fırsat doğmuştu:

— işte Gülderen de bu gidişle böyle olacak. Tıpkı deli gibi halleri var. Akşam gelenler çok iyi insanlardı. "Kızının dürüst oluşu, namuslu oluşuna hayranız Gülderen'i o yüzden istiyoruz." dediler. Adam zengin.

Gülderen, annesine bakmadan devam etti:

— Tabii isterler, namussuz olanlar da namuslu ve kültürlü kadın isterler. Akılsız kızların yüzünden şımarıyor, hiç hakları olmadığı halde namuslu kız istiyorlar. Buna ne hakları var? Herkes kendi gibi olanla evlenmeli. Namussuzca yaşayan erkek, namuslu kız istiyor da, ben namuslu ve kültürlü erkek isteme hakkına sahip değil miyim? Sırf matematikten, ticaretten anlamak yetmez mutlu bir evlilik için. Hayatın başka kuralları da var anne. Artık bunları anlasan iyi olur.

Ne akıllı bir kızdı şu Gülderen. Söylediği bir söze takılıp kaldım "Namussuz erkek de namuslu kadın ister" çok doğru. "Peki kızın namuslu erkek isteme hakkı yok mu?" Bu da çok doğrudu fakat Emire Hanım doğrulara değil, yanlışlara endekslenmişti.

— Bu gidişle evde kalacaksın. Bak mahallenin kızlarına, hepsi bir sürü erkek buluyor.

84

Gülderen aynı hırsla annesine cevap yetiştiriyordu:

— Evet ama hiçbir koca bulamıyor. Erkek bulmak her kadın için çok kolaydır. Bir kadın doksan yaşında bile olsa bir sokak yosm^ı erkek bulur. Yani erkek bulmak kolaydır. Sokaklar erkek kaynıyor ama iyi bir koca bulmak kolay değil.

Gerçekten, mahallemizde Gülderen'le Leyla'nın haricinde erkeklerle çıkmayan kız yoktu. Gece yarıları erkeklerle eve gelirler, aileleri de bunları bildiği halde ses çıkarmazdı.

Artık kavga istemiyordum. Gülderen'i kolundan tuttum, zorla dışarı çıkardım:

— Gel Leyla'ya gidelim. Ben gidiyorum, son saatlerimde sizinle beraber olmak istiyorum. Müslüman da olsan arkadaşısın, senden kopamı-yorum.

Son saatlerimi onlarla geçirdim. Tarkan da bizden hiç ayrılmadı. O gün tek kişiyle tarlaya çıkmak için rica etmiş, tetkikçi de onu kırmamış. Başına gelenleri anlattı. Bir yaşlı kadın, "Yakışıklı, benimle evlenirsen istediğin dinden olurum." demiş. Gülerek anlatıyordu:

— Kadın deli miydi neydi bilmiyorum. "Tanrı herşeyi yeni yapacak" isimli kitapçığı bıraktığım gibi kendimi dışarıya attım.

Hepimiz gülüştük. Ben de bir anımı anlattım. Sıra Leyla'ya gelmişti. Başladı anlatmaya:

— Bir eve gittik, ev halkı badana yapıyordu, "Sizi bu durumda dinleye-meyiz, daha iki saatlik işimiz var" dediler. Benim tarla arkadaşım babası hacı olan bir erkekti. Size yardım edelim dedik. Bıraktık elimizdeki kitapları onlara yardım etmeye başladık. Çarçabuk işleri bitirdik, çay demlediler. Oturduk sohbe başlayacağız, adam; "Önce beni dinleyin, sonra ben sizi dinleyeceğim" dedi. Biraz acelemiz olduğunu söyledik ama adam bizi hiç duymuyordu bile.

Başladı kendi inancını bize telkin etmeye.

Bize fırsat vermiyordu, kalkmamıza da izin vermedi. Sonunda dayanamayıp kalktığımızda hava kararmıştı. Başka yere gitmeden tarladan döndük. Aklıma gelince gülüyorum. Ne yaptıksa adamdan kurtulamadık. Aman bir çene, bir çene adamda. Saniyeye vermedi. O kadın o adama nasıl dayanıyor bilemedim.

85

Leyla'ya bakıp fikrimi söyledim.

— Öyle adamlara eşleri nasıl dayanır, ben de anlayamıyorum. Benim işim öyle olsa ben dayanamam.

Tarkan sordu:

— Senin tipin değildi yani. Sen nasıl bir tiple evlilik yapabilirsin? Mesela benim tipim sana uygun olur mu? dedi.

Kızdım ona:

— Tarkan, bir Şahid böyle soru sormaz, dedim. O gün Tarkan delirmiş miydi neydi bilmiyorum. İtiraz etti:

— Sen yanılıyorsun, neden sormasın ki, Şahitlerin de duyguları var.

— Evet var ama Şahitler, duygularını öldürmesini biliyorlar. Karı-koca arasındaki ilişkilerde bile kurallar vardır, insanlar akıllarına estiği zaman istediklerini yapamazlar, dedim...

Her halde Tarkan bunları tam anlayamamıştı. Sonunda dayanamayıp sordu:

— Cemile! Ben seninle evlenmek istesem bu suç mu olur?

Annesi Vera ters ters baktı Tarkan'a. Beni çok iyi tanıyordu Vera, cevap verdi:

— Suç olmaz ama her şeyin bir kuralı vardır.

Herşeyin, herşeyini farklı sunduğu dünyada konular bitmiyordu ama zaman bitmeye mahkûmdu. "Her doğan insanın ölme hakkını elde ettiği" gibi, hergelen zaman da, gitme hakkını elinde tutuyordu. Bu anlamsız tartışmaya son verdik.

Eve geldim, ben eve geldiğimde ismetin bizde olduğunu gördüm. Yine, nineme iki muz, bir paket bisküvi getirmişti. Yine nasihatlar etti bana. Sonra gitti. Ben de hemen hazırlandım Leyla ve Tarkan beni havaalanına kadar uğurladılar.

Kardeşlerim sağolsunlar beni yalnız bırakmadılar. Keşke herkesin kardeşleri benim kardeşlerim gibi sadık olabilseydi...

Vera'nın dostluğu bile yeterdi bir insana ama benim gözlerim nedense hep Gülderen'i aradı.

Uçak havalandığında, onunla beraber ben de uçuyordum. Üstelik ben hem bedenimle, hem de ruhumla uçuyordum. Uçakta farketmişim ki, an-

86

nemi, babamı da özlemişim meğer. Hele kardeşim Uğur gözümde tütüyordu. Başka kardeşim olmadığından dolayı mı acaba onu çok seviyordum... Şahitler'den oluşum, tarlaya çıkışım beni çok mutlu ettiği için, sevgimi daha net anlıyordum. İstanbul'dan hareket edeli bir saat olmuştu ki, birden uçakta dehşet bir sarsılma oldu. Bir yerlerden çıkan duman uçağın içini kaplamıştı. Bardaktaki su gibi de çalkalanıyorduk... Bazı kadın ve çocuklar avaz avaz bağırlıyorlardı. Kimi "Allah.. Allah" diyordu. Kimi "imdaat" diye bağırlıyor, kimi acı acı ağlıyordu. Sağa eğildiğimiz zaman hepimiz sağ tarafa yatıyorduk, sola eğilince de sola... Hostesler böyle anlarda soğukkanlı görüneceklerine dair tenbih ve telkinler almasına rağmen, soğukkanlı duramıyorlar, arada bir onların bazıları da korku çığlığı atıyordu. Umudumu yitirmiştim, artık, annemi babamı göremeyecek, ben bu yolculukta ölecektim. Sevinçliydim de. Ölecektim ama doğru yolda ölmüş olacaktım. Tevbekar olmuşum. Yehova bana tevbe edecek kadar ömür vermişti. Daha ne isterdim. Bu düşünceler içinde, korku dolu saatlerden sonra uçak iniş yapmıştı. Ben de beni karşılayan anne-babamı görünce Yehova'ya teşekkür etmek istemişim. Anneme babama sarıldıktan sonra; "Beni size, sizi bana kavuşturan Yehova'ya teşekkür ederim." demişim.

Heyecandan unuttum, Yehova'yla ilgili olmayanların yanında Yehova dememeli, Allah demeliydim. İlk etapta annemin babamın tepkisini çekmemeliydim ama oldu bir defa. Hem ne kadar mükemmel görünse de Yehova Şahitleri'nin de diğer insanlar ^ gibi zayıf yönleri vardır. Şahitler de hata yaparlar.

Ve daha önce anlattığım gibi annemle babam bana tepki göstermiş, annem "Seni öldürürüm" demişti. Hiç konuşmadan eve gelmiştik. Daha sonra hatırlayacağınız gibi babam beni kendi odama kilitlemişti. Tekrar üzerime kapının kitlendiği odama dönelim.

Sizi hiç kimse ceza olsun diye bir odaya kapatmış mıydı? Eğer kapat-mamışlarsa durumumu anlamanız pek mümkün olamaz. Ancak o ruh sıkıntımı tahmin edebilirsiniz hepsi o kadar. Olsun, bazen tahminler de anlamak kadar önemlidir, çoğu kez insanı yanıltsa da. Unutulmaz hatalar, unutulmaz sonuçlar doğursa da, yine de böyle bir zamanda tahmin de önemlidir. |

Babam, hiçbir doğruyu, doğru ölçülerle bilmeyen biriymiş meğer, islam

87

adına bana baskı yaparken çok merak ediyordum, acaba "Yaptıklarımın islam'da yeri var mıdır?" diye kendisine sormuş mudur? O günkü görüşüm, sormuştu ve bana verdiği cezadan dolayı onay da almıştı.

Sabahtan akşama kadar kilitli olduğum odamda durmadan ağlayıp dua ettim. Annem, ana yüreği taşıdığı için olsa gerek işten gelir gelmez ka-. pıma geldi:

— Kızım, Cemilem ne olur inadı bırak, gel müslüman ol. Annemi denemek için sordum:

. — Peki anneciğim, farzet müslüman olacağım. Nasıl müslüman olunur? Müslüman olmanın şartları nelerdir? Benden beklentiniz nedir?

Kadıncağz şaşırıp kaldı. Ne deseydi, islam adına bildiği ve yaptığı hiçbir şey yoktu ki.

Bu arada söylemeyi unuttum. Benim odama kapatıldığımı gören Uğur, bağıra bağıra ağladı. Yerlere yatıp tepindi: "Ablamı çıkarın, oradan ablamı çıkarın." diye çırpındı çocuk.

Babamla annem ne söyledilerse onu ikna edemiyorlardı. Bu da benim işime geliyordu, inancım için bana baskı yapıldığını görüyordu çocuk. Bana acıyor, bana çok üzülyordu. Bu durum da onun kalbinde daha sağlam yer edinmemi sağlıyordu. Birgün onu gerçek Hristiyan yapacak, belki de Kur'an'a, Muhammed'e en büyük hakaretleri yaptıracaktım.

Emindim artık, Uğur benimdi... Bizimdi... Yehova'nındı... incil'indi Uğur.

Babam Uğur'u ikna edemeyince onu amcamın yanına gönderdi. Annemin söylediğine göre, orada da durmadan ağlıyormuş. Yemiyor, içmiyor-muş. Ev halkı bıkmış.

Babam beni Uğur'un yüzünden hapsetme sevdasından vazgeçti ve on gün sonra yanıma gelip bağıra bağıra hakaretlerini yağdırdı:

— Çık bakalım dışarı. Uğur'a dua et, çocuk verem olacak diye korktum, o yüzden seni serbest bırakıyorum. Senin gibi bir alçak evlada sahip olduğum için de son derece üzgünüm.

Bundan sonra sana hiçbir giysi almayacağım. Harçlık vermeyeceğim... Seni evlatlıktan reddedeceğim, miras da alamayacaksın.

Gülesim geliyor bu tiplere. İnanan insanın ruh halini bunlar hiç tanımıyorlar. Mirasmış. Sahi, babamın mal

varlığı da mı vardı? Bunu değil Şa-

88

hidler'den olunca, Şahidler'den olmadan önce bile düşünmemiştim. Mirasmış...

Ben, kainatın en büyük mirası olan kalp huzurumu bulmuştum, paçavraları ne yapsaydım ki.

Bunu babam ve benzerlerinin bilmesi mümkün değildi.

Odamdan beni çıkaran babamla yüzyüze geldik.

Hayret, babam on günde ne kadar çökmüş.

Demek ki babam farketmese de, yüreğinde iman kırılıtları varmış. Annemde de... iman etmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeseler de.

Kardeşimi akşam üzeri getirdiler.

Aman Allahım! Çocuk on günde ne kadar zayıflamış.

Beni görünce sevincinden çığlık attı:

— Ablacığım, canım ablam!

Boynuma sarılıp ağlayarak yanaklarımdan, ellerimden öpüyordu. Hıçkırıkları eksilmeye başlayınca anlattı:

— Ben sabahlara kadar senin için ağladım. Hiç yemek yemedim abla. Herkes bıktı ağlamamdan, Babam da seni serbest bıraktı.

Ona doyasıya sarıldım.

— Canım, canım benim. Seni çok seviyorum. Sen benim bi-tanemsin. Korkma bu günler geçecek.

Amcamdan size hiç bahsetmedim. Amcam bütün dinlere karşı olan bir Sosyalist idi. Beni de, annemi de etkilemek istiyordu. Bu yüzden annemi işliyordu. Ben de işliyordum annemi. Zavallı annem ikimizin arasında bocalıyordu. Hiç dini bilgisi olmamasına rağmen bize karşı savaşıyordu.

Bir gece amcam geldi ve annemle tartışmaya başladılar.

Amcam hemen kafasında daha önce planladığı belli olan sorularını sordu.

— Bak senin gerçeği görmen için kadınlara yapılan haksızlığı görmen bile yeterlidir.

Annem hırsıyla cevap verdi:

— Hayır! Allah haksızlık yapmaz. Ne söylersen söyle beni ikna edemeyeceksin.

Sonra bana baktı:

— Sen de... Evet sen de Cemile Hanım.

89

Anneme cevap olarak ricada bulundum:

— Beni lütfen rahat bırakın. Amcam kararlıydı.

— Yoo kaçmak yok. Sana üç delilim var. Bunları söylemeden konuyu kapatmam.

Ben annemi seyrediyordum.

Bilinçsizdi... O bilinçsizliğine rağmen, dininden kopmamak için direniyordu. Bu durum benim çok ilgimi çekiyordu. Yaz aylarında, asla uzun kollu elbise giymez. Babamla içki içer. Ömründe bir kez dahi secde yüzü görmemiş olan annem, neyi ile bağlıydı İslam'a? O bağ neden hiç görünmüyordu? Bir türlü aklım ermiyordu.

Amcam sıralamaya başladı.

— Kadınlara yapılan haksızlıklar şunlar:

Birincisi: Kocasının birden fazla evlenebilme yetkisine sahip oluşu kadının en can alıcı noktası. Buna karşılık, erkeklerin böyle büyük acı çekmemesi.

ikincisi: Kadının bekaretten çıkarken çektiği acı ve sonucu. Aynı acı erkekte yok.

Üçüncüsü: Kadın aybaşı oluyor, bu bir eziyettir ama buna karşılık erkek aybaşı olmuyor. Sence bu adalet mi?

Annem bocalamaya başladı. Şaşkınlığı her halinden belliydi ama o yine inandığı gibi cevap verdi.

— Allah'ın vardır bir bildiği. Ben bilemem, o bilir.

Ağzı bu cevabı vermişti ama kalbi eminim çelişkiden dolayı hızla çarpıyordu. Yine de böyle bir cevap herkesin haddi değildi.

Ben annemin yerinde olsaydım ve bugünkü bilgim bende olsaydı, şöyle cevap verirdim: "Evet, bazı kadınlar kocasının ikinci kadınla birlikteliğinden dolayı acı çeker. Nikahlı ya da nikahsız, acısı pek farketmez. Bazı kadınlar için bu büyük bir imtihandır. Kadın diri diri yanar adeta.

islam Aleminde, bazı kadınlar "ikinci kadın olursa" korkusu yaşarlar, bu doğru. Peki, sizin yönetiminizde, laiklikte veya Komünizm'de yaşayan kadınlarda bu korku yok mu? Elbette var hem de öyle çok ki, kadınların

90

yüzde doksanı bu endişe ile yaşarlar. Üstelik bazen de günlük kadın bulur kocası. Buna rağmen kendi ideolojinizdeki çok kadını değil de, müslüman-daki binde bir olan iki kadını konu ediyorsunuz.

Fakat bazı erkeklerin de diri diri yandıkları acıları vardır. Bu bekaret konusundaki acıdan bin kez fazladır, bu durum fazla gündeme gelmiyor. Mesela, iktidarsız erkek var, iktidarsız kadın var mıdır? Hayır ama iktidarsız kocaların acıları bilinmiyor. Onların acıları gündeme getirilmiyor. Kasıtlı olarak, daima erkeklerin çilesi değil, kadının çilesi gündeme geliyor, iktidarsız erkeğin, ilk gece karısına karşı görevini yapamayan erkeğin çektiği acıyı kaç kadın çeker? Erkek bu durumunda, kocası üzerine evlenen kadının acısından daha fazla acı çeker ama kimseye söyleyemez. Onların dert ortakları olmaz. Evlenmişse, eşini çok seviyorsa, acı çekse de ayrılmak zorunda kalır ve hem hanımına karşı, hem de çevreye karşı kimselerin tahmin edemediği bir acı ile yaşar. O erkek bin defa kadın olmaya, bin defa aldanma acısı çekmeye razı olur ama buna imkan bulamaz. Özetlersek: Kadın da erkek de bu iki acıda Allah'a sığınırırlarsa kurtulurlar. Bu birer imtihandır. Bu imtihanı isyansız bitirirlerse ebedi hayatı kazanırlar, iktidarsız olan erkeğin de, kocası üzerine evlenmiş kadının da, utanması için hiçbir sebep yoktur, iktidarsızlık baş ağrısı kadar tabii bir olaydır. Ayıpla-yanlar, kendi cahilliklerini ispat etmiş olurlar. Bu durumda, iktidarsız erkeğe düşen görev; durumunu biliyorsa evlenmesi haramdır. Durumunu evlendikten sonra öğrenmişse, bir müddet tedavisine çalıştıktan sonra tedaviden fayda bulamamışsa karısından güzellikle ayrılmasıdır. Gurur yapmamalıdır. Kim, başı ağrıdığı için bu ağrıyı gurur meselesi yapar? Yalnız, bu durumun baş ağrısına eş görülebilmesi için kişide güçlü iman olması gerekir.

Bir kadının kocası tarafından terkedilme acısı... Çocuk doğururken çektiği acı... Bekaret sonuçları ve bekaret acısı erkeğin bu acısı yanında belki de eşitlenir. Erkekler bekaret acısını duymazlar ama onlar da sünnet olarak başka şekilde acı duyarlar. Sonuçta, bu imtihan dünyasında her iki cinse de bazı acılar verilmiştir, imtihan dünyası ne yapalım.

Ayhaline gelince:

Evet, kadın her ay biraz sıkıntı çeker. Buna karşılık erkek de askerlik yapar, yakıcı sıcaklarda ve soğuklarda saatlerce nöbet bekler. Dağlara çıkar. Gün- gelir yılan eti yemek zorunda kalır. Erkeğin bu sıkıntısını neden

91

•4

görmüyorsunuz?

Ayrıca evin masrafı erkeğe aittir. Bir ailenin yükü az yük müdür? Her şey bir yana, annemin ayaklarına verilen cennetin, bu alemdeki sıkıntıdan dolayı olduğu unutulmamalıdır. Ayrıca her sorunun cevabını mutlaka bu dünyada alacağız diye bir şey yok. Alemin görünen yönünde, her şeyin her yönü net görünmese de, ahirete gidince asıl mesele anlaşılacaktır. Ahire-te gitmek ise çok ötelerdeki bir konu değildir."

Evet bunları söylerdim ben olsam. Fakat, bunları söyleyebilmek için insanın kendi inancıyla ilgili bilgisi olması lazım ve çok iyi bilmesi gerekir ki, Allah adildir, asla haksızlık yapmaz. Herkese sabrının karşılığını mutlaka verir. Yeter ki Allah'a, Allah'ın dediği gibi iman edilsin. Ona eş koşulmasın.

Annem iki arada bir derede kalıyordu. Değişmişti, bazen hafta sonları da akşama kadar eve gelmezdi. Her geçen gün sararıp soluyordu. Anlıyordum, annem benden etkileniyordu. Benim anlattıklarım onun aklına yatıyordu ama yine de dininden kop-muyordu. Bocalamasından anlıyordum ki, annem yakında Hristiyan olacak, ben de sevinç çığlıkları atacaktım.

Öncelikle Allah cehennemde nasıl yakacak? diye devamlı sordum. Bu sorulara, el kesme, kol kesme de girince iyice bunaldı. Özellikle "Sizden olmayanın elini, kolunu çaprazlama olarak kesin" diyen Kur'an ayetini gösterip gösterip aynı soruyu sordum:

— Anne! Hani sizin dininizde zorlama yoktu? O halde neden "Sizden olmayanın elini kolunu çaprazlama kesin." diyor. Neden, "sizden olmayanı" üstelik savaşta değil, normal hayatta, neden tutup kesin diyor? Böyle din o5ur mu? deyişim çok efoili oldu.

Babam da deli gibi olmuş, her fırsatta bana hakaret etmeyi sürdürüyordu. Annemse artık hiçbir şey söylemez olmuştu. Fakat annem değişiyordu, bu kesindi. Birgün akşam üstü geldi. Aman Allahım, o ne gelişti öyle. Ben onu Hristiyan olacak diye beklerken, annem başını kapatıp eve öyle gelmesin mi? Üzüntümü tarif edemem.

Şaşkınlıktan baka kalmışım:

— Anne! Bu halin ne? diyebilirdim sadece.

92

Öyle neşeliydi ki anlatamam.

— Ne var halimde? Sen babana söylediğin gibi bana da: "Size, otuz gün hapis deseler, otuz yıl Allah demezsiniz." demiştin ya, bu sözünü çok düşündüm. Bir defasında da: 'Müslümanlık senin nerenden belli? Sen islam adına ne yapıyorsun?1 diye sormadın mı bana? Ben de düşünüp seni haklı buldum. Dedim ki; bu kızın söylediklerini birde bilen bir müslümana sorayım. Sordum; çoğunu çarpıtarak anlatmışsın. Doğrusunu anlattılar ben de ikna oldum. Kızıma karşı ayıp oluyor, ben de islam'ı öğreneyim, diye düşündüm. Her hafta sonu Şule Hoca'dan dersler almaya başladım... Çok şükür şimdi namazımı bile kılıyorum. Düşündüm, islam'ı yaşamadığımdan dolayı, kızım beni böyle ayıplıyorsa, kimbilir Allah ne kadar ayıplar. İyi etmişim değil mi kızım? dedi.

Annemin bu durumu beni çok üzdü. Dakikalarca kendime geledim.

Onu Şahıdler'den yapma umudumu bir an yitirmiştim. Fakat kısa sürede toparlandım. Annem dinini bilmiyordu, onu yine de iyi bir Hristiyan yapma ümidim vardı.

Kardeşim Uğur, annemin kapanmasından rahatsız olmuştu. Bu da benim için güzel bir şeydi tabii.

Babam benimle iyice konuşmaz oldu. Aradan aylar geçmesine rağmen hâlâ dönüş yapmadığımı görüyor, adeta çıldırıyordu.

Bir gün hiç ummadığım bir şey oldu. Şahıdler'den bir Alman kızıyla beraber tarlaya çıkmıştım. Bir büroya girdik. Burada isa'nın öğretisini anlatıyorduk. Müdür ilgiyle dinliyordu. Zaten bizi ilgiyle dinlememeleri de mümkün değildi. Biz, çağın problemlerini dile getirerek öyle giriyorduk konulara.

Bir de baktım babam kapıda. Meğer yan tarafta büro sahibiyle iş görüşmesi yapıyormuş. Sesimi benzettiği için bakmış, hışımla sordu:

— Sen burda ne arıyorsun?

— Tarlaya çıktık baba.

— Bana baba deme. Ne demek tarla?

Ne demek olacaktı. Tarla ekinin ekildiği sonra da biçildiği yerdı. Tarla çok önemli dünya yeridir. Kur'an tefsirlerini yapanların çoğu, insan ekilen rahme 'tarla' demişler, insan ekilen yer anlamında ve insan yetiştiren tar-

93

la kadındadır anlamında tefsir etmişler, "Kadınlar sizin tarlanızdır, yani, sizi yetiştiren yerdir veya insan ektiğiniz de o tarladan çıkar" anlamında bazı müfessirler bu ayetin manasına "tarla" diyordu. Bizim tarlamız da çağrı yaptığımız alandı. Dünyanın her yeri bize tarlaydı. Önce ekiyorduk fikirlerimizi, sonra biçmek için, yani tarla, bazı müslümanlarca, insanın, bizde de fikrin ekildiği yerdı.

Babama biraz anlatmak istedim. Büroda bulunan Almanlar bize bakıyorlardı. Babam kendini kaybetmişti:

— Tamam, artık seni evimden de kovuyorum. Git kendine yer ara. Senin gibi bir evladım yok benim.

Ahh şu insanlar!

Yobaz olmamayı bir başarabilselerdi...

94

Çözümsüz fîma umut

Ben, annemi babamı bırakıp, kardeşlerimin yanına gittim. Bu zaman zarfında onsekiz yaşıma girmiştim. Bana kimse karışamıyordu. Bazen sığınma evine düşen Türk kızlarını ziyarete gider, onlar üzerinde de çalışma yapardım. O kızların perişan hallerini hiç unutamıyorum. Ailesinden baskı görünce kaçması telkin edilen kızlar buradaydı. Kimi on yaşında, kimi daha küçükken ailesinin elinden alınmıştı... Kimi de genç kız olunca, haram hayatı özgürlük adıyla yaşamak için ailesinden kaçıp buraya gelmişti.

Sığınma evinde tanıdığım Necla ismindeki bir kızı hiç unutamam. Onu beş ayda Hristiyan yapmışım. Bu da benim en başarılı çalışmam olmuştu.

Şimdi ben başka inançta, o ise hâlâ Hristiyan-Yehova Şahidi.

Beni okuyorsan, sana sesleniyorum Necla, ne olur beni affet. Ve sana söylediklerimin en az yarısının yalanlar ve yanlışlardan türeme olduğunu bil. Ve ileriye dön Necla. Allah'a olan sevgin olduğu gibi kalsın, isa Aley-hisselam'ı da sev, gerçek incil'i de ama Allah'ın son dini olan islam'a gel ve doğru olan her şeyle burada kucaklaş.

Annem adeta benden doping almış gibi çalışıyordu. Üç günde bir kitap bitiriyor, her geçen gün kendisini yetiştiriyordu.

Bu arada bana olan üzüntüsü de onu perişan ediyordu. Özlüyordu beni, üzülyordu Hristiyan oluşuma.

95

Beni babam eve sokmuyordu. Aslında annemin gidişini de beğenmiyordu... Aşırıya gidiyorsun, İslam'da başörtüsü yoktur. Prof. Yaşar Nuri Öztürk'ü kulaklarımla duydum. Başı açık kadına "Sen açık değilsin" dedi. Sen ondan daha iyi mi biliyorsun? diyordu.

Bir yazarın dediği gibiydi babam.

Dinini yaşamak istemiyordu ama dini bütün bir müslüman olmayı da kimseye bırakmıyordu. Bu tür mantıklar üretmişti "Kafir ama imanlı", "Müslüman ama kafir", "Putçu ama ermiş" kavramlarını.

Babam beni eve sokmayınca, kardeşimi gidip onun okulunda görüyordum. Ona doyasıya sarılıyor, sonra dönüyordum.

Kardeşim, birgün bana çok güzel bir haber verdi:

— Abla, ben büyüyünce senin dininden olacağım, dedi.

Bu sevinç bana yetmişti. Fakat onun böyle söylemesi yetmezdi. Onu Kur'an'dan iyice uzaklaştırmalıyım. Kur'an'ın -haşa- bana göre var olan hatalarını ona güzelce işlemeliydim, işlemeliydim ki, bir daha asla Kur'an'ı ağzına almamalıydı.

Babam duymuş Uğur'u ziyaret ettiğimi. Yetkililere, çocuğum kimseyle görüştürülmemek, şeklinde bilgi vermiş. Beni bir daha okuluna almadılar, iki ay geçmesine rağmen kardeşimi göremiyordum. Onu çok özlemiştim. Babam evde yoktur diye bir gece eve gittim. Aksilik ya, babam açmasın mı kapıyı.-Beni görünce çılgına döndü:

— Niye geldin?

— Kardeşimi görmeye geldim baba. Ne olur, bana işkence yapma, ' onu göreyim.

— Senin kardeşlerin var. Onlara git, onlar için hepimizi feda etmiştin.

— Ne olur baba! Onu bir kere göreyim. Uğur duymuş sesimi hemen dışarıya çıktı:

— Ablacığım, merak etme ben büyüyünce seni yanıma alacağım. Yavrum... Öyle içli bir şekilde ağlıyordu.ki, onun o durumu gözümün

önünden hiç bir zaman gitmedi.

Babam ona bağırıp onu içeri gönderdi.

Ben de ağlayarak babama son sözlerimi söyledim:

96

— Seni affetmeyeceğim baba. Yehova sana acısın. Gidiyorum, bir daha yüzümü göremeyeceksin, dedim.

— Çok mu lazım Hristiyan yüzün. Defol evimden, bir daha adımını bile atma, dedi.

Annem seslendi arkamdan.

— Dur! Dur beni bekle Cemile, seninle konuşmam lazım. Bak, çok önemli... Ömrün boyunca unutamayacağın bir şey söyleyeceğim sana.

Ağlarken onu hiç duymuyordum bile. Sokağa çıkıp caddeden karşıya geçtim. Annem ev terlikleriyle karşıdan karşıya bana sesleniyordu.

— Cemileem! Yavrum beni bekle. Seninle çok önemli bir şey konuşacağım.

Bana doğru hızla koşarken olanlar oldu. Anneme çarpan bir taksi, onu kanlar içinde yere sermişti.

— Anneem! Canım annem! Sen ölme ben öleyim. Ağzımdan çıkan ilk sözler bunlardı.

Hemen gidip ona sarıldım. Millet başımıza toplandı. Bir Alman "Hemen hastahaneye götürmemiz lazım" dedi. Bir başkası:

— Kadın ölmüş, gerek kalmadı, diye ilave etti.

— Nee! Annem mi öldü?

Almanya'nın karanlıklarını yırtarcasına bağırdım.

— Annem! Ölme ne olur annem! Canım annem, müslüman da olsan seni seviyorum.

Etraf beni teselli etmeye çalışanlarla doldu. Annem ise kanlar içinde yerde yatıyordu. Onun üzerine abanıp ağlamamı sürdürdüm.

O anki acımı anlatmam keşke, mümkün olsaydı da anlatsaydım. Sanki bütün dertler elele vermiş beni sarmıştı. İçim, kalbim, ruhum yanıyordu... Parçalanıyordu her hücrem. Annem benim, zerre ima-nıyla yılmadan mücadele eden annem. Benim için canından olan annem.

Polis geldi, ambulans geldi. Anrjem hastahaneye kaldırılacak. Polis beni anneme sarılmış halde görüyordu ama nedense yine seslendi:

— B"u ölüyü tanıyan var mı içinizde?

97

Hışım la bağırdım:

— Ona 'ölü' demeyin... Anneme ölü demeyin, 'onun annesi öldü' demeyin lütfen. Bunu söylemeyin. Annemin öldüğünü kabullenmek çok zor, 'Annen öldü' kelimesine de alışık değilim, başka bir şey söyleyin, başka bir şey.

Polis başsağlığına ilaveten benden özür diledi. Şok halinden çıkamı-yordum ama polis, görevi gereği benden yardım istiyordu.

— Annenizin eşi var mı? Durumu ona bildirmeliyiz.

Evi tarif ettim. Gittiler, çok geçmeden babam geldi. Bu arada annemi ölüm torbasına koymuşlardı. Babam

ona bakıp sadece soruyordu:

— Kim, ölen kim? Polis cevap veriyordu:

— Ölen sizin hanımınızmış, kızınız söyledi.

Babam can acısıyla yanıma geldi, unutmuştu herşeyi:

— Kızım, yavrum, Cemilem, bunlar neler söylüyor böyle? Annen değil oradaki değil mi?

Kendi halimi bırakıp babama üzölmeye başladım.

Sonra Uğur'u evde unutup biz annemle hastahaneye gittik. Canım annem, o gece morgda kaldı. Babam morgun önünde sabaha kadar ağladı. Beni dışarı çıkardılar. Amcamlara telefon açıp durumu anlattım ve Uğur'u evden almalarını söyledim.

Sonra sabaha kadar ağlayarak gezdim caddelerde. Dua ettim Yeho-va'ya, bana ve babama sabır ver diye. Adına ne dersem diyeyim o anlamıştı kastımı. Anlamıştı kendisine seslendiğimi ve ondan sabır istediğimi.

98

fstcşi Bile ' Yaktı

Sinan Paşa, "Aşk sözcükleri kuş dilidir, anlamak için Süleyman olmak gerek" der.

Benim yangınımı bilmek içinse ancak ben olmak gerekiyor. Anacığırna öyle yandım öyle yandım ki, dünya da annem için yanıyor sandım. Bana kalırsa, annemin ateşinden dolayı ateş bile yanıyordu. William Shakespeare, "Aşk gözle değil ruhla görünür" demiş. Ben bunun aksini iddia ediyorum. Aşığın her şeyinden onun aşık olduğunu anlarsınız. Ama benim acımı, üzüntümü dışardan nasıl anlayabilirsiniz?

Eyy annesi hâlâ sağ olanlar! Anneniz ölmenden önce onlarla doyasıya konuşun ne olur. Ona sanlın öpün. Bir de benim için sanlın ona. Ben, uğruma ölen anneciğimi cennete gidene kadar görüp şartlamayacağım. Ama siz anneniz yaşıyorsa sanlabi-lirsiniz. Sizin fırsatınız henüz elden gitmedi. Annenizin değerini ölmenden anlayın.

Ertesi gün ben, babam, Uğur ve amcam annemi morgdan çıkardık. Annemi seven herkes oradaydı. Amcamın kendini beğenmiş bir kızı vardı o da annem için Amerika'dan gelmiş. Bu kız her yerde en üstün kendisi ol mak ister, kendisini herkesten güzel gör<.:|| •Kesin ona hayran olduğunu sanır. Bütün iigvi kendi üzerine topıar1.21 'i-u-yen, Dencil, kompleksli, geçimsiz, herkesin sözünden başka anlamlar çıkarmaya çalışan, insanları •-er: derece kendisinden bıktıran, kend'n; üstün nıytermesi'ii!- yci-jn^ ba-: kaianrı asaivlamak c^ian çi;kir, ah^kh biri,"; Onu \vz ;ni tıı- swh^ik1 Üstelik nefret 'd;;ryinv î.'eğer ||-vni tn-c" \i\ , -rr.ılo. -\.>nw' içii'i \; V- |

ka'dan geliş i ona olan nefretimi sildi attı. Demek ki nefreti değiştirmek de emek istermiş.

Anneciğim, duvak giymiş gelin gibiydi tabutta... Canım annem... Sana ölüm ne güzel yakışmış. Sanki beni duyuyormuş gibi kulağına eğilip fısıldadım:

— Ah canım annem. Ne olurdu iman etseydin; ebediyen toprak olmayacak, beni de üzmeyecektin.

Ağladım, ağladım... Sesli sesli ağladım. Yerlere göklere bir şey olmuştu, ikisi de üzerime geliyorlar, ikisinin arasında sıkışmıştım sanki. Neredesin dipsiz uzay, neredesin geniş dünya... Size rağmen ben neden yer bulamıyorum...

Sanki yok oldunuz birden, sanki daraldınız. Durun beni sıkmayın yerler... Benim üzerime yıkılmayın gökler. Nazik tenim, ince ruhum sizi tartamaz.

Uğurum da kapandı annemin üzerine.

Bir yetkili bizi uyardı:

— Çocuğun yanında böyle ağlamanız çocuğun psikolojisini bozar. Ölümünden korkar. Siz ölüme daha akılcı yaklaşırsanız, çocuk ölümü gözünde büyütmez.

inanmayan birinin sözlerine benziyordu bu söz. Baştan başa dinsizlik kokuyordu. Ölümü basite almak ha... Ölüm basite alınır mıydı? Ölmekten daha mühim, ölmekten daha zor, ölmekten daha kolay, ölmekten daha ilginç, ölmekten daha son, ölmekten daha ayrılık, ölmekten daha acı, ölmekten daha başlangıç, ölmekten daha daha hüznün veren birşey bu dünyada var mı ki? Özellikle annem gibi bir insanın ölümü. Evladını iki defa öldüren ölüm. Ölümünden beter olan şey de var mıydı koca evrende? Evet varmış meğer.

Demek ki, inançsız olanları ölüm uyandırmasın diye, böyle telkinlerde bulunuyorlarmış. Bunu orada anlamıştım.

Annemi tabuta çok güzel koymuşlar. Hastahane de çalışanlar Hristi-yandı fakat belki de müsiümanlarda görünmeyen bir titizlikle annemi kefenlemişler, tabutu süslemişlerdi.

Hristiyan ülkelerinde, müslümanın ölüsüne bu denli saygı gösteren

100

yetkililere imkanım olsa, beni duyacaklarını bilsem şöyle seslenirdim:

"Size sesleniyorum! Dirilerimize nasıl davrandınız onu bilmiyorum ama ölülerimize çok güzel davrandınız. Bu inceliğiniz için size çok teşekkür ediyorum. Bütün ölülerimiz içindir bu teşekkürüm."

Annem uçağın bagajında, biz uçağın içinde Türkiye'ye uçuyoruz. Ağlamaktan yoruldum. Babamla bazen göz göze geliyoruz. Ondan gözlerimi kaçırıyorum. Ben Uğurla, babam amcamla yanyana oturuyoruz. Onlar bizim önümüzde.

Babam bana nasıl bağırıyor hayret ediyorum. Neden, "Annemi sen öldürdün" demiyor. Kadere de inanmaz aslında, kadere inansa asıl sebebin, ölüm vaktinin gelmesi olduğunu anlardı.

Dün sabahtan beri hiç uyumamıştım. Uğur'a sarılıp ağlarken uçakta uyumuşum, istanbul iniş anonsunda uyandım.

Ben uyandıgımda, babam amcamla konuşuyordu. Konu bendim.

— Cemile çok üzgün. Belli ki Hristiyan olduğuna pişman oldu. Onun için ona sitem etmiyorum. Bilsem ki, hâlâ Hristiyandır, annesinin cenazesine bile sokmam onu.

Zavallı babam, zorla değil ya, inanmanın ne olduğunu hiç bilmiyordu. Bilmiyordu, çünkü hayatı boyunca, bir kez bile bilinçli ve samimice inanmamıştı, kendi dinine bile içten iman etmemişti. Ben, "Annem müslüman olarak öldü" diye üzülürken o neler söylüyordu.

Birçok işlemlerden sonra geçtik gümrükten. Anneciğimin pasaportu son kez gösterildi memurlara. Pasaportun da son kullanma tarihi o gün-müş demek ki.

Ninemini okuduğu bir şiirden bir beyit hatırladım.

'Ölümle konur hayatın son noktası Gömleğin yakası ölüm, yakası'

Evet giydiğimiz aslında ölümü yaka yapmış bir hayat libasıdır. Terzisi nasıl biçmiş, nasıl dikmiş hiç bir zaman bilemeyeceğimiz bir elbise. Annemin tabutuna bakan havaalanındaki bir memur kızın sözlerini hiç unutamiyorum:

— Anneniz mi?

101

— Evet.

— Allah sabır versin. Durumunuz çok zor ama üzülmeyin, nasıl olsa siz de gideceksiniz birgün. O zaman dilerim görüşürsünüz.

O anda ölümü ensemde hissettim. Çok yakınımnda... Öyle ki, ölüm benim altıncı duyu organımmış da, onu yeni görmüşüm gibi oldum. Bazen insanlar değişik mi konuşurlar, yoksa biz mi değişiriz, biz mi kelimelerin gizli dünyasını anlarız, onu bilemiyorum ama bildiğim bir şey var, acı çekerken insanlar kelimeleri daha derinden anlıyor.

Anacığımın tabutunu alıp önce villamıza getirdik. Komşular koşup geldiler.

Vera da gözyaşlarıyla koşup geldi. Bana sarıldı. Sevgi doluydu tesellisi.

— Üzülme yavrum, birgün bu acını unutursun, dedi. Bu arada dedem gördü Vera'yı.

Bilinçsizlik, aman Allahım! Ne kadar çirkinleştiriyor insanı. Onca insanın içinde dedem Vera'ya döndü:

— Sen bir Hristiyansın, Müslüman cenazesinde ne işin var. Hadi, defe! burdan, diye bağırdı ona.

Ben ağlayarak itiraz ettim.

— Yapma dede, ne olur yapma. Senin yaptığın insanlık değil, artık şu yobazlıklarını gör ne olur.

Vera çok sinirlenmişti. Gözyaşlarını silerek dedeme ilk defa cevap verdi:

— Gitmiyorum, ben size değil Cemile'ye başsağılığına geldim. Ben sizin akrabanıza değil, Cemile'nin annesine geldim.

Herkes utanmıştı dedemin tavrından. Cenaze için getirtilen imam da çok üzülmüştü. Vera'nın yanına gelip açıklama yaptı:

— Öncelikle sizden özür diliyorum. Hem kendi adıma, hem de bu dedenin yaptıklarından utananlar adına. Müslüman'ın Hristiyan'a, Hristiyan'ın Müslüman'a başsağılığında bulunması gayet insani bir olaydır, islam bunu yasak saymaz. Hiçbir dinde böyle bir yasak yoktur. Bu konuyu açıklığa kavuşturacak ayetlerden biri de şudur: "Allah sizi, din hakkında sizin-

102

le savaşımayan ve sizi yurdunuzdan çıkarmayan kimselere iyilik etmekten, onlara adaletli davranmaktan men etmez. Çünkü, Allah adaletli olanları sever." Mümtetine Suresi, Ayet:8 mesele bu kadar açık. Dedem hırçınlaşmış bir halde imama bağırmaya başladı:

— Sen, sen bir de imamsın. Bir Hristiyan'dan özür dilemeye utanmıyor musun? islam'ın şerefini çiğnetiyorsun.

imam çok bilinçli biriymiş. Sakin sakin cevap verdi:

— Haksızlık kime yapılmışsa özür de ondan dilenir... İslam'ın şerefini çiğnetme sözünüze gelince: islam'ın şerefini hiç kimse çiğneyemez. Fakat Müslümanlar'ın medeniyetine gölge düşürmek mümkün. Onu da, kırılmayın ama sizin davranışınız yapar ancak.

Uzun tartışmadan sonra komşulara soruldu.

— Bu mevta hayattayken ondan memnun muydunuz? Annemi tanıyan da, tanımayan da cevap veriyordu:

— Memnunduk.

— Ondan alacağı olan var mıydı? Hep bir ağızdan bağırdılar:

— Hayır.

Değişikmiş bu imamın üslubu. Bayağı konuşuldu. Annem cenaze arabasına kondu.

Ey kelimeler, nerdeyseniz gelin de o anımı anlatabileyim.

Annemi toprağın kucağına verip geldik. Ruhunun yolculuğu hangi durakta son bulmuştur Allah bilir. Zahirten bizim bildiğimiz şey, annem cennet bahçesine gitmişti, ben toprak olduğuna inanırken.

Annem... Canım annem.

Elveda annem... Hakkını helal et...

Kabristan doludur ana-baba kalbiyle Mezar toprakları da inler acıyla.

103

İleri Dönüş

Annemin ölümü üzerinden bir yıl geçti. Babam benim hala Hristiyan kaldığımı öğrenince çok sinirlendi fakat belli etmemek için epey gayret etti.

Yüzüme bakmadan sormuştu.

— Almanya'ya dönecek misin?

— Hayır baba, ben burada kalacağım.. Eğer kardeşimi bana verirsen, onunla bir anne gibi ilgilenirim, dedim.

Hayret! Kardeşimi bana verdi.

— iyi olur, biraz büyüyünce senin yanından alırım onu.

Zavallı babam. Sanıyordu ki, çocuk daha küçük. Nasıl olsa bu yaşta Hristiyan olamaz. O yüzden bırakmıştı. Büyüyünce de bu korku yüzünden alacaktı yanımdan.

Babam, kendisine göre hayal ettiği dinine birgün girerim diye annemin ölümünü hiçbir zaman başıma kakmadı. O iyiliğini hâlâ unutmadım babacığım. Sana minnettarım bu iyiliğine karşılık, sende ne kadar hakkım varsa helal ediyorum.

Biz Uğur'la villamıza yerleştik. Onu Boğaziçi'nde ilkokula yazdırdım.

Artık kendimi bir anne gibi görüyordum, titriyordum Uğur'un üzerine.

Akşamları ona isa'nın hikayelerini anlatıyordum. Öyle hoşuna gidiyordu ki, bazen aynı hikayeyi iki üç defa aniattırırdı. Ben de biliyordum dini hikayelerin çocukların gönüllerinde taht kurduğunu. Bıkmadan anlatıyordum. Müslümanları düşündüm, onlar çocuklara böyle emek vermezdi. Bu da işime yarıyordu.

Deli İsmet'e rastladım birgün.

105

Tepeden inme sordu:

— Biliyorsun değil mi; bazı Hristiyanlar ve Yehovacılar kan almayı reddederler.

— Evet, biliyorum, incil'de yazar kanın haram olduğu. Gayet bilinçlice cevap verdi:

— Tevrat suhufları desteklemek için geldi, Zebur Tevrat'ı onayladı; incil Zebur, Tevrat ve suhufları onayladı; islam da incil dahil hepsini onaylamak için geldi.

Her gelen, yeni bir şeyle geleceği için; incil, Tevrat'ın ve Zebur'un şeriatını, Kur'an da, incil dahil

hepsinin şeriatını kabul etti ve bu yüzden imanının esasları hepsinde aynıdır.

Hazreti İsa zamanında kan nakli var mıydı bilmiyorum. Sanki bana öyle geliyor ki, kan almak değil, kan içmek haramdı. İslam geldiğinde ise, insan hayatı söz konusu olduğunda, kişi açlıktan ölecekse, ölmeyecek kadar yemek şartıyla domuz etini bile helal kılmıştır. Ölmeyecek kadar ye diyor. Kan aldırma da öyle. Allah'ın yeni şeriatına kulak ver Cemile. İslam, her şeyi kuşatıcıdır.

Çok sinirlenmiştim:

— Deli misin sen? Ben öyle bir şey yapar mıyım? Bizim Şahidler'den kaç kişi ölmek pahasına da olsa, kan almadılar. İnançları öyle, inançlarla alay mı ediyorsun?

Deli midir nedir, insan deli meli demiyor bayağı sinir oluyor. Cevabı tuhaftı:

— Biz kimsenin inancıyla alay etmeyiz. Eleştiri başka şeydir, alay başka şeydir. Ben önceki şeriatların bazı kuralları değişti diyorum.

Hakaret ve alay etme konusuna gelince: Bizim tarafta alay etmek yoktur. Bir de sizin tarafa baksak, acaba sizin tarafta bizim dinimize hakaret etmek yok mu? Alay etmek yok mu? Tabii ki

bunu ben bilemem sen bilirsin.

Gülderen bütün gayretiyle çalışıyordu, çevrede ne kadar apartman varsa hepsini gezmiş, kart bastırmış, apartmanların posta kutularına at-

106

mış, kafanıza bir soru takılırsa bana telefon açın, cevabını bulur size veririm, diye yazmış karta.

Annesi bıkmış telefonlardan. Bazı telefonlara o cevap veriyor "Burda öyle biri yok" diyormuş. Gülderen bir yılda onbir genç kızı ayarlamış, onlarla dersler yapıyormuş. Onlara, siz benim onbir yıldızımsınız, diyormuş. Bana pek söylemiyor, haberi annesinden alıyorum. Ben de tarlaya çıkmak için çalışmaya devam ediyorum. Tam yedi Müslüman'ı Hristiyan yaptım., Leyla ile arkadaşı bayağı Müslüman'ı ve isevi'yi Şahidler'den yapmışlar. Ama "Bunlar az" diyorlardı. Tarkan, Yehova Şahidi olduğunu söylüyordu ama olamamıştı. Soruları bitmiyordu.

Gülderen'in aklı fikri bendeydi. Ne sabır varmış kızda. Ondaki gayret bitmek bilmiyor, aksine su gözeleri gibi çağlıyordu.

Bir akşam yine onlara gittim. Aslında onunla görüşmeyi çoktan kesme-liydim, ne yazık ki bunu başaramıyordum.

Oturduk, meyve ikram etti sonra kederli kederli sordu:

— Ne yapıyorsun Cemile? Tarla nasıl gidiyor? Hiç Hristiyan yaptığın insan oldu mu?

— Evet, yedi müslüman hidayete erdi.

— Hidayet Arapça'dır ve bizim dinimizin kavramıdır, lütfen onu kullanma.

— Ne' yapalım, ancak böyle anlatabiliyoruz. Burası Türkiye, Türkçe konuşulan bir ülke. Başka nasıl anlatabiliriz?

— O halde Türkçe konuş, inandı, de. Hem de Müslüman deme. Hiç bir gerçek Müslüman Hristiyan olmaz. Hiçbir şekilde dininin içine girmemiş insanları buluyorsun. Müslüman ismi olunca, kendilerini de Müslüman sanıyorsun. Hangi Müslüman Hristiyan olur ki? Hem neden olsun. İsa'yı seve-cekse yine sever, incil'e saygı duyuyorsa yine duyar. Onun Şahidler'den olmaya ihtiyacı yok ki. İslam bu sevgilerin hepsine izin veriyor.

Çok sinirlendim. Hışımlla ayağa kalktım:

— Sen de çok ileri gidiyorsun. Beni geldiğime pişman ediyorsun. Kışkırdığın için ne dediğini bilmiyorsun.

Sonra yanıma geldi:

— Saçmalama Cemile. Tartışıyoruz, kıskanmaya gelince; evet kıskanıyorum. Kardeşlerimi elimden almana tahammül edemiyorum.

— Hani onlar Müslüman değillerdi. Şimdi nereden kardeşin oldular?

107

— Beni sıkıştırman çözüm değil. Tabii ki hakiki Müslüman'ı Şahidler-'den yapamazsın. Hakiki Müslüman dinini çok iyi bilir. Ve bilir ki. Kur'an, Tevratı da incil'i de tasdikleyici olarak geldi.

— Saçma, hem onların şeriatını kabul etmiyor, hem de tasdikliyorsun. Yüzüme aynı gariplikle baktı. Ona cevap verdim:

— incil, nasıl Tevrat'ın şeriatını uygulamaya koymadığı halde onu tas-tikleyici olarak geliyor? incil'in tasdiklemesine iman ediyorsun da, sıra Kur'an'a gelince neden inat ediyorsun?

Tevrat'ta cumartesi haram olan balık tutma eylemi Hristiyanlıkta yasak değil. Daha yüzlerce konu var. Böyle işine geleni alıyorsun.

Bu kız bir yılda ne çok bilgi sahibi olmuş. Bir yılda insanın böylesine değişmesi gerçekten takdire şayandı.

Ben de, kendimce güzel cevaplar verdim.

Sonra barıştık.

O devam etti:

— Dün bir hanımla konuştum. Eyüp'te oturan bir Filiz Hoca varmış. Araştırmacı bir kadınmış, Müslüman bir kadın, islam'ı çok iyi biliyormuş. Telefonla konuştum onunla. Bu hafta Leyla'larda yapacağınız tetkike onu da getireceğim. Bakalım onunla konuşurken nasıl ahkam keseceksiniz. Kur'an tuttuğunuzu öldürün

diyormuş ya, cevabını o verecek size.

— Gelirse gelsin. Bizim korkumuz yok ki.

Gerçekten korkmuyordum. Neden korksaydım ki, bize ne öğretilmişse o mutlak doğrudu.

Gülderen'iri annesi Emire Hanım geldi. Kızıyla konuşmuyordu. Yine kızına biri talip olmuş, kızı onu da istememiş diye çılgına dönmüş. Hemen bana şikayet etti:

— Hayır hayır. Bu kız erkek özürlü. Kimseyi beğenmiyor, üstelik bu defa talip olan dindar. Hiçbir bayram namazını kaçırmamış.

Gözlerini süzerek biraz durakladı. Emire Hanım'ın aklına başka birşey gelmiyordu. Yine aynı şeyi söylüyordu:

— Yaa.. Bayram namazlarını hep kılarmış. Biraz duraklayıp devam etti:

— Hem de Eyüp Sultan'da kılarmış.

Bir müddet yine duraklayıp tekrar devam etti:

— Hem de başına fes takarmış namaz kılarken. Gülderen'le ben gülmeye başladık.

108

Gülderen sordu:

— Ee anne! Başka, yine bayram namazı kılar mıymış? islam adına yaptığı başka bir şey olmayınca hep aynı şeyi değişik boyutlarda sunuyorsun. "Akşamdaaaan akşama içiyorum" diyen adam gibi.

Emire Hanım aynı sözü tekrarlardı:

— Evde kalacaksın evde. Otuz yaşına girdin. Gülderen cevap verdi:

— Otuz değil anne yirmibeşime girdim ama sen otuz diyorsan ben de bundan sonra soranlara otuz yaşımda olduğumu söylerim.

Bu defa Emire Hanım başka açıdan itiraz ediyordu:

— Hayır! Sakın öyle birşey söyleme. Ben sinirimden konuşuyorum.

Kendi yaşının ortaya çıkmasından korktuğu için böyle bir tepki göstermişti. Gülderen'le ben bunu arılıyorduk. Ah şu insanlar! Yaşını saklamaya neden gerek duyar acaba?

Benim günlerim bu atmosferde geçiyordu.

Aynur'da çok güzel ilerlemeler olmuştu. Bu güzel ilerleyişe rağmen bazı şeylere canı sıkılıyormuş.. "Bazen bunalıma giriyorum, sorularımın cevabını bulamıyorum" derdi bana. Onunla vaftiz olana kadar ilgilenmek isterdim fakat bize uzakta oturuyordu. Yine de onunla telefonda konuşup moral veriyordum. Her aradığımda şikayetleniyordu:

— Bir Şahid hanım vaftiz olmuş, resmini bana gösterdi. Resimde mayolu. "Erkekler görürse," dedim. "Görsün, onlarla kardeş gibiyiz. Onların kalbi bozulmaz" dedi. Annem de duydu bunu. Annem bir türlü inanmıyor.

"Olur mu öyle şey, Şahidler erkeklik duygularını ne yapıyorlar?.. Bunlar da diğer erkeklerle aynı şartlarda yaratılmadılar mı? Tamam Şahidler gerçek Müslümanlar gibidirler. Onlar zina yapmazlar, bunu anlıyoruz ama kalbini nasıl kontrol edebilirler?"

diyor. Anemin sözü aklıma takıldı, dedi. Bravo Meziyet Hanım'a, tam oni-kiden vurmu^.

Aynur'a Yehova'ya âşık insanların cinsel arzularını kontrol altına aldıklarını anlattım. Kendimden örnek verdim. Ben Almanya'da temiz kaldığım halde, Türkiye'de nasıl kirlendiğimi, hayat kadınlarıyla aramda çok az fark

109

kaldığımı, bu durumumdan beni Şahitlerin kurtardığını, onların namus konusunda nasıl duyarlı olduklarını anlattım. Biraz yatıştı. Bir taraftan devamlı incil ve Yehova Sahidliği'ye ilgili kitapların yazarı olan Birader Mete Süer'in yazdığı kitapları okuyordu. Çeşitli dergi ve broşürler okuyor, incil'e imanı pekişiyordu.

Birgün çok bunalmış bana anlattı.

— Tetkikçim bana ne dese iyi. "Artık Allah demeyeceksin, Yehova demenin zamanı geldi," dedi. Allah Allah, Allah'a Allah demiyecektim. Bir müddet denirmiş sonra denmezmiş. Benim aklım karıştı. Bu nasıl iş böyle. Ben bunu hazmedemiyorum. Yoksa, Müslümanların dediği gibi bu iş benim anlayamayacağım bir iş mi? Allah'ın ismini nasıl kullanmazlar? Kim bu Şahidler? Neyin nesi? diyesim geliyor.

Aynur'da ailesinin etkisi de vardı. Babası ve annesi devamlı karşı çıkıyorlar, onu İslam'a çekmeye çalışıyorlardı.

Özelikle annesinin bir sözü Aynur'u çok etkilemişti.

— Aynur! Bu nasıl din böyle? Kızım aklını başına al. Yehovalar sarhoş olmayacak kadar içki içerler, Kadın Şahidler de denizde mayo giyer, erkeklerin içinde yüzerler.

Başları açık, çok mini giymeseler de kısa etek giyiyorlar, istedikleri yere gidiyorlar.

Plajda yüz, başını örtme, içkini iç. Ohh bu ne kolay din böyle. Böyle dini ben de yaşarım. Hani imtihan? Allah kullarını imtihan etmeyecek idiyse neden yarattı? imtihan yoksa yaratılmak için başka da bir sebep kalmıyor.

Aynur cevap vermiş:

— Onlar zina yapmaz, yalan söylemez, kan almaz, dedikodu yapmaz, İsa'ya iman ederler.

— Benim gibi onlar da açık geziyor. Onlar zina yapmazmış. Ben de zina yapmıyorum, ben de onların yapmadıklarını yapmıyorum. Ben de isa'nın peygamber olduğuna inanıyorum. O halde bende mi Yehova Şahidiyim?

Annesi İslami hükümlerden herşeyi yerine getirmese de, inkar etmezdi.

Bu zekice konuşmalar ise Aynur'u şaşırtmıştı. Üstelik Aynur'un kafasına da takılıyordu annesinin sözleri.

Aynur'un islam'a isyanı, en çok kafasına yatmayan çaprazlama olarak

110

kol-kesme konusuydu. Kur'an'dan o yüzden kopmuştu fakat Şahidlerdeki rüya alemi gibi görünen dine ne kadar içten iman etse de şüpheleri devam ediyordu.

Bu kız da benim kafamı karıştırıyordu.

Ne zor inanıyordu. Bizim gibi teslim olmuyordu. Ah bir vaftiz olsaydı bu kız. Vaftiz oldumu herşey tamam demektir. Çünkü, sıradan biri vaftiz olamazdı. Vaftiz olmak demek, tam olarak İncil'e ve söylenenlere teslim olmak demektir. Bu kararı da insanlar veriyordu. Allah ile kul arasına giriyorlar diye papazlara kızanlar, vaftiz hakkını kendilerinde görüyorlardı.

Aylar sonra tekrar gördüm Aynur'u. Bayağı değişmiş, şüphelerinin çoğundan arınmıştı. Sevinçle müjde verdi:

— Artık fazla problemim kalmadı. Yehova'ya teslim oldum. Tetkikim de iyi gidiyor.

Hemen sordum:

— Peki, Kur'an'a karşı bir eziklik duyuyor musun?

— Yehova korusun, Kur'an'dan iyice koptum. Öyle bir dinin Allah'tan gelmesi mümkün olabilir mi? Sizden olmayanın çaprazlama elini ayağını kesin diyor. Devamlı el-kol kesmekle uğraşıyor. Bir de bizi aldatıyorlardı Allah'tan gelmiş diye.

Aynur'u Gülderen'e anlattım.

Aslında maksadım Gülderen'e mesaj verip onu yola getirmektir. Aynur'a söylediklerimi tekrar anlatıyordum ki; Gülderen'in kafası karışsın.

— Aynur da vaftiz olursa, sizden biri daha eksilecek. inşaallah birgün sen de vaftiz olursun.

O bana, ben, ona göndermeler yapıyorduk. Aynur islam'dan çok aşırı nefret etmişti, islam deyince Aynur'a kriz geliyordu. Ailesine karşı iyice âsi-leşmişti:

— Benim inancım bu. Ölsem de dönmem inancımdan.

Ağabeyi de karşı geliyordu ama hiç birisi Şahidler'in yaklaştığı gibi yaklaşıyorlardı. Şahidler insan üstü varlıklarmış gibi davranıyor, Aynur'u cezbediyorlardı.

111

Aynur'un buraya kadar gelişi kolay olmamıştı, ilk günlerde tetkik derslerinde kafasına takılan sorulara, Kur'an'dan ayetler gösterilip ikna ediliyordu.

Aynur anlatmıştı bana:

— Birgün tetkikteyiz. Kur'an, incil, Tevrat ne varsa inceliyoruz, a Kur'an'da "Kadınlar sizin tarlanızdır" ayetini bana öyle anlattılar ki, ben

kadınları istediğiniz gibi kullanın şeklinde anladım. Çıldırılmışım sanki. Şu dine bak, kadınları nasıl kullandırıyor, diye isyanım pekişti.

Zavallı Aynur. O da tıpkı benim gibi aldanmıştı. Tarlayı aşağılanma gibi görüyordu. Öyle gösterilmişti. Kadını istediğin gibi kullan, da ne demekti? Halbuki oradaki mânâ çarpıtılıyordu. Bunu kimi iyi niyetle anlamadığı için çarpıtıyordu, kimi kasıtlı olarak.

Halbuki, sapık yoldan cinsel ilişkilerin yasaklığı anlatılıyordu bu ayette.

Tarla onların anlattığı kadar basit değildi. Bir defa tarlayı isteyen istediği gibi kullanamaz, tarlanın kendine has kullanma özelliği vardır. Tarla basit birşeyse, onlar neden en ulvi görevlerinin adına tarla diyorlardı? Bunu sormak aklımıza gelmezdi. Çünkü çarpıtılarak anlatılıyordu bize.

Aynur devam ediyordu anlatmaya:

— Bir de hülle konusunda çok şaşırdım. Bana anlatılırken öyle anlatılmıştı ki, akıl mantık dururdu. Bir erkek karısını keyfi olarak boşama hakkına sahipmiş. Boşandıktan sonra tekrar birleşmek istedikleri taktirde ancak o kadın başka bir erkekle evlenip boşanmadan kocasıyla barışamazmış. Böyle birşey olur mu? Aklım başımdan gitti, bunu duyunca.

Aslı ise öyle değilmiş. Erkek karısını bir kez boşar, tekrar barışabilirler-miş. ikinci kez boşandığında, tekrar barışmak hakları var. Bundan sonra tekrar boşanma olursa, işte o zaman erkeğe ceza olsun diye, aynı kadınla tekrar evlenme hakkı olmuyor. Ancak, kadın başkası ile evlenmiş ve dul kalmışsa, o zaman evlenebiliyor. Mesele bu kadar açık. insanlara böyle anlatılmazsa tabii insanların garibine giderdi. Bunun da tam doğru şekli anlatılmıyordu. Fakat ben Aynur'u dinlediğim zamanlar aşırı şartlanmış veya Şahidler'e aşırı bağlanmış, samimi bir Yehova Şahidi'ydim. Ben de öyle inanıyordum. Ve inandığım gibi konuşuyordum Aynur'la.

Aynur tetkiklerde çok soru soruyormuş.

Ama Aynur, sorularına cevap alıyormuş.

Bir gözüm Aynur'u takipteydi.

112

Gülderen'in yüzünden mahallemizden kimseyi çevirememiştik. Tetkiklerimize katılanlar oluyor, Gülderen de bundan dolayı çok fazla sinirleniyordu. Biz neden öyle özgür çalışmıyoruz diyor başka birşey demiyordu... Filiz Hoca'dan da durmadan dersler alıyor, kitaplar okuyordu.

Ummadığımız Faik Bey, o güvercin hastası adamla Tarkan, mahallemizi şaşırtmıştı. Ama insanların din değiştirmesi için şaşırmaları veya çok cazip görmeleri kafi gekniyormuş»meğer. Buna rağmen, Yehova Şahidle-ri'nin çalışmaları on yıl sonra daha net görünecek bana göre. Ben bütün aşkımla çalışmaya devam ediyorum, içimde şüpheler olsa da ben Şahit-ler'dendim. Benimle şeytan uğraşıyordu.

Uğur da isa'ya aşık oldu. Onu isa'ya aşık etmeyi başarmıştım.

Mahallemizde adım Hristiyan Güülü olup çıktı. Sadece Gülderen Müslüman Güülü diyordu. Vera neredeyse ismimi unutmuştu. Ben de ona Hristiyan Güülü diyordum.

Vera bahçeyi sularken yanına gittim. Rengarenk güller dikmişti bahçesine. Karanfiller, kırmızı, beyaz, pembe ve eflatun zambaklar renkleriyle sanki cennetten bir bahçeydi Vera'nın bahçesi, önünden geçeni büyülerdi.

Dedemin söylediği kötülüğü de Vera hâlâ yapmıyordu. Üstelik yaptığı iyiliği de arttırıyordu.

Vera'yla dertleştik birgün, rahmetli anacığımın cenazesinde dedemin yaptığı kabalığı konuşuyorduk.

Leyla koltukta oturmuş kitap okuyordu. Başını bize doğru çevirip konuştu:

— Müslümanlar'ın hepsi öyledir. Kabalıklarının üzerine yoktur. Ben de onayladım:

— Haklısın kardeşim, hem de çok haklısın. Leyla sözümü tastiklercesine konuştu:

— Tabii haklıyım. Vera verdi cevabı:

— Hayır! Bu doğru değil. Ben, çok asil Müslümanların asil gençlerini tanıdım. Asla sizin söylediğiniz gibi değil. Fakat yobazları çok yobaz. Tıpkı bizim yobazlara benziyorlar. Aslında Allah'ı sevmezler, sevselerdi bi-.raz sevgi dolu olurlardı. Kendileri gibi inanmayanlara merhaba bile demezler. Sanmayasın ki, sadece senin deden öyledir. Aynı şekilde bir olay da

113

bizde görmüştüm. Bir adam Müslüman mıydı, Yahudi miydi hatırlamıyorum. Komşumuzun cenazesine gelmişti. Adamı yaka paça kovdular.

Ben hep söylemez miyim, Tanrı'nın katında hangisi üstün bilemem fakat Müslümanlar'ın yobazlany-la, Hristiyan yobazları birbirlerine benziyorlar. Şeriatları ayrı olsa da, üslupları bir.

Vera zekice konuşmasına devam etti:

— Sizler, sanki her zaman hoş görünmek için ayarlanmışsınız. Tıpkı bir saat gibi. Fakat unutmayın ki her teşkilat önceleri düzenli yürür sonra çözülme başlar.

Ben itiraz ettim:

— Asla! Bizde çözülme olmaz. Vera da bana itiraz etti:

— insanın olduğu yerde mutlaka çözülme olur canım. Çözülmeseydi, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'ndeki komünistler arasında çözülme olmazdı. Adamlar tek tip olmalarına rağmen çözüldüler.

Günlük tartışmalarımız her zaman din idi.

Benim kafama, bir sözüm takılmıştı. Leyla "Bütün Müslümanlar kabadır" deyince ben neden "Bence de"

demıştim? Halbuki ben, Gülderen gibi asil birisini tanımıştım. O da Müslüman'dı ve asla yobaz değildi. Fakat şartlanmışlığım onu görmeyi engellemiş, üç-beş Müslüman'da gördüğüm kabalığın etkisini bir Müslüman benden giderememişti. Vera her fırsatta Filiz Hoca'yı soruyordu. Gıyabında onun çok asil ve çağdaş biri olduğu kulağımıza geliyordu, ona saygı duyarak merak ediyorduk. Filiz Hoca'nın bu haftaki tetkikimize katılacağını da duymuştu.

Vera sordu Leyla'ya:

— Bize Dinci Filiz Hoca gelecekmiş doğru mu? Leyla cevaplarırken hırslıydı:

— Evet doğru. Bu haftaki tetkikimize katılacak. Ona bazı ayetler gösterip onu şaşırtacağım. Zavallı, başına gelecekleri bilmiyor.

Tarkan devreye girdi:

— Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Şu şeriatçı yobaza öyle sorular soracağım ki, şaşkına dönecek. Belki de onu Şahidler'den yaparız.

Ona yobaz denmesinden memnun kalmamıştım.

114

Vera verdi cevabı:

— Boşuna hayal kurmayın. Hiçbir bilinçli Müslüman'ı Şahitlerden yapamazsınız. Sizin Şahitler'den yaptıklarınızın adı Müslümandı, kendileri islam'ın İ'sini bile bilmeden Müslüman olduklarını söyleyen, çoğu temiz niyetli vatandaşlarımızdı.

Leyla:

— Biz olması için dua ederiz, gelirse kendisi toprak olmaktan kurtulur.

Biz heyecanla hafta sonunu bekliyorduk, Gülderen de çok heyecanlıydı. Sanki üçüncü dünya savaşı hafta sonu Leylalar'ın villasında kopacaktı. Kalbimiz Leylalar'dan ayrılmıyor adeta villasında çarpıyordu.

Ninem daha yeni duymuştu Şahitler'den olduğumu. Bana ağlayarak sordu:

— Yavrum, senin için Hristiyan oldu, sapıttı diyorlar doğru mu?

— Hayır doğru değil nine. Ben Hak yola girdim. Asıl Müslüman benim nine. Müslüman Allah'a teslim olan demek değil midir? Eee ben de teslim oldum işte.

Saf saf baktı bana:

— Öyle mi? iyi yavrum iyi, teslim ol tabi. Allah'a teslim olmayan şeytana teslim olur.

Nihayet beklediğimiz gün gelmişti. Kalbimiz heyecandan titriyordu. Çünkü Filiz Hoca gelmişti. Onunla tanıştık. Leyla da, ben de onu itici bulmamıştık. Birbirimize karşılıklı sorular soruyorduk. Güzel cevaplar veriyordu. Biz de öyle.

ilk olarak o bize ders verdi. Bize Allah'tan anlatmaya başladı. Israrla Allah'ı insan seviyesinde düşünüyorsunuz, bu da bize çok yanlışlar yaptırıyor, dedi.

incil'den, Tevrat'tan, mezmurlardan ve Kur'an'dan bahsediyordu. Allah Allah, bu kadın ne kadar kültürlüydü böyle. Ona hayran kalmamak mümkün değildi. Başka dinden de olsa, insan ön yargıyla bakmıyorsa saygın kişiliklerin saygınlığını reddedemiyordu. En azından iç dünyasında böyleydi'

Şaşırmıştık. Özellikle ben çok fazla şaşırmış, çok fazla hayran olmuştum. Gülderen de mest oluyordu. Gülderen Filiz Hoca'yı her hafta getiriyordu, ben de her hafta gidip onu dinliyordum.

115

Adına ders değil tetkik deniyordu. Öğretene hoca değil tetkikçi deniyordu.

Böylece incil'deki din adamına karşı gelinen hükme uyulmak isteniyordu belki de. Ama isimler değişse de hakikat kendi makamında oturuyordu. Her tetkik birer ders, her tetkikçi Hristiyanlığı öğreten bir Din Adamı'ydı, hocaydı.

Filiz Hoca'nın anlattığı her şeye hayretle kulak kabartıyordum, ilk defa duyuyordum birçok şeyi. Allah Allah, bunlar islam'da vardı da, ben neden duymamıştım ve bunun sorumluları kimlerdi?

Aradan aylar geçmişti. Çelişkiye düşmüştüm. Bütün çelişkilerime rağmen inancımdan taviz vermiyordum. Beni çelişki içine düşürse de benim inan-cımdı. Bu inancım uğruna annemin ölüm sebebi olmuştum. Yehova Şahitleri'nden zaman zaman ayrılmayı düşünsem de, iliklerime işlemişti bir kere, ayrılamıyordum. Ne yapsaydım da bu çelişkili yaşamdan kurtulsaydım.

Bu sıkıntılarla, gecem gündüzüm kaos içinde geçiyordu.

Bir gün ninem ve dedemle öğle yemeği yiyorduk. Kapımızın zili acı acı çaldı. "Hayırdır inşallah" diyerek kapıyı açtım. Gelen haber hayırlı görünmüyordu. Sonradan öğrenecektim ki, nice şer görünenler aslında hayırdı ama bunu kişiler bilemezdi.

Kapıyı çalan komşumuzun çocuğu Aydın'dı. Çocuk değil miydi; insan psikolojisini bilmeden veriyordu haberi.

— Cemile Abla, Uğur sınıfın penceresinden yere düştü, kanlar içerisinde yerde yatıyor.

"Kardeşiiiiimmmmm" diye feryat ederek çıktım evden. Aydınla beraber olay yerine geldik. Onu hastaneye götürmüşler. Hemen taksit tutup ben de hastaneye gittim.

Hastaneye gittiğimde deliler gibiydim. "Uğurum! Uğurum nerde söyleyin ey insanlar?"

Millet şaşkın şaşkın bana bakıyordu, acil servise gittim, "Çocuk bizde, doktorlar onunla ilgileniyor." dediler.

Onun bulunduğu bölümün kapısında bekliyorum. Devamlı dilimdeki dua: "Aliahım! Atlahım ne olur kurtar kardeşimi." idi.

116

insan rahatlık içindeyken Allah'a ihtiyaç hissettiğini anlayamıyor. Bir devrimci kızın sözünü hatırladım. "Benim Allah'a ihtiyacım yok." demişti. Tıpkı mükemmel çalışan saatin benim bir ustaya ihtiyacım olmadı, bir tamirciye de ihtiyacım yok demesi gibi birşeydi bu söz. Allah'ın kurulu düzeni mükemmel çalışınca saat gibi, hüneri kendinde görmek başka bir güce ihtiyaç hissetmemekti bu. Şimdi ben bu ihtiyacı iliklerime kadar hissediyordum.

Heyecandan yerimde duramıyordum. Saniyeler bu kadar uzun muydu? Halbuki başka zaman nasıl geçtiğini bile duymuyorduk. Orada anlamıştım ki, zaman da ortamına göre değişmiş.

Kardeşimi bir anlık da olsa görmek istiyordum ama beni içeri sokmuyorlardı.

Birden kapı açıldı. Doktorlardan biri dışarı çıktı sordum:

— Kardeşim yaşıyor mu, öldü mü Doktor Bey, ne olur söyleyin bana. Doktor normal olarak cevap verecek ama bana ağzını saatte bir kımıl-

datıyormuş hissini veriyordu. Olaylara göre olaylar şekil değiştiriyordu. Zorla konuşuyormuş gibi cevap verdi:

— Şimdilik yaşıyor. Acele kan vermemiz gerekiyor. Hemen kan grubunu öğrenmemiz lâzım. Kan grubunu biliyorsanız söyleyin zaman kaybetmeyelim.

— Ne! Kan mı vereceksiniz? Olamaz bu dinimizce sakıncalı. Doktor tuhaf tuhaf baktı yüzüme:

— Siz delirdiniz mi, ne sakıncası olabilir. Böyle bağınazlık yapanlar bu ülkede nasıl Belediye Başkanlığı kazandı anlamıyorum.

— Biz Belediye Başkanı filan değiliz, ne olur doktor başka bir çare bulun. Kardeşime kan vermenize izin veremem.

— O zaman kardeşinizin yaşaması mümkün değil. Çok aşırı kan kaybı var.

Şimdi ne yapsaydım. Şahitler'den birisi kan almayı kabul etmemiş, bu yüzden ölmüş ondan övgüyle bahsedilmişti. Ölen başkası olunca övmek ya da yermek kolay oluyordu ama iş başa gelince hiç de kolay değildi.

Gözyaşlarını sicim gibi akıyordu.

Onca gözyaşı vücudumun neresinde depolanmıştı bilemiyorum? Aralıksız ağlıyordum. Doktor bağırmaya başladı:

- — Bir Müslüman sen mi varsın canım! Nice imamlar, hacılar, hocalar kan alıyorlar, haram olsa onlar almazdı. Sana mı has kılındı bu inanç?

117

>>*|0%'*•.0%• J

/..

inanmıştım, inancımın gereğini yapıyordum. Türkiye Cumhuriyeti Devleti inancımı koruma altına almıştı. Dolayısıyla biz de koruma altındaydık. Kocaman devlet tarafından korunmanın verdiği güvenle ben de doktora bağırdım:

— inancımla niçin alay ediyorsunuz? Ben Müslüman değilim, ben gerçek Hristiyan olan bir Yehova Şahidiyim. Bizde kan almak haramdır. Bunu yapamam. Siz de beni, bizi küçümseyemezsiniz. Sizin buna hakkınız yok efendim, dedim.

Doktor, inancını böylesine bilinçli savunan birini herhalde yeni görmüştü. Şaşkın bir halde cevap verdi:

— Siz bilirsiniz. Çocuk ölüyor.

Öteki doktorlar da geldi yanıma, doktorun birisi beni alıp kardeşimin yanına götürdü.

— işte kardeşin, ona iyi bak, bu son görüşün olabilir.

O anda Deli İsmet'in sözünü hatırladım. Bir defasında "islam insan hayatına öyle çok önem vermiştir ki, haram kıldığı birçok şeyin haramlığını ölüm söz konusuysa kaldırmıştır." demişti. Filiz Hoca da bu konuyla ilgili birşey söylemişti. "Kan nakli, aklın bulunduğu bir nimettir, insanlığa faydası olan her nimet kimden gelirse gelsin alınmalıdır. Zira o da Allah'ın insanlara bahsettiği ilimle gelen rahmetidir, ayettir." demişti.

Bocalıyordum.

Su bocalamanın insan yüreğini ne hale getirdiğini anlatamam. Birisinin yüreğini görme imkanı olsa, eminim ki, orada cehennemde olmayan bir ateş görecekti. Ne yapsaydım şimdi?

Çaresiz bir aşağı, bir yukarı geziyordum. Kardeşimin yanına gittim, onu öptüm öptüm, defalarca öptüm bir de baktım ona kan veriliyor.

Çılgına dönmüştüm. Avaz avaz bağırdım.

— Onu çıkartın kardeşimin kolundan, lütfen hemen çıkartın. Doktorlardan biri çılgına dönmüştü.

— Sen deli misin be kardeşim, çocuk ölecek.

— Ölsün efendim, siz çıkartın.

Birden ağızımdan çıkan sözü kulağım duydu:

118

— Hayır hayır ölmesin. Canım kardeşim ölmesin. Dünyada ondan başka kardeşim yok. Annemin biricik hatırası o bana, ne olur ölmesin.

Olduğum yere çömelip hüngür hüngür ağladım.

Müsaade etmiştim kan verilmesine. Demek ki ben iyi bir Şahit değildim. Şeytan kanıma girmişti. Sanki büyük bir suç işlemiş gibi hissetmiştim kendimi. Fakat inanç olarak da bocalamıyor değildim. Nasıl olur da bize çağdışı gösterilen islâm Dini, kan almayı kabul ederdi de, çağdaş gösterilen Hristiyanlığın bazı Mezhepleri bunu kabul etmezlerdi!

Ve ben kendi başıma gelince anlamıştım acıyı.

Kardeşimin başucunda sabaha kadar bekledim. Dedemle ninem de gelmişler, onlar da salonda bekliyorlardı, ikisi de çok seviyorlardı Uğur'u, ikisi de perişandı. Gece yarısı baktım ikisi de koltuğa başlarını dayayıp orada uyumuşlardı. Sabah olunca Uğur'um gözlerini açtı bana baktı. Tekrar kapattı gözlerini.

Saat sabahın sekizinde gelen kim olsa iyi, Vera gelmişti. Çok üzgündü.

— Allah sabır versin, üzülmeysin, inşaallah* geçer, dedi. Bu arada çantasını açıp içinden bir paket çıkardı.

— Akşam size gittim. Baktım deden evde yok. Dedim bunlar hastanede kalırlar. Onlara börek hazırlayayım, oralarda aç kalmasınlar. Gece geldik fakat bizi içeriye almadılar.

Ne güzel konuşuyordu şu Vera. Dedeme baktım, hayret, utancından yere bakıyordu.

— Gece kimler geldi, dedim. Gülderen'le Leyla'yı merak ediyordum.

— Hepimiz geldik. Leyla, Tarkan, Güideren. Başka kimi beklerdin ki? Kimseyi beklemezdim, yeterdi onlar bana. Çok geçmeden Leyla ile

Güideren de geldi, insanın böyle anlarda arkadaşlarını, dostlarını yanında görmesi ne kadar güzel birşeymiş. Onu aynı günde anlamıştım.

Ben uykusuzdum. Güideren ısrarla, "Uğur'un yanında ben kalayım, sen eve git uyu." dedi.

Mecburdum gitmeye, çünkü uykudan gözümü açamıyordum. Vera, Leylalar, dedemler ve ben hep beraber hastaneden çıktık.

Bir de baktım hastane kapısının karşısında elinde bir buket çiçekle Deli ismet duruyor. Onu görünce bir tuhaf oldum. Hemen yanıma geldi, buketi elime verdi.

119

— Geçmiş olsun Hristiyan Güülü, kusura bakma içeri giremedim.

— Neden girmedin?

Soruya bakın. Burası bu sorunun yeri midir? insan bazen asıl sorması gereken soruyu soramayınca o boşluğu doldurmak için çok saçma soru sorabiliyor.

ismet cevap verdi:

— Ben hastaneye giremiyorum.

— Neden?

— Hastanelerde çok uzun süre yattım. Tam sekiz buçuk ay. Bu aylardan bende kalan bir iz oldu.

Buruk bir sevinçle teşekkür ettim. Buketi eve geldiğimde açtım, vazoya koyarken kart gözüme ilişti. Hemen alıp okudum, "Hristiyan da olsan insan kalbi taşıyorsun. Allah'tan sana sabır vermesini diliyorum. Deli ismet" diyordu.

Bir deli kendisine deli der miydi acaba? Yoksa kendisine insanların gözüyle baktığından dolayı mı "Deli ismet" diyordu. Bunu asla öğrenemedim.

Günler sonra Uğur'um sapasağlam olarak hastaneden taburcu oldu. Tabii bendeki bir inancı da benden ayırarak.

Nineme benim hakkımda yine birşeyler söylemişler, sordu:

— Kızım, nasıl oluyor da sana Hristiyan diyorlar, ben anlamıyorum. Yoksa benden mi saklıyorsun?

Biraz çarpıtiyordum cevabımı:

— Ben Allah'ın inanmış kuluyum nineciğim. Benim inanmış olmam sana yetmiyor mu?

Zavallı ninem bir alem kadındı, yine aldandı bana.

— iyi yavrum iyi. Tabii kutlanacaksın, inançsızlık Allah'ın hiç affetmeyeceği bir günahdır, dedi.

Aslında içten içe vicdan azabı çekiyordum. Ne yapsaydım?

Doğruyu söylesem izahı zordu. Beni anlamayacak, sadece üzülecekti. Saklamamın başka hiçbir sebebi yoktu. Ben kasten saklasaydım sevgili anneciğimden saklardım.

Ninemle olan konuşmalarımızı dedem duyuyordu. Bizi dikkatlice dinliyordu ve dedem doğruyu biliyordu ama babamın sözüne çok kırılmış, bana karışmıyordu. Tabii karışmaz. Yapılan bir iş Allah için olmazsa böyle

120

olurdu. Dedem de öyle" büyük ene varmış ki, bir kez bile, "Kızım neden islam'lı terk ettin?" demedi. Adamın derdi asıl itibarıyla Allah, din değildi zaten. Kendi enâniyetiydi, bunu çok güzel ispatladı.

Ben villamızın balkonunda kitap okurken Semire Abla geldi, cıyak cıyak bağıırıyordu yine:

— Sen bir satılıksın., Sen dinimize ihanet ettin. Sen vatan hainisin. Utanmadan bir de kızımı ele almışsın, diyordu.

Kararlıydım ona kızmayacaktım. Her ne kadar kan nakli inancımda gedik açsa da, ben yine de aynı inançta görüyordum kendimi. Semire Abla devam etti:

— Sizi polise şikayet edeceğim. Göreceksiniz, bu hafta sonu göreceksiniz.

Cahil kadın, ne konuştuğunu bilmiyordu. Ona kızmak bize yakışmazdı. Ben güzel güzel konuşmaya devam ettim:

— Bu sözler sana yakışıyor mu Semire Abla? Biz hak yoldayız, bize neden kıızıyorsunuz ben anlamıyorum. Daha önce dinle hiç ilgimiz yokken bize kızmıyordunuz. Şimdi ne oldu size?

O hakaret ediyordu bana, ben ise ona iltifat ediyordum. Bozuluyordu bu duruma fakat yine de bildiğini söylüyordu.

Birden telefonun çaldığını duyup koştum. Telefondaki Gülderen'di. Gülderen karakoldan arıyordu, telaşlıydı.

— Cemile, hemen buraya gel ne olur. Ben karakoldayım. Gelirken "Allah'a Teslim Olmak Gerçekte Ne Demektir" isimli kitabı da al getir. Bana çok lazım oldu.

Karakola gittiğimde Gülderen, Komiser'in karşısında hem ağlıyor, hem konuşuyordu:

— Ben kendi ülkemde, kendi dinimi anlatamıyorum. Ben hemen karakola getiriliyorum ama bunlar gayet serbestler. Mabedimiz yok deyip, her gittiği evi kendilerine mabet yapıyorlar. Ama ben... Dinimle ilgili iki kelime konuşamıyorum. Bu nasıl şey Komiser Bey, bu nasıl şey? Bu ülke bizim de ülkemiz değil mi? Biz bu ayrılığa ne kadar dayanacağız?

Komiser sert sert konu dışı bir soru sordu:

— Sen ne biçim dindarsın böyle? Başın k...n açık, "Dindarım, Müslü-manım" diyorsun, sen önce başını ört başını.

Gülderen yanaklarından gözyaşlarını silerken sordu:

121

— Sizin hanımınızın, kızınızın başı örtülü mü?

— Hayır canım. Ne ilgisi var?

— Peki onlar dinsizler mi?

— Saçmalama be kızım! Neden dinsiz olsunlar? Benim evimde Allahsız biri yaşayamaz. Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun galiba.

— Peki, sizinkiler açık olduğu halde dindar kalıyorlar da, ben kalamıyor muyum? Üstelik ben başörtüsünü inkar eden cahil okumuşlardan biri de değilim ki dinsiz olayım, inşaallah birgün ben de kapanacağım.

— Ama sen dincisin kızım. Dinci dediğin kapalı olur.

— Kapalı olsaydım beni buraya getirtmeyecek miydiniz efendim? Komiser bu soruya çok şaşırdı.

— Ne ilgisi var?

Komiser yüzünü buruşturup bana baktı, sonra da sordu:

— Bu kim?

— Arkadaşım.

— O da dinci mi?

— Evet ama Türkiye Cumhuriyeti Yasama-Yürütme ve Yargısı tarafından iltifat gören bir dinci. Hatta medyanın bir kısmından da.

Komiser ayağa kalktı:

— Anlayamadım. Ne ne ne? Bir daha söyle bakalım. Bu kız dinci ama ee.

— Eeesi, bu kız hem dinci, hem şeriatçı. Siyasetin âlâsı aslında bunda var fakat o değil, biz suçlanıyoruz. Ben onlar suçlansın demiyorum ama hiç olmazsa onlar kadar bize de özgürlük olsun diyorum. Biz de bu ülkenin evladıyız.

Gözlerini kısarak konuşan Komiser sordu:

— Kim senin özgürlüğünü kısıtlıyor ki? Gülderen Komiser'e derin derin bakıp cevap verdi:

— Bu soru beni güldürüyor Komiser Bey. Ben şimdi neden buradayım?

Komiser yüz hatlarını buruşturarak bağırdı:

— insanların kapısına gidip onları rahatsız ediyormuşsun.

— içeri almasalarmış, zorla mı girmişim?

— Evet, evin kızı öyle diyor. Onun için haneye tecavüzden hakkında açılacak dava yedi yıl hapis cezası istemiyle başlıyor.

122

Birden allak bullak olup atıldım:

— Hayır! Arkadaşıma bunu yapamazsınız, dedim. Komiser alaylı alaylı cevap verdi:

— Yaa! Emredersiniz Hanımefendi! Mademki bunu siz söylüyorsunuz, o halde yapmayız. Sen sus bakayım.

Gülderen elimdeki kitabı isteyip arka kapağını çevirdi:

— Buyrun Komiser Bey, Yehova Şahidleri'nin devlet koruması altında olmadığını söylediniz. Şurayı okur

musunuz?

Komiser hızla kitabı Gülderen'den alıp, Mete Süer'in "Allah'a Teslim Olmak Gerçekte Ne Demektir" isimli kitabında söylenilen yeri okumaya başladı:

"Yehova Şahitleri'nin Türkiye'deki Hukuki Durumu:

Yehova Şahitliği Türkiye nüfus kayıtlarına geçirilmesine karar verilmiştir. Resmen tanınmış bir dindir. (T.C. İstanbul 20. Asliye Hukuk Hakimliği-'nin 974/2885 sayılı kararı)

Birçok Yargıtay, Ağır Ceza ve Sıkı Yönetim Mahkeme Kararlarıyla Yehova Şahitlerinin faaliyetlerinde suç unsuru olmadığı saptanmıştır. Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nun E.1979/275.K.1980/115 ve 23.3.1980 tarihli kararıyla da Yehova Şahitleri'nin dinsel faaliyetlerinin yasalarca korunması gereken bir hak olduğu kesinlik kazanmıştır. (Bak. Yargıtay Kararları Dergisi, cilt 3, sayı 1, sayfa 137 ve cilt 5, sayı 7, sayfa 1015)"

Müslümanlara, en önemlisi islâm'a tanınmayan hak, Yehova Şahitli-ği'ne, yani dolaylı da olsa hristiyanlığa tanınmıştı.

Komiser yazıyı okuyunca bir müddet durakladı. O da şaşırılmıştı: . — Vay be! Ben bunu bilmiyordum. Demek onlar istedikleri gibi dini faaliyetler yapma hakkına kanun önünde sahipler.

Gülderen kararlı ve biraz da sitem dolu konuştu:

— Ben, bize fazlalık verilsin demiyorum. Ben onların haklarının aynısını istiyorum. Yoksa benim dinim devletin koruması altında değil midir efendim? Daha yeni kurulan din, dini faaliyet yapma hakkına sahip de ben değil miyim? Bu durum beni kahredecek. Yedi yıl değil, yetmiş yıl da hapis cezası olsa, ben bu fikrimi savunmaya devam edeceğim efendim.

Tekrar ediyorum, onları devlet kabul etmesin, onlara hak verilmesin demiyorum. Onlara verilen hakkın aynısı bana da verilsin diyorum, hepsi bu.

123

Komiser kaşlarını oğuşturup bir müddet düşündü: .

— Demek öyle ha! Yehovacılar istedikleri faaliyeti gösterirler ama siz gösteremezsiniz. Ben dinci değilim ama...

Gülderen böldü sözünü:

— Siz dinsiz misiniz efendim?

— Bak! Ters ters konuşma benimle, kafamı bozuyorsun ha! Bende dinsize benzer bir surat var mı?

— Dinsiz, suratından değil, fikirlerinden belli olur efendim. Bize dinsizlerin taktığı lakapla hitap ediyorsunuz da onun için sordum. Ne demek "dinci"? Biz Müslümanız, Müslüman demek size çok mu zor geliyor?

— Hum! Demek siz dinci sözünü sevmiyorsunuz!

— Sevilecek bir yanı yok. Çünkü o lakabı bize düşmanlarımız taktı, iyi birşey olsaydı takarlar mıydı?

— Neyse, biz konumuza dönelim. Demek ki bu ülkede Hristiyanlar'ın dinleri'ni istedikleri şekilde yayma özgürlüğü var öyle mi?

-r Evet Efendim var. Tabii ki olur, ama bize de olmalı diyorum. Komiser hızlıca ayağa kalkıp masaya bir yumruk indirdikten sonra devam etti.

— O halde senin de hakkın var tamam mı? islam Dini de devletin koruması altındadır. Hadi git nerede ne anlatmak istiyorsan onu anlat. Yalnız, yasalara aykırı birşey yapma. Atatürk'ün aleyhinde konuşma.

Komiser kulaklarına kadar kızarmıştı. Doğrusu ben de çok sevinmişim. Müslüman da olsa, Gülderen'i çok seviyordum. Gülderen'in cezaevine gitmesine gönlüm razı değildi.

Saatler sonra Gülderen serbest bırakılmış, ben de derin bir nefes almıştım.

Karakoldan çıktık, ilk işim ondan beklemediğim davranışı ona sormak oldu.:

— Gülderen, sen gammazlamaya da başladın. Bizi ispiyonlamak sana hiç yakışmıyor. Tabii bunu sen de biliyorsun değil mi?

Bu arada caddeye inmiştik. Cadde kalabalıktı... insanlar taksi bekliyorlardı, biz de aralarına girdik bekliyorduk. Bir yandan da konuşuyorduk tabii. Gülderen cevap verdi.

— Siz artık illegal bir örgüt değilsiniz ki, sizin için söylediklerim ispiyon olsun. Siz legal bir örgüt, resmen tanınmış din sahibisiniz. Dikkat edersen,

124

ben size tanınan özgürlüğün aynısını istiyorum. Gizlediğiniz hiçbir şeyi konuşmuyorum. Bu da benim hakkımdır sanıyorum. "Hakkıdır hakka tapan" milletimin 'se' istiklâl, o halde!..

— O halde ne?

— O halde anladığın.

— Ya anlamadımsa.

— O halde anlamadığındır.

125

Her Parıltı Işık Değildir

Nihayet beklediğimiz gün gelmişti. Filiz Hoca henüz gelmemişti ama gelecekti. Tetkik günümüzde yeni katılımcılar da vardı. Ortalama sekiz on kişi olacaktık bugün. Aynur'u da davet etmiştik. O da aramızdaydı, bir köşede sessizce oturuyordu. Tarkan, Filiz Hoca'nın geleceğini biliyordu ve geleceğinin

haberinden bile rahatsız olmuştu.

— O dinci neden geliyor? Leyla cevap verdi:

— Gelsin canım bizden belki o da faydalanır.

— O halde hâlâ neden gelmedi?

— Birazdan gelirler Gülderen almaya gitti. Gülderen'le Filiz Hoca kapıda belirmişti.

Filiz Hoca villanın oturma salonunda kadın erkek karışık oturulduğunu görünce biraz rahatsız olmuştu. Alışık değildi bu tür toplantılara ama kültür savaşında olduğunu farkedip bozuntuya vermeden kendisine gösterilen yere oturmuştu.

Hepimiz ona iyi davrandık. Saygı gösterdik. O da sessiz sakin bir tavırla koltukta oturuyordu.

Tetkik dersini Leyla'nın tetkikçisi verecekti. Kural olarak tetkik incil'den başlamazdı. Küçük kitapçıklarla kişinin beyni yönlendirilir, ona belirli bakış açısı verilir, sonra incil'e geçilirdi. Bugün de "Allah'a Teslim Olmak Gerçekte Ne Demektir" isimli kitapla tetkike başlanacaktı.

Bu arada Deli ismet de gelmesin mi! Neye uğradığımızı şaşırmış ve hepimiz huzursuz olmuşuk.

Leyla, hemen onu dışarı çağırıp birşeyler söyledi. Ben göz ucuyla onu takip ediyorum. Biraz üzgün, Leyla'ya birşeyler söylemiş.

127

Daha sonra öğrendim, "Ben deliyim diye sana zarar vereceğimi düşünüyorsun. Sanıyorsun ki, akıllı olmayanlar zarar veriyor. Unutma ki bu çağda artık akıllı olmayandan değil, akıllı olanlardan zarar geliyor." demiş. Ne derin manalı sözlerdi bunlar. Bu nasıl deliydi bir türlü anlamıyordum.

Tetkik toplantımıza katılan bir de mühendis vardı. Bu mühendis, müşriklerdendi. Bizi severdi fakat "Dinciler" dediği Müslümanlardan nefret ederdi.

Filiz Hoca'yı gördüğü anda onun yüz hatlarını inceliyordum. İncelemeye gerek yoktu aslında, gazete başlıkları gibi büyük harflerle düşünceleri suratına yazılmıştı. Onu okuyamamak mümkün değildi.

Bana gizlice sordu:

— Bu gericinin burada ne işi var?

— Arkadaşım davet etti. Suratını asarak sordu:

— Davet edecek başka kimse bulamamış mı? Cevap vermedim.

Çok geçmeden tetkikçimiz kitabı okumaya başladı.

"Allah'a Teslim Olmak" Gerçekten Ne Demektir?

1- Adaleti sever misiniz? Kavgalardan, ayrılıklardan, düşmanlıklardan, kan dökülmesinden nefret ediyor musunuz? Bazı insanların din, ırk, toplumsal sınıf, yaş veya cinsiyet bakımından başkalarından üs-tünmüş gibi davranmasını görmek sizi üzer mi? Herkesin kardeşçe birlik içinde yaşamasını görmek yüzünüze sevinç verir mi? Eğer bu sorulara olumlu cevaplar verebilerseniz, bu küçük kitapta önemli bir mesaj bulacaksınız.

2- Bugün insanların kardeşçe birlik içinde yaşamadığını söylemeye gerek yoktur. Komşularınızı veya birlikte çalıştığınız kişileri düşünün. Gerçekten dürüst olduğunuzu bildiğiniz kaç kişi var? Kaç kişiye güvenebilirsiniz? Onların sayısı herhalde çok değildir. Karanlık bastığında sokaklardan tek başınıza korkmadan geçebilir misiniz? Kapılarınızı sıkı sıkı kilitlemeden yatmak aklınızın ucundan geçer mi? Çoğumu-zunkinden geçmez.

3- Ya milletler tüm olarak ne durumdadır? insanlar ızdırıp çeker-

128

f!

ken. toplumsal sorunlar giderek artarken, birçok politikacı zenginlik ve kudret kazanmak için birbirleriyle mücadele ediyor. Milyonlarca insan açlıktan ölüirken hükümetler silahlar için muazzam miktarda para harcıyorlar. Bu arada çoğu ülkenin ekonomisi kötüleşiyor ve insanlar gelecekte korkuyorlar."

Tetkikçimiz dördüncü maddeye geçmeden, Deli ismetin sesiyle ir-kildik. Dışarıda bağıırıyordu:

— Lütfen... Lütfen Cemile'yi bırakın...

Herkes bana baktı. Utanmıştım. Hiç oralı olmadan rica ettim:

— Lütfen bir deli için dersimizi aksatmayalım. Tetkikçi 4. maddeden devam etmeye başladı.

"4- insanlık tarihinin en kritik zamanında yaşadığımız bir gerçektir ve düşünen insanlar bu gerçeğin farkındadırlar. Geçenlerde iki yazar çağdaş dünyanın bazı sorunlarından, silahlanma yarışı, enflasyon, nüfus artışı, kaynakların tükenişi, sınırsız sanayileşme, yanlış beslenme, çevre kirlenmesi ve doğal dengenin bozulması hakkında araştırma yaptılar. Vardıkları sonuç hakkında bir kitap yazıp buna şu başlığı seçtiler; "Dünya Batıyor mu?" (Sezer Duru, Orhan Duru tarafından 1975, istanbul) Az önce belirtilen sorunları çözmekte insanların harcadıkları çabalara dair yaptıkları yoruma bakın.

5- "Durmadan barış, mutluluk, gelecek iyi günler masalı okuyan yetkili kişiler, iyi niyetlerinin somut örneklerini vermekten kaçınıyorlar... Birgün Bükreş'te "Dünya Nüfusu Konferansı" toplanıyor. Öbür gün Roma'da dünyanın beslenme sorunları ele alınıyor. Başka bir gün Stokholm'de çevre kirlenmesi görüşülüyor. Bütün bu toplantılar ve konferanslar Birleşmiş Milletler tarafından düzenleniyor. Öyleyse gerçek bir yönü olması gerekli bu sorunların. Ama çoğunlukla çeşitli görüşlerin, çeşitli bilimsel sonuçların, bunların dışında çeşitli siyasal, toplumsal, tutumsal görüşlerin çarpıştığı arenalar durumuna geliyor bu toplantılar ve konferanslar."

6- Bu sözlerle hemfikir değil misiniz? Uzmanların bile iyiniyetli oldukları halde çok az başarılı oldukları görülüyor. Sanki görünmez bir el iyi niyetlerini engelliyor ve bu arada dünya gitgide kötüleşiyor. Bugünün sorunlarını çözememelerinin gerçek sebebi nedir?"

Herkes heyecanla dinlemişti birinci başlığın yazısını. Böylesine güzel,

129

böylesine tespitinde isabetli bir yazıya Filiz Hoca ne diyebilirdi? Tetkikçimiz sordu:

— Buraya kadar herhangi bir itirazı olan var mı? Kimseden ses çıkmamıştı.

Müşrik mühendis -ismi Melih'miş- mırıldandı:

— Güzel bir tespit.

Sonra Filiz Hoca'ya sordu sorusunu:

— Sizce bir yanlış var mı?

Ben heyecandan titriyorum. Filiz Hoca ne diyecek, nasıl konuşacak? Sakin bir ifadeyle cevap verdi:

— Buraya kadar tespitler çok güzel. Biz de aynı şeyleri söylüyoruz. Ayrıldığımız nokta, çözümde verilen reçeteler ve kimin reçetesinin daha doğru olduğunda. Yani bu dünyanın hangi formülle düzeleceği konusunda. Zaten bu yazının benzerleri bizim basınımızda da defalarca yayınlanmıştır.

Tetkikçimiz, kendi yorumlarıyla yazıyı biraz daha açtıktan sonra, aynı ' . kitabın "Başarısızlıkların Nedeni" başlıklı bölümünü okumak için tekrar kitaba yöneldi.

Ben şaşkındım. Bir Müslüman, bir Hristiyan'ın yazdığı yazıya güzel diyerek onaylamıştı.

Dedemi hatırladım. Hristiyan veya başka dinden olanlar ne yaparsa yapsın dedeme yaranamamışlardı. Onların her şeyi kötüdür. Onlar gavurdur. Öyleyse icatları da gavurdur. Fakat Filiz Hoca dedeme hiç benzemiyordu. Galiba ben acele ediyordum. Bakalım ilerde durum ne olacaktı. Tetkikçimiz tekrar başladı okumaya:

"Başarısızlıkların Nedeni

1- Diyelim ki, elbise dikmek için beğendiğiniz bir kumaşı alıp bir terziye gidiyorsunuz. Dikilen elbise üzerinize oturmuyor. Terzi dikişteki başarısızlığın kumaşın kalitesinden ileri geldiğini söylüyor. Yeni bir kumaşla, bu sefer terzinin istediği kalitedeki bir kumaşla aynı terziye gidiyorsunuz. Fakat dikilen yeni elbise gene üzerinize oturmuyor. Acaba sorunun kumaşta değil, terzide olduğuna hükmetmeden kaç kere daha aynı terziye gidersiniz?"

130

Burada nereye taş atıldığını Filiz Hoca anlamış, Gülderen'e bakmıştı. Ben de onlara bakıyordum.

Sekizinci sayfanın sonuna kadar gelinmişti. Tetkikçimiz devam ediyordu.

"Musa şöyle uyardı:

"Kendin için oyma put" yapmayacaksın. (.....)

ister istemez aramızdan birine takıldı gözlerim. Tetkikçimiz devam etti:

"Ve onlara ibadet etmeyeceksin." (Çıkış 20:4.5)

Filiz Hoca söz istedi.

— Affedersiniz. Yazı galiba uzun, o yüzden sonunu bekleyemeyece-ğim. izin verirsiniz bir şey sormak istiyorum.

Tetkikçimiz çok nazık biriydi kibarca cevap verdi:

— Tabii, buyurun.

— Benim buraya kadar anladığım şunlar: Ülke yönetimi Allah'ın Ka-nunları'yla olmalı demek isteniyor. Ayrıca, terzi örneğinde de gördüğümüz gibi, eğer bu güne kadar gelen dinlerin dünyayı iyi yönetmediğini söylüyorsa, ilende de aynı konuya dönülüyor, ben bu kitabı önceden okumuştum, dolaylı yoldan, "Kur'an'da iş yok. Eğer Kur'an iyi biçmesini bilen terzi-yöne-tim olsaydı dünya böyle mi olurdu?" diyor. Acaba yanılıyor muyum?

Tetkikçim cevap verdi:

— Evet öyle, sizce de öyle değil mi? 1400 yıldır dünyaya Kur'an hakim.

Herkes pür dikkat onları dinlerken, Aynur atıldı ortaya:

— Affedersiniz, karışmak istemezdim ama Mete Süer Biraderin öyle birşey söylemesi, bugün dünya üzerindeki karmaşayı Kur'an'a mal etmesi mümkün değil. Eğer 1400 yıl önce gelmiş olan Kur'an'ı bugünkü ortamdan sorumlu tutarsa, akıl bunu kabul etmez. Ayrıca Birader Mete Süer böyle birşey söylemez, söyleyemez de. Lütfen okuduklarımızı doğru anlayalım.

Filiz Hoca devam etti:

— Fakat Kur'an'a sahibiz diyenler Kur'an'ı hiç dinlemediler ki. Suç Kur'an'a tâbi olanlardadır.

— Bu görüşünüz doğru değil. Kur'an insanlığın derdine derman olsaydı, insanlık bu hale gelmezdi, işte islam Alemi'ni görüyorsunuz, rezalet diz boyu.

131

Filiz Hoca hiç ummadığım bir soru ile ortaya bir bomba düşürdü sanki:

— Peki o halde ben de size soruyorum, ikibin yıldır incil ile idare edilen ülkeler neden sapıklaştılar? O ülkelerde neden ırza tecavüz had safhalarda? Neden cinayetler dakikaya indi? Her dakika cinayet işleniyor. Bu durumda incil de mi işe yaramayan bir kitap? Üstelik dört kitap olduğu halde. Dört incil de mi bir Kur'an'la aynı çizgide seyrediyor?

Hepimiz birbirimize baktık. Tetkikçimiz soğukkanlılıkla cevap verdi: isa'nın Allah'ın yanında olduğunu uzun uzun izah etti. Filiz Hoca da sorusuna devam etti:

— isa için, Allah için bu iş o kadar zor mu ki, ikibin yıldan beri işlerini bitirip yere inemediler. Benim inancımda olmayanı soruyorum, tabii anlıyorsunuz. Yani ben demek istiyorum ki, dünyanın bu hale gelişinin sebebi ne incirdir, ne de Kur'an'dır. Yanlış konuşmayalım.

Tetkikçimiz açıklama yaptı:

— Hayır, siz yanlış anladınız. İncil'i tahrif ettiler. Yanlış yorumladılar demek istiyorum, isa'ya Allah dediler, incil'in kuralları uygulanmadı, putlar yaptılar. Din adamları çıkar peşinde koştu. Hristiyan Alemi İncil'i dinlemedi, o yüzden sonucu biliyorsunuz.

Filiz Hoca sordu:

— Peki biz, "Kur'an'ın taraftarları" Kur'an'ı dinlemedikleri için böyle oldu deyince kabul etmiyorsunuz da, İncil'e gelince neden böyle söylüyorsunuz? Eczanede duran ilacı kullanmazlarsa hastalar nasıl tedavi edilebilir ki? Bu kural, sizin ilacınız için geçerli oluyor da, bizim ilacımız için geçerli olmuyor mu?

Çok önemliydi bu soru. Evet ben hiç düşünmemiştim. Öyle ya, dünyanın bozulmasının sebebi olarak Kur'an'ı gösteriyorduk, iyi de, bu arada beşbin yıllık Tevrat, ikibin yıllık İncil nerdeydi? Onlar neden kurtaramam işti dünyayı? İncil sanki yeni inmiş gibi sunuluyordu bize. Neden bu yöntem kullanılmıştı?

Bu çok önemli soru beynimi deldi sanki. Bu defa birdenbire öteki soruları da hatırladım. Tüm soruları kafamda yoğunlaştırdım.

Tetkikçim çok güzel açıklamalar yapıyordu ama hiçbirisi, Filiz Hoca'nın sorusunu doldurmuyordu.

132

Filiz Hoca devam etti:

— islam, incil'i, Tevrat'ı tasdikleyici olarak gelen bir dindir. Sizde var olanların çoğu bizde de vardır, islam, bir yuvarlak halkanın son ve tamamlayıcı parçasıdır. Diyorum ki, siz islam'ı gerçekten iyi bilseydiniz daha farklı bakacaktınız. Müslüman olmasanız bile, Kur'an'a böylesine hakaret edemeyecektiniz.

Kitabın "oyma put yapmayacaksın, onlara eğilmeyeceksin" emrini tekrar okudu tetkikçi. Bu arada dikkatimi çekmişti. Melih Bey "Oyma put yapmayacaksın, onlara eğilmeyeceksin" ikazlarında biraz duraklıyor, başını sağa sola çeviriyordu.

Ben Gülderen'le gözgöze geldiğimde Gülderen'in beni incelediğini far-kettim. Filiz Hoca'nın sorusuna o da çok memnun olmuştu.

Tetkikçimiz Hristiyan Mete Süer'in kitabına devam etti.

"... isa'nın yakın bir dostu ve takipçisi olan Resul Yuhanna kendi günlerindeki Tanrıya tapınanlara şöyle dedi: "Ey küçük çocuklar, kendinizi putlardan koruyun." (1. Yuhanna 5:21) Musa ve İsa'nın dostu Yuhanna'nın söyledikleriyle Hristiyan olduklarını iddia edenlerin yaptıkları arasındaki farkı görebiliyor musunuz?

Bundan başka, bu yüzyılın büyük savaşlarının çoğunun ya "Hristiyan" ülkelerde başladığına, ya da bir

"Hristiyan" ile Hristiyan olmayan bir ülke arasında patlak verdiğine dikkat ettiniz mi? Aynı zamanda Haçlı Seferleri ve Otuz yıl Savaş-lan'ını da düşünün, ilki, Müslümanlara karşı şiddetli bir saldırganlıktı, öbürü ise Hristiyan olduklarını iddia eden milletlerin birbirlerine karşı şiddetli saldırganlığıydı, isa hiçbir zaman böyle hareket etmeyecekti.

isa açık sözlerle şu uyarıda bulundu: "Kılıç tutanların hepsi kılıçla helak olacaklardır." (Matta 26:52) Binden fazla yıl boyunca Hristiyan olduklarını iddia eden milletlerden oluşan Hristiyan alemi "kılıç"a veya savaşa baş vurmuştur. Bugün bile Hristiyan aleminin milletleri modern savaşın ook çeşitli silahlarını depolamakta, göze çarpılmaktadırlar."

Filiz-rloca burada da söz istedi:

— Ba in, Mete Bey de kabul ediyor ki, Hristiyan aleminde de sa-

133

vaşlar hiç durmadı. Terzi örneğine dönersek, incil haksız yere suçlanmış olmaz mı? Biliyorum, "Hristiyan Alemi bu savaşları incil'i dinlemediği için yaptı" diyeceksiniz, islam Alemi'ndeki hatalar içinse, Müslümanlar hata yaptı demeyecek, islam'ı suçlayacaksınız.

Filiz Hoca fazla müdahale ettiğini anlayıp özür dilemiş, tetkik dersine devam edilmişti.

"isa, takipçilerine şunu da söyledi: "Size birbirinizi sevin diye yeni bir emir veriyorum; sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi seviniz. Eğer birbirinize sevginiz olursa, benim şakirtlerim olduğunuzu bütün insanlar bununla bilecekler." (Yuhanna 13:34,35) "Hristiyan" milletlere bakınca onların, birbirlerini sevdikleri kanısına varır mısınız? Herhalde hayır, çünkü tarih boyunca kendi aralarında çok sayıda savaş yapmışlardır. Ve bu milletlerde cürüm, zorbalık, yalancılık, dolandırıcılık, hırsızlık ve başka sevgisiz hareketler, Hristiyan olmayan milletlerde olduğu kadar yaygındır. Bu milletlerin Mesih'in hakiki şakirtlerini oluşturmadığı, varabileceğimiz tek sonuçtur."

"... Öte yandan, islam Dini'ne mensup olanlar hakkında ne denilebilir? Daha önce belirtilmiş olduğu gibi Müslüman "Allah'a teslim" olmuş kişi anlamına gelir. "Teslim olmak" birine boyun eğmek, tâbi olmak demektir. Nitekim Ömer Nasuhi Bilmen tarafından yazılmış Büyük İslam ilmihali'nde (s.8) şöyle denilmektedir: "islam tabirine gelince, bu da lügat itibari ile itaat, inkiyat, bir şeye teslimiyet manalarında-dır. istilahta ise: 'Allah-u Teala'ya itaat etmek'..."tir. Bu anlamda büyük bir önem taşır. Eğer bütün Müslümanlar Tanrıya teslim olmuş olsalardı, kendi aralarında bir barış ve kardeşlik havası hüküm sürmeyecek miydi? Oysa değişik mezhepler arasında şiddetli nefretler ve Müslüman ülkeler arasında savaşlar bile görülmektedir. Şüphesiz ki, bir çok doğru yürekli Müslüman bu şeyleri görünce kendi kendine şunu sormuştur: "Aramızda acaba kaç Müslüman gerçekten Allah'a teslim oldu?"

Yoksa dindaşlarının hizmeti için para ödemeleri gerekir mi?"

Filiz Hoca yine izin istedi. Ve aynı üslupla sordu:

- Mete Bey'in tespitleri yer yer çok güzel. Müslüman ülkelerin savaşını dolaylı yoldan Kur'an'a mı getiriyor? diye düşünüyorum. Eğer öyle bir-

134

şey yaparsa, Batı'daki Hristiyan Devletleri'nin birbirine neler çektiğini hatırlayıp, onların suçlusu da incil mi diyecektim? Soruyu sorarken anladım ki, Mete Bey'in kastı bu değil. Parmağın işaret ettiği yere değil, parmağa bakmışım. Ancak benim merak ettiğim başka birşey var. imamların para alışı eleştiriyor gibime geldi.

Siz Yehova Şahitleri yakın tarihe kadar tüm dünyada bedava kitaplar dağıtıyordunuz. Şimdi çok eleştiri aldığınız için cüzi bir miktar bazen alınıyor veya kitap emanet veriyorsunuz, ben de dağıtmak istiyorum ama bedava kitap elde edemiyorum. Sizler, gazete sayfalarına ilan vererek bedava incil dağıtıyorsunuz. Ben dağıtamıyorum. Örneğin, ben Kur'an hocası-yım. Çocuklara sabahtan akşama kadar ders vermem gerekiyor. Namaz sureleri, namaz duaları var. Sizde böyle bir namaz olmadığı için onu öğretmeye de ihtiyacınız yok. Bu durumda ben, ya çocuk okutmayacağım, ya da cüzi bir maaş alacağım. Eğer maaş alamazsam başka işte çalışmak zorundayım. Bana Amerika'dan maaş gelmiyor, yan gelirim de yok, o halde, sizin şartlarınızla bizimki aynı şeyler midir? Bizde imam günde beş kez namaz kıldırma zorundadır. Bu imam aç mı kalsın? Sizde böyle bir ibadet olmadığı için siz imamlık ne demek bilemezsiniz. Ayrıca tabii ki halkı sömürmek şeklindeki para toplamaya hepimiz karşıyız. Tabii ki mezhep ayrılığı için yapılan kavgaları kabul etmiyoruz. Fakat aynı kavgalar ve mezhep ayrılıkları incil için de olmuştur. Bunu nasıl inkar edersiniz?

Bizim imamlarımızın aleyhinde olarak, bu konuda çok fazla yatırım yapıyorsunuz da onun için bu konuya girdim. Bize örgüt masrafı olarak hiçbir yerden para da gelmiyor. O yüzden halkı sömüren kötü niyetli din adamlarıyla sadece maaş alan iyi niyetlileri birbirine karıştırmayın lütfen. Ve fertlerin suçunu islam'a yüklemeyin. Bakıyorum da hepimizi sahtekarlarla aynı çizgide değerlendiriyorsunuz. Bu nasıl şey böyle? Sizdeki sahtekarlıkları şahıslara, bizdekini dine maletmeyin. Unutmayın sizde de, bizde de sahtekarlar vardır, isa aleyhisselam ücreti yasak etmiş. Daha önce unutmşum. Bakın Allah, Hazreti Muhammed'e Kur'an'da ne diyor: "De ki, ben sizden herhangi bir ücret istemedim. O sizin olsun. Benim ödülüm yalnız Allah'tandır." Sebe Suresi Ayet/47. Bu ayetin benzerleri Kur'an'ın birçok yerinde var. Demek oluyor ki peygamberimiz de ücret almamış. Konu sosyal düzeye inince ister istemez değişiyor. Mete Bey'in dünyayı tahlil etmesi yerinde ve doğru, Milovan Cilas, "Dünyayı temelinden değiştirmek is-

135

teyen her kişi, önce onu yanlışsız olarak anlayabilmelidir." der. Ben de bu düşünüre ilaveten diyorum ki, evet, dünyayı temelinden değiştirmek isteyen kişi önce onu yanlışsız olarak anlayabilmen. Fakat sunulan reçete de, yanlışsız, yani, Allah'ın sunduğu reçete olmalıdır.

Aynı kitapta Mete Bey, takım tutar gibi din tutulmaması gerektiğini, insanların objektif olarak dinlere bakması gerektiği şeklinde tespitleri vardır. Aynen katılıyorum ve aynı şeyi ben de sizlere tavsiye ediyorum. Sizler de islam'ı incelerken aynı öğüdü unutmayın. Unutmadan şunu da söyleyeyim, biz, islam'ı yaşamakla; Tevrat, Zebur, incil ve Kur'an'ı da yaşamış oluruz. Bunu Maide Suresi Ayet 68'de görmekteyiz.

Ayrıca ilgimi çekiyor. Siz dinle yönetilen bir dünya istiyorsunuz fakat buna rağmen, dinden öcü görmüş gibi korkan laik sistemler yine sizi baştaçı ediyorlar. Ben de bu noktayı kavrayamadım. Herhalde bunu bana biriniz açıklama nezaketi gösterir.

Gerçi benim sorularım çok fazla, ama sizi dersinizden alıkoymak da istemiyorum.

Tetkikçimiz bu hocaya fazla yüz vermişti. Biraz sinirleniyordum fakat, bir bildiği vardır diye düşünüyordum.

Tetkikçimiz:

— Buyurun sorularınızı sorun.

— Dinleyenlere karşı ayıp olmaz mı?

Mühendis Melih Bey'den başka kimse itiraz etmiyordu. Tarkan sanki şoktaydı. Leyla ise pek önemsememişti Filiz Hoca'yı. Bense doğrusu etkilenmişim. Bir dinciden böyle konuşmalar beklemiyordum.

Tetkikçimiz Filiz Hoca'ya döndü:

— Buyurun sorularınızı sorun.

— Önceki soruma cevap alamadım. Sizin dinle yönetilen dünya istediğiniz ve bunun için çalıştığınız tüm eserlerinizde kendisini gösteriyor. O halde, din deyince çılgına dönenler size bu fırsatları nasıl veriyorlar? Yani laik sistemlerden bahsediyorum. Size bu tolerans nasıl gösteriliyor? Eski Cumhurbaşkanılarından birine sizden bahsedilmiş, "Onlar biraz daha güçlensinler, onlarla o zaman uğraşırız. Şimdi sadece dincilere yönelmeliyiz." demiş. Örgüt olarak siz hepimizden daha güçlüsünüz. Birçok laik kelleyi

136

çantanızda görüyoruz ki; bazı savcılarla da yakından ilgi kuranlar vesilesiyle, işinizi çok rahat götürüyorsunuz. Putçularla çok iyi anlaşıyormuşsu-nuz. İsa Aleyhisselam hayatta olsa, onlarla böyle dost olmazdı.

Mühendis bu soruya çok sinirlenmiş, salonu terketmekle tehdit etmişti.

— Ben bu hanımın sorularından rahatsız oldum. Lütfen! Biz buraya onu dinlemeye gelmedik.

Tetkikçimiz duymamazlıktan gelerek Filiz Hoca'ya baktı. Filiz Hoca gülümseyerek cevap verdi.

— Bazı sistemler, "Allah, makamında dursun" der. "Allah, yarattığı dünyanın işlerine karışmasın" der. Bunu diyenler gerçeği bilmiyorlar.

Neyse, ben sorularıma geçmek istiyorum. Küçük bir ayrıntı belki ama ilgimi çekiyor.

Allah'ın karışmadığı yer batar, çürür yok olur. Siz de bunu biliyorsunuz. Din işini devlet işinden kopardığımız zaman Allah dünya işlerinden anlamaz anlamına gelir.

Sizce böyle saçma şey olabilir mi? Herkes Filiz Hoca'ya bakarken o devam etti:

— izin vererseniz ben şu hoca konusuyla başlamak istiyorum. Kendinize hoca dedirtmiyorsunuz. Peki yaptığınız iş, hocanın yaptığından ya da papazın yaptığından çok mu farklı? Sonuçta, Hoca İslam'ı, Papaz Hristiyanlığı öğretir. Siz de Hristiyanlığı öğretiyorsunuz. Şu anda yaptığınız iş aynı değil mi? Ayrıca İncil'de mabedin varlığından bahsediliyor. Siz mabet de yok diyorsunuz, ibadet salonu demek, mabet demek değil midir? Nesnelerin ismini değiştirmek, o nesneyi değiştirmez ki. Yarın daha kalabalık olduğunuz zaman mecburen daha büyük salonlar yapmayacak mısınız? İsmine salon deseniz de o, ibadet

yeri değil mi? Sizler, isa Allah'ın oğludur dediğiniz için Allah Peygamber'e şu ayetleri lütfetti. Sizlere söylensin diye indi bu ayetler. Fakat Müslümanlar nedense sadece kendileri okur. Hristi-yanlar'a bu Hak Mesajı ulaştırmazlar, işte Meryem Suresi 88-90. Ayetler; "Rahman çocuk edindi dediler. (Onlara de ki) And olsun ki siz, çok çirkin bir iddiada bulundunuz. Bu söz yüzünden neredeyse gökler çatlayacak, yer parçalanacaktı, dağlar yıkılıp çökecekti" Buna rağmen Allah'a baba,

137

isa aleyhisselam'a oğul demeye devam ediyorsunuz. Hristiyanlar isa Allah'tır derler. Biz incil'e bu tür sözlerin, iftiracılar tarafından konduğuna inanıyoruz. Siz incil'de böyle birşey yok diyorsunuz. Peki ben aynı kitaptan bazı notlar aldım. Kısaca onları okumak istiyorum. "Tahttan büyük bir ses işittim; işte, Allah'ın çadırı, insanlarla beraber ve kendisi onlarla oturacaktır." ne elemektir?

Ayrıca yine o mantıklı tespitlerin sahibi Mete Bey, kitabının 56 ve 57. sayfelerinde, isa'nın Hazreti Adem ve Havva'nın yasak meyveden yemelerinin günahı olarak kendisinin çarmıha gerildiğini söylüyor.

Hristiyanlar, "O çarmıha gerilen insan suretinde Allah'tı. Adem'in günahına bedel ödedi" diyorlar. Siz de, hayır, o isa idi diyorsunuz. Allah, kimsenin günahını kimseden sormazken, neden Hazreti isa'ya o acıyı çektirsin ki? Ayrıca, Hazreti Adem ve Hazreti Havva o günahlarının bedellerini ödemişlerdi. Neden hâlâ o meyveye ait günah kalsın ki? Hazreti isa'nın çarmıha gerilişi "Bizim için fidiye oldu" diyor Mete Bey. Neden bizim ya da sizin için fidiye olsun ki? Hazreti Havva ve Hazreti Adem günah işlemişlerse bundan bize ne? Biz neden töhmet altında kalalım? Onlara meyve yemelerini biz mi söyledik? Hayır. O halde buralarda aklı kurcalayan bir durum yok mu? Ayrıca, Mete Bey hem Kur'an'ın uydurma olduğunu söylüyor, hem de adı geçen kitabın 56. sayfasında bakınız şöyle diyor: "Ademle isa arasında bir benzerlik olduğuna Kur'an'da dikkat çekiyor. Şöyle okuyoruz: "Allah'ın katında isa'nın durumu... Adem'in durumu gibidir."(Alİ imran 59) Aynı yazının devamı şöyle: "Tanrı'nın isa'ya gösterdiği lütufta belirtiliyor. "Allah, Ey Meryem Oğlu isa! Sana ve anana olan nimetimi an" demişti. Seni Ruhul Kudüs'le desteklemiştin." Maide suresi 110. ayet. Kur'an'daki 50'den fazla ayette isa'nın, bir insan babası olmadan doğduğu, mucizeler yaptığı, hatta ölüleri bile dirilttiği kaydediliyor." diyor Mete Bey.

Şimdi sorumu soruyorum. Hani Kur'an Hak Kitap değildi? Eğer Kur'an Hak değilse haşa, o zaman Mete Bey'e göre Hazreti Muhammed yalancıdır. O halde kendi iddiasını desteklemek için, insan bir yalancıdan neden ve nasıl destek alır? Ben incil'den destek alabilirim, çünkü ben incil'in değişmeyen yönlerine inanıyorum. Ayrıca, ben Mete Bey'in doğru olan tesbit-lerini de alırım. Çünkü, ben aklın dehasını inkar etmiyorum. Doğru kimden gelirse gelsin alırım. Lenin, Ben Allah'tan vahiy aldım, deseydi, ona inanmaz, çok güzel sözleri, tespitleri de olsa almazdım. Fakat şimdi Kendine

138

ait olduğunu bildiğim güzel sözlerini alıyorum. Allah adına söylemiş olsaydı asla o sözü kendi inancımı desteklemek için kullanmazdım.

isa Aleyhisselam konusu, Tevrat'ta yok ki, "Muhammed Onu Tevrat'tan almıştı" dese. O halde insan, yalancının, yalanını nasıl doğru olarak kaynak gösterebilir?

Yani yalancı bildiği kişinin sözünü demek istiyorum. Mühendis Melih Bey fazla dayanamamıştı:

— Bu sorular biraz fazla değil mi? Biz buraya sizi mi, bu dinci hanımı mı dinlemeye geldik? Tanrının

yaptıkları tartışılmaz. Tanrı isterse Tur Da-ğı'na iner, isterse bir çadıra. Lütfen Tanrıyı Tanrıya bırakın. O tartışılmaz.

Filiz Hoca veriyordu cevabı:

— Benim konuşmamı istemeyen beyefendi gibiler bana Hac Suresi 8. Ayeti hatırlatırlar. Allah Celle bu ayetinde diyor ki: "insanlar içinde öyleleri vardır ki, Allah konusunda ilimsiz, rehbersiz ve aydınlatıcı bir kitap sahibi olmadıkları halde tartışırlar." Dikkat edersek, kitapları yoktur demiyor, aydınlatıcı bir kitapları yoktur diyor. Bu ayet her ne kadar, Müslüman olmayanların hepsine söylense de, benim aklıma nedense bu beyefendi gibileri geliyor. Bakın işte, Tûr'a inermiş, çadıra oturmuş Allah. Bu ayet, bu gibilerin hakkı değil de kimlerin hakkı?

Ben ilk defa konuşup sordum:

— Ehli kitap da mı bu ayete giriyor sizce?

— Sapıtanlar tabii ki girerler. Hazreti Musa'nın kavmi ilah diye buzağıya taptı, Yahudiler; Uzeyr Allah'ın oğludur, dediler. Hristiyanlar, isa Allah veya Allah'ın oğludur, dediler. Bana göre hiçbirisi Allah'ı kendi tahtına layık göremedi. Allah'ı hep insan beyninin sınırları içinde düşündüler, insan . beyni de büyük deyince babayı hatırladı. Allah Baba dedi. Erkeklerle Allah'ın Oğlu dediler. Allah akıl üstüdür. Akla ne gelirse gelsin Allah o değildir ama bazıları bunu bilemedi. Allah'ı insan kalıplarına koydukları için, biri isa Allah dedi, öteki de Allah'ın gücünü insan gücüne yakın hisseder hale gelince, o da, kullarına sonsuz cennet vaad eden Allah'ın gücüne karşılık, onlar bu yeryüzünden ayırlanamamış, öldükten sonra şu dünya üzerine geleceğimizi söylemişlerdir, işte bu, bence Allah'ın gücünü idrak edememekten kaynaklanıyor. Dünyadan on defa. onbin defa değil, yüzbin defa

139

F

hatta daha büyük olan güneşi ve milyonlarca yıldızları yaratan Allah'a başka alemleri yaratmak zor mu gelir? Neden insanları bu dünyaya sıkıştırıyorlar ki?

"Eli kanlı diktatörler nasıl bir Tanrı isterler?" Mete Beyin bu sorusu çok yerinde ama insanlar Tanrı'nın nasıl olduğunu veya nasıl olmadığını kendinden gelen kitaptan öğrenmeyince, kendine göre Tanrı isteyecektir. "Öyle Tanrı olsun ki, benim işime hiç karışmasın!" diyorlar.

Fakat, Tanrı sipariş verilmemiştir. O halde, Allah'ı kendi kapasitemize göre düşünmeyelim. Bu dünya milyarlarca yıldan beri, değirmen taşı gibi, bir yandan insanı üstüne çıkarıyor, sonra altına alıyor. Ve devamlı insanlar gelip geçiyor bu değirmene benzer alemden. O milyarlarca insan neden yine bu dünyaya çıkacaklar diyorsunuz ki? Allah'ın gücü yeni alemler yaratmaya yetmez mi? Aslında bunları söylememe gerek bile yok. Siz öyle inanıyorsunuz. Nasıl ki, siz, bizi etkilemek için bize eleştiri getiriyorsa-nız, biz de aynı şeyi yapıyoruz. Şiddete baş vurmada insanca birbirimize çağrıda bulunabiliriz. Bunu gayet normal karşılamalıyız. Anlayışınıza dayanarak diyorum ki, Tevhid dinine girmek ufku açar ve insan gerçeği bulur. Tevhid Dini, Kur'an ve sünnetle bilinir. Önce Allah'ın gücünü tekrar hatırlayalım.

Hepimiz şaşkın şaşkın dinliyorduk. Tarkan şoke olmuş gibiydi. Vera çok mutluydu, gülümseyerek herkese sordu:

— Birer çay içer miydiniz? Belki sizi rahatlatır.

Tarkan annesine sinirle bakarken, Filiz Hoca hiç birşey yokmuş gibi sordu:

— Çok fazla konuştum, sizler de büyük bir incelik göstererek beni dinlediniz. Teşekkür ediyorum. Müsaade ederseniz ben de bir kitaptan pasajlar okumak istiyorum. Bilemiyorum müsaade eder misiniz?

Müsaade edilmişti. Bu arada çantasından bir kitap çıkaran Filiz Hoca alıntı yapacağı yeri önceden işaretlediği Mustafa islamağlu'nun kitabını alıp okumaya başladı:

"Nazari, içtimai, siyasi gibi bir de kevni tevhid diye bir tasnif var. Yazarından okuyalım:

1- Kevni Tevhid: (Yaratılanların Birliği)

Buna kozmik tevhid de diyebilirsiniz. Bu tevhid sayesinde nötron

140

ve protonlar çekirdeklerin etrafında dönüp atomu oluşturuyorlar. Atomlar birleşip maddeyi oluşturuyorlar. Hücreler birleşip dokuyu, dokular birleşip insanı oluşturuyorlar. Maddeler birleşip yıldızları, yıldızlar birleşip güneş sistemlerini, güneş sistemleri birleşip galaksileri, galaksiler birleşip nebulaları oluşturuyor. Tabi bütün bunlar da birleşip evreni oluşturuyorlar. Ondan ötesine henüz aklımız ve de hayalimiz ulaşmıyor. Kimbilir belki evrenler (alemler) de birleşip başka birşeyi oluşturuyorlardı.

Evet, işte bütün bunların tabi olduğu evrensel kanunun adıdır tevhid. Bu muazzam kozmik uyuma başkaları ne derse desin ama islâm buna 'tevhid' diyor ve kendisine inananları bu muazzam kanundan ibret almaya çağırıyor.

"Göklerin ve yerin yaratılışında, gecenin ve gündüzün ardarda gelişinde akıl sahipleri için elbet ibret verici belgeler var." (3/190)

Evet sözkonusu belgeler 'tevhidin isbatının belgeleridir. Yalnız "koca insan" olan evrende midir bu belgeler? Elbette hayır. Ama belgeler "Mini evren" olan insanda da var:

"Gönlü yatarak inanacak insanlar için yeryüzünde nice belgeler var. Kendi benliklerinizde de öyle; görmüyor musunuz?" (51/20-21)

Allah'ın kendisine verdiği görevi aksatmadan yerine getiren güneş, mükemmel Müslümandır. Çünkü muvahhidir. Çünkü bütün içerisindeki yerini ve görevini bilip o yerde durmaya, o görevi eksiksiz ifaya çalışıyor. Yeryüzü ve diğerleri de öyle...

Nuh'a yardım eden gök, İbrahim'e yardım eden ateş, Musa'ya yardım eden deniz işte bu tevhid ve birlik aşkına yapmışlardır yardımlarını. Yani şuursuz muvahhidler şuurlu muvahhidlerin başları sıkıştığında yardımlarına koşmuşlardır. Çünkü onlardan da aynen insandan alındığı gibi ahd alınmıştır; hem de daha gaz bulutu (duhan) halindeyken:

"Sonra gaz halinde bulunan göğe yöneldi, ona ve arza: 'isteyerek veya istemeyerek gelin' dedi, 'isteyerek geldik' dediler." (41/11) Alıntısını okuduktan sonra Filiz Hoca devam etti:

Böylesine güç sahibi olan Allah'ı siz neden kendi şablonlarınıza sıkıştırmaya uğraşıyorsunuz? Böyle olunca da, tabii sıkışan siz oluyorsunuz. Allah'ın lütfü bile ufkumuzun alamayacağı kadar geniştir. Bazıları için dört

141

fW1

cennet vaad eden Allah, beyin sınırlarıyla tam olarak anlaşılamaz.

Mühendis Merih Bey'in aklı başka yere takılmıştı. Zaten, Filiz Hoca'ya sinir olan Merih Bey yüksek sesle bağırdı:

— Siz yalan söylüyorsunuz. Ben Kur'an'ı okudum dört cennet demiyor.

— O halde buyrun Rahman Suresini beraber okuyalım.

Bu defa Kur'an'ı çıkaran Filiz Hoca okumaya başladı, "ikisinden başka iki cennet daha var. O halde Rabbinizin hangi nimetini inkar edersiniz." (62-63. ayet) . — Peki ben neden göremedim onu?

— insan bazen öyle olur efendim, her ayeti göremez. Bende de olur o durum. Bu gayet tabii bir olaydır.

Tarkan tepeden inme sordu:

— Siz içki haram diyorsunuz. Kur'an da cennette içki var diyor. O halde bu bir çelişki değil mi?

— Siz ayetlerin üstünü altını okumuyorsunuz, öyle olunca da tabii mesele anlaşılmıyor. Bakın o içki bu dünyadaki içki gibi değilmiş. Vakıa suresi ayet 19'da ne buyrulmuş. "Ne başları döner ondan, ne de akılları karışır." Bazı ayetleri açıklayan öteki ayetler olmadan o ayeti anlamak mümkün değildir. Hristiyanlar da, Yahudiler de Kur'an'a göre çok büyük hata yapıyorlar. Müslümanlar yapmıyorlar mı diye bir soru gelebilir. Tabii ki yapıyorlar, yaptılar da. Mesela yıllarca melekler kanatsızdır dediler. Alimler de-meseler de, halk tabanı olarak biz dedik. Halbuki Fatır suresi 1'de"... Melekleri ikişer, üçer, dörder kanatlı elçiler yapan odur..." diyor.

Leyla fırsatını bulmuş hemen sokuşturuyordu:

— Müslümanların hatası yalnız bunlar mı? Birbirlerini öldürdüler. Sıffin savaşını, Cemel savaşını unutmayın. Hazreti Aişe ile Hazreti Ali olayı olacak iş miydi? Birbirlerini öldürdüler.

— Demek ki onların içinde Kur'an'ın tavsiyesine bir an uymayanlar çıkmış. Zaten Allah onların da şeytana uyabileceğini söylemiş Kur'an'ında. Veda Hutbesi'nde Peygamberimiz, "Birbirinizi öldürmeyin!" diye vasiyet etti ama onlar da insan, aldandılar. Onlar Peygamber değiller ki, hatadan münezzehtirler de, demiyoruz. O halde bize bu soru neden soruluyor anlayamıyorum? Onlara islam mı birbirlerini öldürmelerini söyledi:

— Bir Peygamberin elinde yetişmiş olanlar bu kadar büyük hatayı nasıl yapar? Demek ki bir yerlerde aksaklık, bozukluk var.

Tamam dedim. Filiz Hoca bu soruya cevap veremeyecek.

Pür dikkat ağzına bakıyordum ki, sessiz sedasız bir köşede tartışmaları dinleyen Aynur sordu Tetkikçimiz'e:

— Sizin bu sözünüz, benim kafamı karıştırdı. Siz, Cemel ve Sıffın Vak'ası'nı, Peygamber Muhammed'in elinde yetiştikleri halde hata yapmasını ayıplarsanız, isa'yı ihbar eden havarilerine ne diyeceksiniz?

Aynur'un bu sözü bomba gibi düşmüştü ortaya. Bir müddet herkes susmuştu. Aynur tarihi bir tespitte bulunmuştu. Aynur'un bu tespitinden sonra Filiz Hoca dikkatini isa'nın havarilerine vermişti. Aynur'un bu sorusu benim beynimi allak bullak yapmıştı. Aynı konuyu Filiz Hoca sürdürdü:

— Dikkat edin, Cemel ve Sıffın'de yanlışlar yapan bu insanlar, hatasızdır, demiyoruz. Siz de peygamberi sorumlu gösteremezsiniz. Kızımızın söylediği gibi, Hazreti isa'nın her zaman yanında olan onun eğitiminden geçen 12 havariden birisi Peygamberi'ni düşmana ihbar etti. Onu biliyorsunuz. Adı Yehuda idi. "Sonra pişman olup kendini astı" diyor incil. Bize göre çarmıha gerilen isa değil Yehuda idi. "Petros ise isa'yı inkar etti." O da isa Aieyhisselam'ın en yakın dost havarilerinden biriydi. Bunu söyleyen de incil. Şimdi sizin mantığınıza göre, isa ve incil yanlış mı eğitmişti? Hayır. Biz asla böyle birşey söylemeyiz, söyleyemeyiz, incil'e de, Hazreti isa'ya da böyle bir leke sürmemiz mümkün değildir. Görüyorum ki, sizler gözünüzü kırpmadan, ashabın yaptığı hataları fırsat bilip, onların hatalarını Peygamberin iyi eğitimci olmadığı yolunda kullanıyorsunuz. Biz, Pet-ros'un, Yehuda'nın yanlışını Hazreti isa'ya mal ediyor muyuz haşa... Kaldı ki, Hazreti Aişe'nin hatasını anladığına dair rivayetler de var.

Hepimiz şaşırmıştık. Öyle ya, eğer Hazreti Ali ve Hazreti Aişe'nin suçlusu islâm dini ise, Havariler daha büyük günah işlemişlerdi. O zaman incil de, isa da (haşa) bu mantığa göre suçlu olmalıydı. Beynimin zonkladığını hissettim.

Hissetirmeden herkese göz gezdiriyordum. Bendeki deprem onlarda da var mıydı acaba? Kulaklarım uğulduyordu.

Filiz Hoca devam etti:

— insan bu dostlar, insan. Hepsi bir olmayabiliyor. Peygamberin oğlu dinsiz olabiliyor... insan, sıkça karar değiştirme özelliği taşıyor... insan, başka insana çabucak aldanma özelliği taşıyor. Öyle olmasaydı, bir Lawrence milyonlarca Arap'la Türk'ü birbirine nasıl düşman edebilirdi?.. islami

kesimin yanlış, sahabeye dokunulmazlık zırhı giydirmesidir. Bizler Kur'an'dan ne kadar sorumluyusak, onların çoğu da aynı derecede sorumludur. Ama bizler, onları önce hatadan -haşa- münezzeh gibi lanse ediyoruz, sonra da çıkmazlar başlıyor.

Tarkan cin çarpmışa dönmüştü. Hemen ikinci sorusuna geçti:

— Sizde, Muhammed'in düşmandan kaçarken Hira Dağı'na sığınmış inancı var. Eğer, o Peygamber ise, neden ölümden korktu? Niçin düşmandan kaçtı?

Filiz Hoca cevap verecekti ki, yine Aynur cevap verdi:

— Yuhanna incili'nin 7. bap 1. ayetinde, şöyle der: "Bundan sonra isa Gaiile'de geziyordu. Çünkü Yahudiler kendisini öldürmeye çalıştıkları için Yahudiye'de gezmek istemiyordu" der. Demek ki Peygamberler de korkar-larmış. Bunu sık sık dile getirmek beni üzüyor.

Aynur, istediği zaman zekice kıyaslamalar yapan bir genç kızdı, o da bizi çok şaşırtıyordu. Filiz Hoca sordu:

— Sizce, isa neden korkmuştu? Yehova Şahitleri neyse de, Hazreti isa'ya Allah diyenlere sormalı. Allah düşmandan korkar mı? Yuhanna 8. bap 59. ayetin sonunda şunlar yazıyor:"... O zaman üzerine atmak için taşlar kaldırdılar. Fakat isa gizlendi ve mabetten çıktı." Burada hem ma-bed ismine, hem de gizlenmeye dikkat edin.

Tabii ki, gizlenecekti. Hazreti isa Allah değildi. Hazreti Muhammed insan üstü değildi. Tabii ki, kaçacaklardı. Eğer onlar kaçmasaydı, ümmetleri düşmandan hiç bir yerde kaçılmaz sanıp, peygamberlerinden örnek alacaklardı. O zamanda ümmetleri düşmanın kucağına kendilerini atardı. En azından bir kısmı yapardı bunu.

Tarkan ter döküyordu.

— Peki, o Mürcie Mezhebi'nin herkesi cennete doldurması, Hariciyelerin de herkesi cehenneme göndermesine ne diyeceksiniz?

Tarkan'ın bu sorusu dehşetti, işte, Filiz Hoca şimdi buna cevap veremeyecekti... Adeta onun ağzına bakıyorduk. Fakat o gene kendinden emin olarak cevap verdi:

— Cennet Mürcie Mezhebi'nin değil, Cehennem de Hariciye Mezhebi-

144

'nin değil. Allah kullarının siparişlerine göre cennet veya cehenneme göndermez kulunu. Ayrıca onlardan bize ne? imamı Azam bir konuyu izah ederken sonucu şöyle bağlıyor. "Bid'at ehli hak ve doğruyu söyleyen kimseleri bu kötü isimle isimlendirirse, hakkı söyleyenin bunda ne günahı vardır?"

Birileri aklına geleni söylemişse, çeşitli suçlar işlemişlerse bundan bize ne? Onların hatası neden bizden soruluyor? Biz onların söylediklerini onaylamıyoruz? Ayrıca, islâm'da herkesin hatası da, sevabı da kendinedir. Biz babamızın hatasından bile sorumlu değiliz.

isra Suresi 15. Ayette Allah Celle bunun cevabını veriyor: "Kim yola gelirse kendisi için gelir. Sapıtanlar da kendi aleyhine sapıtır. Hiçbir günahkar bir başka günahkarın yükünü taşımaz..." Yani, herkesin günahı kendinedir.

Sahi burada ilgimi çekti. Onların güzelliklerinden hiç olmaz bir zerreyi

neden bize mâl etmiyorsunuz da sadece kötülerini mâl ediyorsunuz?

Bizler şoktayken, durumu düzeltme çabası gösteren Tetkikçimiz Tarkan'a döndü:

— Şu tetkiki bitirsek de öyle sorsanız.

Beyinlerin çatallaştığını farketmişti.

Tekrar, "Allah'a Teslim Olmak Gerçekte Ne Demektir" isimli kitaptan okuyarak onikinci sayfaya gelinmişti.

Birader Mete Süer'in kitabından "Tek Tanrı, Tek Din" başlıklı bölüm okunuyordu:

Tek Tanrı, Tek Din

1- Kendi kendimizi Tanrı'ya gerçekten teslim etmek istersek, zihnimizde dinle ilgili önemli bir soruyu çözmeliyiz. Acaba dünyada böylesine çok dinin olması, Tanrı'nın iradesi midir? insanların kendisine birçok değişik teşkilatlarda, değişik inanç, ayin ve hatta değişik ahlak standartlarıyla tapındıklarını görmekten memnun mudur?

2- Bunun cevabı hayır olsa gerektir. Tanrı, uyum Tanrısıdır. Oysa insanlığın değişik dinleri birbirleriyle savaşmakta, birbirlerine zulmedip, birbirinin aleyhinde kullanmaktadırlar.

145

Daha bölüm bitmemişti ki Mühendis Melih Bey sordu:

— işte böyle. Ders dediğin böyle olacak. Doğru. Dinler birbirlerinin aleyhinde. Böyle olmamalı.

Filiz Hoca vermişti cevabını:

— O halde Mete Bey neden öteki dinlerin aleyhinde? Demek ki insanlar ve dinler, kendisine uymayanı reddeder. Mete Bey öyle yazmış ki, gören de, Mete Bey'in ve taraftarlarının hiç bir dinin aleyhinde olmadıklarını sanır, işte size delil.

Tetkikçimiz'e dönen Filiz Hoca rica etti.

— Rica etsem elinizdeki kitabın 29. sahifesini okur musunuz? Tetkikçimiz ricayı yerine getirip okumaya başladı:

"Allah'a Teslim Olmak" Ne Demektir?

Öte yandan isa bir haçta ölmüşse bile, Hristiyan aleminin bunu kullanma tarzı makul müdür? Çok sevdiğiniz bir kimse bıçaklanırsa, onu öldüren bıçağa tapacak mıydınız? Tabii ki hayır. O sizin nefret ettiğiniz bir şey olacaktı. Ayrıca, Mukaddes Kitaba göre, Tanrı'dan başka herhangi birine veya şeye tapınmak yanlıştır. Resul Yuhanna şöyle dedi: "Ey küçük çocuklar, kendinizi putlardan koruyun." (1. Yuhanna 5:21) Oysa Hristiyan Alemi haçı put haline getirmiştir."

Bu arada Mühendis Melih Bey atıldı:

— Gerçek Hristiyan olan Mete Bey gayet güzel söylemiş fakat sizden rica ediyorum, sohbetimize ümmetçiler müdahale etmesin.

Filiz Hoca sordu:

— Siz ümmetçi ne demek bilir misiniz?

— Bunu bilmeyen yoktur hanımefendi. Mesela siz! Ümmetçiler, bölücülük yapmak en bariz özelliğiniz.

— işte burada yanıyorsunuz. Bütün insanların hepsi ümmettir bize göre. Ümmet, geniş kapsamlıdır. Hayırlı insanlar ümmettir. Bütün insanlara adalet hakkı verir.

— Evet, kardeşleri öldürür.

— Birileri kardeş katili olmuşsa, bunda İmam-ı Azam'ın dediği gibi, kardeş katili olmayanların günahı ne? Bazıları büyük hata, büyük günah yapmışlar, neden biz bedel ödüyoruz ki?.. Geçmişteki sevapları bizim boynumuza layık görmeyen siz, günahları neden bize yüklüyorsunuz? Ben size ümmet kavramının kuşatıcı olduğunu söylüyorum. Sevgide asla ırk ayrımı

146

yapmaz. Adalette din ayrımı yapmaz. Bakın şu Ayet-i Kerime'ye, insanın içini sarsıyor. En'am Suresi 38. ayeti okuyorum: "Yeryüzünde kıpırdayan hiçbir canlı yoktur ki, iki kanadıyla uçan da dahil, hepsi sizin gibi ümmet olmasın." Buyrun Allah söylüyor bunu. Bütün canlılar ümmettir diye.

— Neyani, bizde mi?

Filiz Hoca biraz alaylı cevap verdi.

— Kımıldamıyorsanız siz dahil değilsiniz. Eğer kımıldıyorsanız siz de ümmetsiniz. Fakat hayırlı ümmet vardır, hayırsız ümmet vardır. Siz hangi-sindensiniz onu ben bilemem. Siz bizi ve niyetimizi tanımadan konuşuyorsunuz. Haklısınız, biz sizi tanıyoruz. Çünkü bizim elimizde sizi tanıtan kitap var. Siz bizi tanımıyorsunuz çünkü sizin elinizde bizi tanıtan bir kitap yok. Mesele buradan kaynaklanıyor!!!

Tetkikçimiz müdahale etti:

— Tetkikimize devam etsek. Biraz konudan koptuk gibime geliyor da.

Tabii kopmuştuk konudan. Ben hala Aynur'un söylediği önceki sözlerdeydin. Kendimi alamıyordum onlardan... Kımıldamaya bile halim kalmamıştı.

Sonra da Mete Beyin sözünü düşündüm. Gerçekten merak etmişim, bir papaza rastlarsam soracaktım. Madem ki, Haç çarmıhı temsil ediyor, neden ona saygı duyuyorlardı? Mete Bey bir Hristiyan olduğu halde bunu söylemesi çok güzeldi ama papazlar, rahipler ne diyecekti! Belki de Haç'ın başka bir tanımı vardır. Belkide çok mantıklı bir açıklaması vardı ama benim kafam karışmıştı bir kere.

Bu tartışmada, biz onların kafasına değil, onlar bizim kafamıza sorular takmışlardı. Halbuki daha önce, hocaların bulunduğu bir toplulukta, onların beynini allak bullak yapmıştık. Bugün bizim aleyhimize bitmişti.

Konular birbirine karışmıştı.

Filiz Hoca söyleyeceklerini söylemişti... Göz ucuyla Tarkan'a baktım, Tarkan, "Dağlarinoğlu" gibi olmuş, yaprakları sararmıştı.

. Hayrandım tetkikçime. O ne güzel sabırdır. Onun kadar sabırlı bir insan belki de göremeyecektim.

147

Perdeler fiçılır

Bu tür tartışmalar aylarca devam etti. Son tartışmada ben çok kötü duruma geldim. Hepimiz şok halinde oradan ayrıldık.

Tam villadan çıkarken Aynur kulağıma eğildi:

— Kafama bir soru takıldı... Biz, incil'i Hristiyan Yehova Şahitleri'nden öğreniyoruz, peki, Kur'an'ı biz neden Müslümanlardan öğrenmedik de, Kur'an'a inanmayanlardan ona karşı olanlardan öğrendik ya da öğrendiğimizi sanıyoruz?

Bu soru kafama dank etmişti. Eve geldiğimde beynim hâlâ allak-bul-laktı. Odama geçip yattım. Ninem geldi yanıma. Neyim olduğunu öğrenmek istiyordu. Ona sadece "Bir şeyim yok" diyebildim. Evet, bir şeyim yoktu, çünkü çok şeyim vardı.

Şimdi ne yapsaydım! Kime ne anlatsaydım. Uğruna annemi feda ettiğim inancım zedelenmişti. Aylar öncesinden başlayan sorular bugün depreme dönmüştü. Tetkikçim, "Bunlar normal şeylerdir. Şeytan vesvese veriyor, düzelirsin, kendini salma."

dedi.

Şimdi düşünüyordum Deli ismetin sözlerini. Gerçekten Allah'a Allah demez olmuştum. Aşırı dinci denilen Müslümanlardan nefret ettiğim kadar, Allah tanımazlardan nefret etmemiştim. Gerçekten ben, Kur'an'ın tetkikini Kur'an'a düşman olanlarla yapmışım.

Yarı sarhoş olarak bir haftayı gerilerde bıraktık.

149

Bir sabah Gülderen geldi. Durumumu farkediyordu ama hiç oralı değildi. Bana dünkü çalışmalarını heyecanlı heyecanlı anlatıyordu:

— Bir eve gittik. Kadın Müslümanmış. Ona, sadece Müslümanım demekle olmaz, islam'ı bilmeliyiz, alın bu kitabı okuyun, dedim. Çok sevdiğim bir yazarın kitabıydı.

Cevap verdi:

— Onu on yıl önce okudum.

— O halde bunu okuyun, dedim.

— Onu da okudum.

— Bunu da okumuş olamazsınız. Bu kitap beş gün önce çıktı, dedim. Kadın ne dese iyi:

— Ben de aynı gün alıp okudum.

Şaşırmıştım. Meğer sizinkiler bu kadını on yıl önce ele almışlar. Kadın da araştırmaya dalmış. O gidiş okumadığı kitap kalmamış. Sizinkilerin faydası olmuş.

Düşündüm, gerçekten bizimkiler miydi onlar? Değilse bizimkiler, benimkiler kimlerdi? Ey beynim, çık yerinden ne olur. Seni tartamıyorum artık.

Bedbaht günlerim sanki geçmiyordu.

Uğurumla eskisi kadar ilgilenemiyordum. Bir gece tutturdu:

— Ablacığım, ne olur bana bir masal anlat, ben uyuyana kadar anlat, dedi.

Ben de anlatmaya başladım:

— Çok eskiden bir çocuk varmış. Bu çocuk çok güzel bir çocukmuş. Uğur heyecanla sordu:

— Anladım, bu çocuk isa değil mi abla?

— Hayır yavrum, bu çocuk başka çocuk.

— Neden İsa değil?

Bir müddet düşündüm bu soruyu. Yavaşça cevap verdim:

— Bilmem.

— O halde bu çocuğun adını isa koyalım, öyle anlat.

Çocuğu nasıl da isa masallarına tiryaki.yapmışım. Bir şey değil, ben Muhammed desem de artık iş işten geçmiş olacak.

150

Ertesi gün Vera'ya gittim. Vera çok neşeliydi.

— Biliyor musun Cemile, bir ay sonra italya'ya uçuyorum. Ailemi çok özlemişim. Özellikle annemi. Beyimi zorla ikna ettim. Nasıl olduysa bana izin verdi.

"Annemi" deyişi bütün bedenimde tuhaf bir etki yaptı. "Anne" sözü meğer ne kadar güzel sözmüş. Annem, anneciğim... Sen nerdesin anneciğim. Ben de seni özledim.

Vera daldığımı farketti:

— Affedersin canım. Annesi olmayanların yanında anne özleminden, anne sevgisinden bahsetmemeliydim. Canım üzdüm seni, kusura bakma, gel oturalım.

içeri girdik. Koltuğa yığılmış halde sordum:

— Leyla ile Tarkan neredeler?

— Leyla tarlaya gitti. Durmadan çalışıyor. Tarkan nerde bilmiyorum, dün gece Dincilerin kitabından almış okuyordu.

Anlamıştım. Tarkan da benim gibi şoktaydı. Kimbilir kaç kişi de islamî kesimde şoktaydı. Kendimle başbaşa kalabilmek için oradan çıkıp deniz kenarında bir müddet gezdim. Sonra annemin mezarına gittim. Tarifi imkansız bir ruh hali ile mezara kapandım.

— Canım annem merhaba! Ben geldim anneciğim, ben, senin kızın Cemile'n.

Ağlamaya başladım.

— Anneciğim! Ben aldandım mı bilmiyorum? İnandıklarım altüst oldu anne. Çok kötü durumdayım anne. Bana çok önemli birşey söyleyecektin. Keşke seni dinleseydim, dinleyebilseydim. Belki kurtuluşum olacaktı. Fakat dinleyemedim anneciğim. Öyle düzenli bir şekilde, yavaş yavaş inanmış ve olgunlaşmıştım ki, bizden başkasını gönül kulağım ile dinleyemezdim... Şartlanmıştım anneciğim... Şartlantna düşünmeyi engelliyor. Beni de engellemişti, seni duymam mümkün değildi.

Epey ağladım annemin mezarında.

Mezar, anne mezarı olunca meğer ne kadar sıcakmış. O korkutan, ürküten mezar gitmiş, ana mezarı gelmişti. Toprağını öperken, annemi öpü-yormuşum gibi duygulandım. Kendi kendime toprağa seslendim. "Ey toprak, annem senin koynunda biliyor musun?" Ne olduğu belirsiz duygula-

151

rımla saatlerce oturdum annemin mezarı başında. Beynim zonkluyordu. Bu halim günlerce devam etti.

Bir gün Vera beni çağırdı, yanına gittim... Bir de baktım Filiz Hoca Ve-ra'nın yanında. Çok şaşırdım. Ölgün ölgün konuştum.

— Hoş geldiniz... Merhaba...

— Hoşbulduk. Nasılsınız?

— Teşekkür ediyorum. Siz nasılsınız?

— Çok şükür. Dostlarımin istedikleri kadar iyi, düşmanlarımin istediği kadar da kötü değilim.

Biraz sohbet ettikten sonra sordum.

— Sizi hiç beklemiyordum. Galiba Vera ile anlaştınız.

— Evet. Vera Hanımla özellikle görüşmek istedim. Galiba kıskanmıştım, biraz durgun sordum:

— Neden Vera?

— Vera Hanımla elele verirsek, Müslümanlarla Hristiyanlar arasında mini bir köprü kurabiliriz. Vera Hanım italya'ya gidecekmiş. Yüz kişiyle ortak meselelerimizi konuşsa epey iş yapmış olur. Zira, ne Müslümanlar temiz niyetli Hristiyanlar'ı tanıyor, ne de Hristiyanlar gerçek Müslümanlar'ı tanıyorlar.

— Ben de sizi Vera'yı Müslüman yapmaya çalışıyorsunuz zannettim. Vera mutfaktan seslendi:

— O beni Müslüman yapamaz ama ben onu Hristiyan yapabilirim belki.

Üçümüz de gülüyorduk, merak etmiştim.

— Sizin ortak meseleniz ne olabilir? Valla ben bu işe çok şaşırdım da.

— Biz insanlar, koca evrende dünyamızın tek olduğunu anlarsak, en azından güneş sisteminde tekiz, ona daha çok önem veririz. Ben bu konuda çalışmalar yapıyorum... insanlık çıldıracak noktaya geldi. Vera ile bunları konuşmalıyız. Bütün dünya ile bir olup "Senin dinin sana, benim dinim bana" deyip ortak dertlerimize, ortak çözümler aramalıyız. Birbirimizle tartışırız. Eleştiririz. Birbirimizi kendi dinimize davet ederiz. Davete cevap yok mu? O zaman öteki ortak konumuza geçeriz. Sonuçta hepimizin Allah'ı aynı Allah. Başka Allah da yok. Bizim için yani Müslümanlar için başka ilah da yok. Dünyamızın sorunları da aynı.

Çayları ikram eden Vera karşımıza oturup bana takıldı:

152

— Hristiyan Gülü, misafirime ne soruyorsun bakalım? ilk defa ürpermiştim.

Ben gerçekten Hristiyan Gülü müydüm? Acı acı cevap verdim.

— Senin Hristiyan Gülü'nün, artık yaprakları dökülüyor. Vera çayını yudumlarken sordu:

— Neden döküldü?

— Mevsimi sona erdi...

Filiz Hoca bendeki değişikliği farketmişti.

— Siz de ilkbaharda yeniden başka yapraklar çıkarırsınız. Bu sözü söyleyip konuyu değiştirdi.

— Yakında vaftiz olacaktınız, değil mi?

Sanki bilmiyormuş gibi soruyordu. Ben de aldanmıştım. Halbuki Gül-deren, beni ona sürekli anlatmış. Bunu sonra öğrenecektim. O an onun bildiğinden habersiz cevap verdim.

— Öyleydi ama siz kafamı karıştırdınız. Bildiklerim altüst oldu. Şu an bocalıyorum. Acaba, dinsiz mi kalsam diye düşünmeye başladım.

Filiz Hoca derin derin baktı gözlerime.

— Sizce dinsizlik bir çare midir? Dinsizliğin size huzur verebileceği bir kaynağı var mıdır?

— Bilmiyorum. Şaşkınlım. Halbuki çok inançlı bir Şahiddim. Sonra Vera'ya baktım:

— Bu söylediklerim aramızda kalsın. Belki bu halim düzelir. Sakın çocuklarına söyleme Vera.

Bir müddet sohbet ettikten sonra Filiz Hoca asıl konusuna girdi.

— Bugün buraya geliş sebebimi anlatarak konuya giriyorum. Ben, islam ilimleri üzerinde tahsil yapıyorum. Yeterli değilse de bir gayretim var. islâm ilimleri'ni tahsil etmeden önceki beni seyrediyorum da, insanlıktan çok uzaklarda kalmış olarak görüyorum kendimi. O zamanlar bırakın başka dinden olan birine merhaba demeyi, kendi grubumdan olmayan Müslü-mana bile merhaba demezdim.

Hemen sordum:

— Demek ki sizi böyle şartlandıranlar varmış.

— Hayır, cahillik de şartlandırır insanları. Cahilliğin de bir yöntemi, bir kuralı vardır. Ve o kendi kuralınca oynar. Hiç kimse bana "Hristiyana karşı kaba ol" dememişti. Ama ben kabaydım. Hele de Yahudiye. insan, Müs-

153

lûman'a zulüm yapan Yahudi'den nefret eder, onu suçlar, yargılar. Bu, imanın gereğidir. Fakat Müslüman'a zulüm yapmayan ve Müslüman'la bir savaşı olmayan Yahudi'den ne ister? Sevmiyorsa yine sevmesin ama insanlığını ondan esirgemesine ne demeli. Aklıma gelmişti hemen sordum:

— Fetih Suresi Ayet 29'da, gerçek Müslüman'ın kafire karşı şiddetli, Müslümana karşı yumuşak olması bildiriliyor. Siz istesenez de "Kafir" dediklerinize yumuşak olamazsınız. O ayette, Müslümanlar'ın kafire karşı şiddetli, yani acımasız olması emrediliyor. Siz bir kafire iyilik de edemezsiniz.

— Kur'an'da şiddet kelimesi, güçlü olmak, aşırı nefret etmek gibi konularda kullanılır. Evet, Müslüman'ın kafirlere karşı şiddetli olması isteniyor ama hangi kafirlere? işte bu soru çok mühim ve bu sorunun cevabını Mümtehhine Suresi 8 ve 9'da Allah veriyor. Peygamberimize şöyle hitabe-diyor: "De ki, Allah sizi din hakkında sizinle savaşmayan ve sizi vatanınızdan çıkarmayan kimselere iyilik etmekten, onlara adaletli davranmaktan men etmez. Çünkü, Allah, adaletli olanları sever. Allah sizi, sadece sizinle din hakkında savaşan, sizi vatanınızdan çıkaran ve çıkarılmanız için yardım edenlerle dost olmanızı yasaklar. Kim onlarla dost olursa, işte onlar zalimlerin ta kendileridir." Allah haksızlık yapmaz, kimsenin günahını kimseden sormaz... Ve dostluk yapana dostluk, düşmanlık yapana düşmanlıktan men etmez. Fakat size Kur'an'ın bir çok ayeti çarpıtılarak anlatılmış...

Elimde, islâm'ın aleyhine kullandığım ne kadar silah varsa hepsi bir bir elimden düşüyordu. Ben bu ayeti yüzlerce Müslümana okumuştum. Nasıl karıştırmıştım akıllarını. Meğer, asıl karışık olan benim aklımmış.

Ben soru sormayı bırakmıştım.

Filiz Hoca kendi konusuna devam etti.

— Bakın cehalet ne korkunç birşey. Komşumuz Yunanlı kadın hastalanmış, kimsesi yoktu. Günah diye ona bir tabak yemek götüremedim. Vicdanım da rahat etmiyordu. Bir çocukla gönderdim çorbayı. Şüphesiz, aynı taassupta olan Hristiyanlar, yahudiler ve başka inançlardan insanlar var, özellikle müşrikler. Aman

Allah! Onlardaki şartlanma, taassup, kin ve nefret hiç kimsede yok. Bizler, gerçekten aydın insanlarsak bu yobazlıktan dünyayı kurtarmaya çalışmalıyız. Dünya bir günde, dünyayı yok edecek kadar silah üretiyor, bomba üretiyor. Düşünün, insanı öldürmek için, baş-

154

ka insan durmadan çalışıyor. Bu bir vahşet değil midir?

Dağlarda yılanlar yılanları öldürse, insanlık: "Yılan cinsi bitiyor" diye bir tedbir arardı. Şimdi ise insanlar insanları öldürüyor, insanların çoğundan ses çıkmıyor. Meşgul olacağı bir şeyi mi yok insanlığın? O yüzden mi öldürme krizleri tutuyor? Bizler bu sadistleri, bunalımdan dolayı mı seyrediyoruz, onu da anlayamadım. Güzel bir manzara seyreder gibi bu dehşeti seyretmemiz akılla izah edilecek bir şey değil. Sonra erozyon konusu. Burda da e/ete vermeliyiz. Zira, toprağımızda gökkubemiz de aynı kubbe. Batı'nın gökyüzü ayrı, Doğu'nunki ayrı değil.. Toprak denize kayıyor... Sanayi atıkları, günde milyonlarca varile ulaştı. Bunlar yeryüzüne dökülüyor. Düşünün bu variller sadece elli-altmış ülkenin sanayi atıklarıdır. Bu atıklar dünyayı zehirliyor. Önüne geçmeliyiz bunun. Hayvan ve bitki türleri her geçen gün yok oluyor. Hayvanlar tabiat denge-sidir. Tabiatın nefesidir hayvanlar.

Önemsemiyoruz ama bu da çok önemlidir... Hayvanların faydası olmasaydı Allah yaratır mıydı?

Vera hayran kalmıştı Filiz Hoca'ya.

— Sizi tebrik ediyorum. Bir Müslüman'ın bunları düşünmesi çok güzel bir şey.

— Bunları, asıl Müslüman düşünür. Zira, bunu onun dini söyler. Ayrıca hepimiz düşünmeliyiz. Dünya hepimizin, insan ve tabiat öldürmeye sar-fedilen efor insanı ve tabiatı canlı tutmaya transfer edilse, dünyanın omuzları böyle erken çökmezdi. Bu tehlikelere eş, dinler ve dinsizlikler arası bilinçsizce yapılan düşmanlık duygusu da ayrı mevzu. Bana gülmeyeceğinizi bilsem, bir şey söylerdim, dedi.

Ben cevap verdim:

— Neden gülelim ki. Siz söyleyin.. Vera da ısrar ediyordu:

|— Lütfen söyleyin, merak ettim.

— Eski insanların, düşmanlık metod ve psikolojilerini araştırdım da ba-

155

na insanlık dışı geldi. Hani diyordum ki, bu çağda Yehova Şahidi'yle, Hris-tiyan'ıyla, Budisti, kısacası ne kadar din ve ideoloji varsa, bir araya gelip biz insanlık olarak bir değişiklik yapalım. Yani diyorum ki, acaba dostça düşmanlık yapılamaz mı? Yani, düşmanlıklara bile bir çözüm üretmeliyiz. Hepten ortadan kalkması mümkün değil deniyorsa, o halde daha insani boyutlara çekilebilir bütün bu olumsuzluklar, diyorum. Öncelikle birbirimizi güzelce tanımalıyız. Burda önderlere çok iş düşüyor. Onun için senden ricaya geldim. Benim için papazlara git, ulaşabilirsen Papa'yı bul. Bir Müslüman Hanım'ın sizden ricası var, bu konularda mesajlar veremez mi, diye soruyor, de. Ben de islam Alimlerine gideyim. Leyla Mete Süer Beye veya başka bir yetkiliye gitsin.

Allah Allah! Bu Filiz Hoca neler söylüyordu böyle. Demek ben dincileri hiç tanımamışım.

Vera'ya bakıyorum. Tamam, dedim. Vera mutlaka Müslüman olur. Onu dinlerken gözlerinin içi gülüyor.

Fakat Filiz Hoca'nın ona dini telkin yapmadığı dikkatimi çekti. Acaba bu onun taktığı mıydı? Taktikleri iyi bilirdim. Benim de, her insana göre uyguladığım taktiklerim vardı. Bilirdim bu işleri fakat Filiz Hoca'yı anlayamı-yordum. Filiz Hoca derin derin iç çekip devam etti:

— Çok üzgünüm. Dünyayı alev sarıyor, hepimiz seyrediyoruz. "Benim gücümünden ne olacak" demeden her fert üzerine düşeni yapmalıdır, hem de acele ederek.

Daha uzun uzun görüşlerini anlatıp gitmek için ayağa kalktı. Tam kapıdan çıkıyordu ki Tarkan'la karşılaştık. Tarkan onu görünce çok şaşırmıştı.

— Geleceğinizi bilmiyordum. Vera cevap verdi:

— Senin bilmene gerek yok, ben biliyordum. Misafirimize bir hoşgeldin yok mu?

Tarkan tatsız bir yüz ifadesiyle annesinin dediğini yaptı:

— Hoşgeldiniz, keşke geleceğinizi bilseydim. Size sorulacak sorularım vardı onları hazırlardım.

— Yine sorarsınız. Haftaya tetkik dersine Gülderen tarafından davet edildim. Leyla Hanım kabul ederse tekrar geleceğim. Ne kadar sorularınız varsa hepsini hazırlayın. Bildiklerime cevap vermeye çalışırım.

156

Tarkan'ın kafasında sorular olsa da, o Şahitler'e meyilliydi. Ama ben üç ayda pes ettim galiba. Ruhum çöktü. Ben bunları düşünürken, Tarkan devam etti:

.— Bu sefer soracağım sorular sizi terleteceğe benziyor.

— Zararı yok terlerimiz. Fakat şunu unutmayın, kimsenin günahını kimseye ödetmeyen adil bir dinin mensubuyum... Mutlak galip, hak olandır, ben size mağlup olsam bile, bu dinimin mağlubiyetini göstermez, benim mağlubiyetimi gösterir.

Tarkan heyecanla atıldı:

— Tann'nın kabul edeceği din Mukaddes Kitapladır. Siz bir kez tetkik etseniz bunu göreceksiniz.

— incil'in tetkikini dinlemeye gelmiştim, olmadı. O gün hep ben konuştum. Biraz da ayıp ettiğimi sonra anladım. Bana, özel zaman ayrılmayan bir yerde, bana verilen imkanı kötüye kullanarak gasp ettim. Buna rağmen, Tetkikçiniz gerçekten taktirlere şayan bir insanmış, ben olsam bana sab-redemezdim. Her neyse, sonuçta dersi benim yüzümden dinleyemedim. Gerçi ben bütün inciller'i, Tevrat'ı ve Mezmurlar'ı okudum, bir de sizden dinlemek isterdim. Din konusuna gelince; Allah Al-i imran Suresi Ayet 85'te şöyle diyor: "islam'dan başka din arayandan aradığı din kabul edilmeyecektir. Ve o, ahirette hüsrana düşenlerdendir." istemem hüsrana düşmenizi. Önyargısız olarak, bilen birinden bir de Kur'an'ı tetkik etseniz iyi edersiniz, derim. Yine de siz bilirsiniz tabii. Ehbinden öğrenmenizi bilhassa istemiştim. Çünkü, başkaları Kur'an'ı çarpıtarak anlatıyor. Bu yüzden Allah, adı geçen surenin 99. ayetinde Peygamberi'ne şöyle vahy etti: "De ki: "Ey Ehli Kitap! Neden iman edenleri Allah yolundan alıkoyuyorsunuz? Gözünüzle gördüğünüz halde, Allah yolunu (dinini) neden çarpıtmak istiyorsunuz Allah, yaptıklarınızdan habersiz değildir."

Biraz daha konuştuktan sonra villanın bahçesine geldik. Filiz Hoca çiçeklere bir müddet baktı:

— Bahçenizi çok beğendim, çok emek vermişsiniz. Vera merakla sordu:

— Nerden anladınız çok emek verdiğimi?

— Bahçenin güzelliğinden. Güzel emek verilmeyen hiçbir şey güzel sonuç vermez. Her güzel şey güzel emeğin ürünüdür. Tabii kullara ait güzellikleri kast ediyorum.

157

Hayır hayır. Bu kadın sıradan bir kadın değil, bu bir büyücü. Evet evet büyücü. Beni resmen büyüledi bu kadın.

Onunla konuşa konuşa caddeye indik. Ona taksi tutacaktım itiraz etti.

— Ben otobüsle gitmek zorundayım, dedi. itiraz ettim.

— Katiyyen olmaz. Siz dindar bir insansınız. Onca erkeğin içinde sıkışık sıkışık gitmek sizi üzer.

— Dinli dinsiz bütün kadınları üzer bu durum. Hatta namuslu erkekleri bile üzer. Fakat yetkililer bunu anlayamıyorlar. "Kadınlara ayrı otobüs olsun" dedik, yer yerinden oynadı. Zavallılar, kadına ayrı otobüs olursa islâm Şeriatının geleceğini sanıyorlar. Ve bizi, kendi şeriatlarıyla öyle eziyorlar ki, kendi hanımları özel taksiden inmedikleri için bizi anlamaları mümkün değil. Aslında onlar da biliyor otobüste taciz edilen kadınları, ama gavurluklarından itiraz ediyorlar. Üzülmeyin, ben otobüsle gitmeye alışığım.

— Çok iyi bir insansınız. Bir de Kur'an öğretirken para almamış olsaydınız. Size saygım artardı.

— Şimdi almıyorum. Evlendim, ihtiyacım kalmadı, ihtiyacım olursa mecburen alırım. Çünkü başörtümden dolayı öğretmenlik görevimi yaptırmıyorlar.

Çok üzülmuştüm. Öğretmen olduğunu ilk defa duymuştum ama bu konu üzerinde durmadan sordum:

— Yeni mi evlendiniz?

— Evet.

— Biraz geç değil mi? Kaç yaşındasınız?

— Otuzbir yaşında evlendim.

— Bu yaşta evlenmek sizin dini inancınızın gereği midir?

— Hayır, ilk gençlik yıllarımda taliplerim çoktu. Fakat o zaman evlenmek istemedim, Yaş yirmiye geçince insan zor beğeniyor. Beğendiğim gibi birini bulamazsam evlenmem demiştim. Kismet bu yıla imiş. Demek ki beyimi beklediğim için evlenememişim.

— Evde kaldın diye sizinle alay eden oldu mu?

— Olmaz mı? Ben hiç birine aldırmadım.

Ayak üstü sohbete dalmıştık. Onu konuşturmak çok hoşuma gidiyordu.

Bir taksi tutup arka kapısını açtım:

158

— Buyurun sizi evinize kadar ben bırakayım. Teşekkür edip taksiye bindi.

Ben de bindim.

— Sizi evinize bırakmamda bir sakınca var mı?

— Hayır, fakat size zahmet olur.

— Ne zahmeti. Sizin yanınızda ne kadar kalırsam benim için o kadar daha iyi olur.

Konuşa konuşa gittik. Evinin önünde bıraktım onu. Tam bu arada yağmur yağmaya başladı. Gökyüzünü kara kara bulutlar kaplamıştı. Yağmur hızlanacağına benziyordu. Beni evine davet etti. Gitmedim. Biraz ısrar etmesini bekledim ondan utanmıştım. Ben onu tanımadan bir yıldır aleyhinde konuşmuştum. Şimdi gidip onun evinde bir bardak çayını nasıl içseydim.

Geri dönüşte tuhaf bir duyguyla ağlamaya başladım. Şoföre, annemin mezarının yanından gitmek istediğimi söyledim. "Olur" dedi adamcağız. Biraz şaşırmıştı. Bana dönüp sordu:

— Bu yağmurda mezar ziyareti mi düşünüyorsunuz?

— Hayır, onu uzaktan görmek istedim. Bu da öylesine bir duygu işte. Şoför ağladığımı farkedip sordu:

— Annenize ağlıyorsunuz herhalde. Allah sabır versin.

— Şimdiki gözyaşlarını annem için değil ama ne için olduğunu ben de tam olarak bilemiyorum.

Şoför iyi insanmış, duygulandı.

— Olur, insan bazen böyle olur. Ne derdiniz varsa Allah sabır versin. Evet derdim vardı. Kendimi çok dertli hissediyordum ama ne olduğunu

ben de tam olarak anlayamıyordum.

Annemin mezarlığından geçiyoruz. Mezarlık ağaçları, kabirlerin saçları gibi duruyordu sanki Taranmamış, darma dağınık saçlar. Ağaçlarda adeta hüznün ve kederle süslenmiş.

Allahım!

Kurtar beni bu durumdan!.. Kurtar!... Kurtar!... O anda net olarak kararımı vermiştim. Evet, o Yehova değil, benim Allahım'dı. Ohh doyasıya seslendim ona. Şoförün duymayacağı sessizlikle. Allahım!

Allahım!

Allah ismi gerçekten senin ismin Allahım. Ancak Allah demekle kalbimin huzur dolduğunu şimdi anlıyorum. Beni affet Allahım! Allahım!.. Allahım!.. Senin ismin ne kadar güzelmış... Affet Allahım, beni affet Allahım!

Ani bir reaksiyonla şoföre durmasını söyledim.

Durdu.

— Rica etsem siz beni burda bekler misiniz? Ücretinizi fazlasıyla vereceğim.

Koşarak annemin mezarına gittim. Bağıra bağıra seslendim.

— Anneciğim, müjde anneciğim. Artık Rabbimize Yahova dememeye Allah demeye karar verdim anneciğim. O senin Rabbindi, ona Allah diyordun, şimdi benim de Rabbim, ben de Allah diyorum ona...

Yağmur üzerime yağıyor, gözyaşlarımı yüzümden annemin mezarına taşıyordu.

Yaz yağmuruydu, üşümüyor, ıslandığımı bile farketmiyordum. Ona müjdem verdim:

— Canım annem, bırakıyorum o dini. ilk müjdeyi sana verdim. Sana müjdeler olsun anneciğim!

Gizli Yüzler

Kimselelere bir şey söylemiyordum. Gülderen de tuhaflaşmıştı. Ondan şüphelenmeye başlamıştım. Acaba Şahidler'den mi oluyordu? Benimle hiç ilgilenmez olmuş, Leylalar'dan çıkmaz olmuştu. Tersine mi işliyordu çark.

Onun da ilgisizliği canımı sıkıyordu, inat etmiş Yehova Şahitliği'nden vazgeçtiğimi söylememiştim.

Nineme dökmek istedim içimi.

— Nineciğim! Biliyor musun ben artık hak din'e dönüyorum, dedim. Ninem şaşkın şaşkın baktı yüzüme:

— Yavrum, sen zaten Hak Din'de değil miydin? İki tane mi hak din var?

Öyle ya, ninem bilmiyordu ki.

Kime açsaydım iç dünyamı. Nedense kimselelere açamıyordum.

Aklıma Aynur geldi. O ne yapıyor acaba? Zavallı kız, tıpkı benim gibi çelişkiye düşmüştü ama o benden zekiydi. Onun soruları beni düşündürdü. Şimdi ona gidip ne diyebilirdim ki? Daha önce ben de Şahidler'den olması için çalışmıştım. Ona telefon açtım, annesi evde yokmuş. Gittim yanına.

Neler çekmemiş ki. Hemen hemen her Şahid'in başından geçenler onun başından geçiyordu. Fakat inancı

da iyice sağlamlaşmıştı. Kur'an'dan tam olarak uzaklaşmış, Kur'an hakkında aklına geleni söylüyordu.

içim gitse de ona birşey diyemedim.

Ramazan, ayındaydık çayımızı içip sohbete daldık. Fakat benim dalgınlığımı Aynur farketti.

— Senin neyin var Cemile?

161

— Bilmem. Biraz neşem kaçık.

— Neden?

— Bilmiyorum.

— Sanki biliyorsun gibime geliyor. Bayağı farklı gördüm seni. Ben konuyu dağıttım.

— Eskiden oruç tutar mıydın?

— Tutardım ya, cahillik işte.

Bir an ağzımı açıp söylemek istedim.

"Hayır! Asıl, aldandığı için oruç tutmamak cahillik demektir. Bu sözlerin de cahilliğin eseridir" diyecek oldum diyemedim. Çayımı yudumlarken Filiz Hoca'nın okuduğu bir ayet aklıma geldi, islâm'dan başka din arayanların dini kabul edilmeyecekti. Bunu Aynur'a neden anlatamıyordum ki? Sonra bulmuştum sebebini. Belki de kimsede görülmeyen bir hızla o dinden çıkmıştım ama ben henüz islâm'a girmemiştim ki. Müslüman olsam İs-lâmî bir emri söylemekten utanır mıydım?

Aynur'a Şahidliğin nasıl geçtiğini sordum.

— Çok güzel geçiyor ama yine aklımı karıştıran şeyler oluyor. Mesela dün gece, Tetkikçim'in evinde Çağrı Filmi'ni izliyordum. Çok seviyorum Çağrı Filmi'ni. Beni etkiliyor. Kocasını "Kapatın şu şeytanı" dedi.

Çok bozuldum, anladılar bozulduğumu. Tetkikteydik. "Şeytan sana vesvese veriyor" dediler. Bazı şeylere aklım yatmasa da, Allah'ın izniyle yakında vaftiz olacağım.

içimden, olamazsın, dedim. Senin kafanda şüpheler varken seni vaftiz etmezler. İyice onlardan olman lazım. Kur'an'la en ufak bağın kalmamalı... Onlarda da iyi kul olmanın belgesi yine kullardan alınır gibi bir şeydi. Tıpkı reddettikleri Papazların yaptıklarını yapıyorlar. Kul Allah'ın dinine girmek için neden, bir başka kula ihtiyaç duysun ki, kullara Allah'tan daha yakın Allah'tan daha dost, Allah'tan daha bildik, Allah'tan daha güvenilir, Allah'tan daha güçlü, Allah'tan daha güzel, kulunu kim anlayabilir?.. Kim yakın olur?

Bir türlü vaftiz olamamıştı Aynur. Ruhu çıkamıyordu islam'ın ruhundan. O yüzden de tam teslim

olamıyordu. Yaşadıklarını anlatmaya devam etti:

— Annemle plaja gittik. Yanımızda Şahidler'den hanımlar vardı. Onla-

162

rın kimi bikini, kimi mayo giymişti. Ben bunu hazmedemiyordum. Hatta annem denize girdiğinde dünya başıma yıkılıyordu. Annem de mayo giyen Şahidler'i gösterip benimle alay etti. 'Bak bak! Seninkilere bak. Kızım bu nasıl din böyle? Dindar bir kadın böyle denize girer mi? Biz giriyoruz ama bizim dindarlık gibi bir iddiamız yok.'

Düşündüm, sormadım ama annemin bu sözü doğruydı ve benim aklımı karıştırıyor, diyordu.

Aynur ailesinden kopmuştu ama yine onlarla beraber yaşıyordu. Annesi, babası ve ağabeyi onun bu durumuna çok üzülüyorlardı. Çare arıyordu ailesi.

Babası da kızının Hristiyan olmasını kabullenemiyordu. Kızını öldürse öldüremezdi. Dövse, bunun bir yararı olmayacaktı. Ne de olsa kültürlü biriydi. Onu evden kovmamıştı ama sonunda kendine göre bir çare bulmuştu.

Aynur çok sevdiği arkadaşı Yüksel'e gitmiş. Yüksel hem arkadaşı, hem de ağabeyinin nişanlısıydı. Kararlıymış Yüksel'i Şahidler'den yapacaktı. Ama acele etmiyormuş. O da öğrenmişti, "Hemen olmaz"ı.

Aynur etrafında dürüstlüğüyle tanınan bir genç kızdı. "Ben bunların çoğunu Yehova'ya çeviririm" diye düşünmüştü.

Bir akşam canı sıkılmış komşuya gitmiş, kapıyı çalmış. Evin hanımı açmış kapıyı. Samimi görüşüyorlarmış. Fakat kadın ona eskisi gibi "Aa! Aynur sen misin? Buyur canım içeri geç" dememiş.

Biraz şaşkın beklemiş kapıda.

Kadın yine içeri davet etmemiş. Sonunda sebebini söylemiş.

— Kusura bakma Aynur, seni içeri alamayacağım. Kocam onu eve alma, dedi. Ne olur kırılma bana.

Aynur cin çarpmışa dönmüş.

— Neden böyle bir şey söyledi ki?

— Bilmiyorum, darılma ne olur.

Aynur ağlayarak geri dönmüş. Düşünmüş, ne oldu bu komşulara. Gözyaşlarını silip, aile dostları Sadık Beyler'e gitmiş, onlarda içeri almamışlar.

Gözyaşları içinde dua etmiş: "Ey Yehova, sana sığınıyorum. Beni bu sınavdan başarılı olarak çıkar."

Aynur şaşkınmış, perişanmış fakat o da İsa'nın mucizesi olarak görü-

163

yormuş çilesini. Buna rağmen tartamıyordu bu kovulma işini. Ağlayarak döküyordu derdini.

— Ben bu insanlara ne yaptım ne? Terbiyemden hepsi emin. Çocukluğumdan beri tanıyorlar beni. Durum böyleyken beni niçin evlerine sokmuyorlar? Onurumu zedeliyor bu durum.

Ey Yehova! Kurtar beni!

Sonra aklına gelmiş Yüksel. Yüksel, ayrıca çocukluk arkadaşıymış. "O beni asla kovmaz" diyormuş. Bu düşünceyle Aynur Yüksel'e gitmeye karar vermiş.

Akşam babası eve gelmiş. Babası hiç ummadığı bir haberi vermiş Aynur'a.

— Aynur, bugün Yükselin babasını gördüm. "Darılmayın ama Aynur'u bize göndermeyin. Ben Hristiyan olmuş bir kızın, kızımla görüşmesini istemiyorum." dedi.

Aynur bunu beklemiyormuş. Çok fazla üzülmüş bu duruma. Hemen yatak odasına geçip yatağına kapanıp hüngür hüngür ağlamaya başlamış.

Neden böyle, bu insanlar neden böyle?

Ben bu insanlara ne yapıyorum? Daha önce dinle hiç ilgilenmezken böyle değillerdi bunlar.

Yatağında hıçkırarak ağlamış, daha sonra uyumuş kalmış.

Aynur derdini kime dökmek istese kapılar yüzüne kapanıyormuş.

Artık dayanacak hali kalmamıştı.

En sevdiği arkadaşı Yüksel'e gidip durumumu anlatmalıyım, demiş fakat onun da evden kovmasından korkuyormuş. "Bunu tartamazdım" dedi. Gurur yapıyordu, kovulmak izzetini zedeliyordu, işi arsızlığa vurup Yük-sel'in yanına gitmiş, kapıyı çalarken heyecanlıymış. Yükselle karşılaşır karşılaşmaz onun mimiklerini incelemiş. Yüksel onu içeri davet etmiş. Hemen sormayı ihmal etmemiş.

— Baban babama "Aynur bize gelmesin" demiş. Bu durum beni çok fazla zedeledi. Dün gecedan beri kendimde değilim. Beni evine nasıl sokmaz baban? Bir türlü anlamıyorum diye.

Ağlıyormuş Aynur.

— Ben Allah'a döndümse bu suç mudur? Baban bunu nasıl söyler? Ayrıca benim terbiyemden de emin.

Yüksel çok sevdiği arkadaşının ağlamasına dayanamamış gerçeği iti-

164

raf etmiş:

— Sana doğruyu söyleyeceğim ama kimseye söylemeyeceksin, söz mü?

— Söz.

— Babamdan seni kovmasını baban istemiş. "Aynur'u eve sokmayın. Herkes böyle birşey yaparsa belki bu kız Hristiyanlıktan vazgeçer" demiş. Ağlamana dayanabilseydim bunu asla söylemezdim, diye de ilave etmiş.

Aynur bu habere çok sevinmiş. Demek ki insanlar babamın siparişiyle beni kovmuş. O halde üzülmemeye gerek yok, diye düşünmüş. Bu haberle hem sevinmiş, hem rahatlamıştı Aynur. Babası evladını kurtarmak için her yola başvuruyordu, ancak bir yolu deneyemiyordu.

Aynur biraz rahatlamış olarak eve dönmüştü. Çevresinden ve annesinden sevgi, birazcık gülüryüz bekliyordu. Fakat kızları Hristiyan olan ailede sevgi ve güler yüz gösterecek derman kalmamıştı.

Aynur'u dinledikten sonra düşündüm. Evime gelene kadar hep aynı şeyleri düşündüm. Aynur'a Şahitler'den olmadığımı söylemediğimi düşündüm. Kendi içimde çıkar yol bulamamış, kendimi anlayamamıştım.

Bazı Yehova Şahidleh neden yalan söylemişlerdi? Ben neden hemen inanmıştım? Kur'an'dan insana huzur veren, güzellik sunan ayetleri değil de, insanı -kişi bilmediği için- şaşırtan ayetleri okuyorlardı. Dürüstlük müydü bu? Özellikle hata aramak için mi , okumuşlardı Kur'an'ı ve Kur'an'a iftira atarak, kendi dinlerine eleman toplamaya çalışan bazı Yehova Şahidleri, yalan üzerine mi dinlerini bina ediyorlardı?

Hayır, öylesine dürüstlük sergileyenler bunları yapamazlardı. Ben yanılmış olabilirdim. O halde biraz daha beklemeliyim. Belki bunalımdan gerçeği göremiyor olabilirdim. Belki, bana yalan söyleyen Şahidler de bilerek söylememiş olabilirlerdi.

Uğur geldi yanıma, boynuma sarılıp heyecanlı heyecanlı anlatmaya başladı:

— Abla, abla! Bugün okulda ne oldu biliyor musun? Bilsen çok şaşıırır-

165

din. Tunç'u yendim.

— Nasıl yendin anlat bakayım.

— Öğretmenimiz büyüyünce ne olacaksınız diye sordu. Tunç, "Ben büyüyünce doktor olacağım," dedi. Herkes bir meslek söyledi, sıra bana gelince ben de, "Şahidler'den olacağım," dedim. "Şahidler kim?" dedi. Öğretmenimiz cahil mi abla 'Şahidler'i bilmiyor. Ona ben anlattım. Şahidler isa'nın dedim. Hani, isa'nın çocukluğu masalını anlatmıştın ya, sınıfta onu anlattım. Öğretmenim bana kızmadı.

Eyvaah! Şimdi ne olacak. Bu çocuk elden gitti mi acaba? Çocukken sevenler büyüyünce unutmaz derler. Acaba bu doğru muydu? Doğruysa kendimi affedebilir miydim? Zavallı yavrucak, bilmiyordu ki, o inançta kal-saydım, belki de kendisi hayatta olmayacaktı.

Sanki kafam bir mengene, beynim de o mengenede sıkışan eski bir paçavraydı.

Bu çocuğu nasıl çevirebilirdim ki? iyice ruhuna işlemiştim şahidliği... Şimdi daha iyi anlıyordum çocuklara verilen önemin sebebini.

Bu arada Semire Abla geldi.

Oturma salonuna geçtik. Hafta sonu yaptığımız tetkik gününden konuştuk, fikrini söyledi.

— Valla ben o gün polise ihbar edecektim. Önce dinliyeyim, dedim. O dinci kadın ilgimi çekti dinledim. Aman Allah, o ne çok bilmiş öyle! Bir dincide bu kadar bilgi olduğunu hiç bilmezdim. Aşırı dinci olmasaydı onu her zaman dinlerdim.

Semire Abla birden başka konuya geçmişti.

— Sen Gülderen'in Tarkan'la evleneceğini biliyor musun? Beynime bomba gibi düştü bu soru. Aman Allahım! Bu olamaz, mümkün değil.

Böyle söylesem de Gülderen'in son günlerde benimle ilgilenmemesi, Tarkanlar'a çok sık gitmesi aklıma geldi. Çıldırılmışım sanki. Uğur bu habere çok sevinmişti.

— Yaşasın. Gülderen Ablam da Şahidler'den oluyor.

Gözlerimi acı acı çevirdim Uğur'a. Ona ne deseydim ki. Onu ben o hale getirmiştım. Fikir ve inancın çocuklara küçük yaşta verilmesine demek bu yüzden önem veriyordu bazıları.

Duyduğum haberin şokuyla ayağa kalktım.

166

— Semire Abla, kusura bakma. Ben hemen Gülderen'e gitmeliyim. Sen ninemle otur. Ben hemen gelirim.

Uğur'un hoşuna gitmemişi bu.

— Benimle otursun teyze. Artık ben kocaman erkek oldum. Semire Abla ise söyleniyordu:

— Seni seni, Gülderen'in Hristiyan'la evlenmesine sevindiğin için ne yapacağını bilmiyorsun değil mi?

Artık onu duymuyordum. Kendimi hızla dışarıya attım. Tam bahçe kapısından çıkmıştım ki, Deli ismetle karşılaştım. Kederli kederli bakıp sordu:

— Ne haber Hristiyan Güülü, Dünyayı Hristiyan yapma planlarınız devam ediyor mu?

Bir taraftan hızlı hızlı yürüyor, bir taraftan cevap veriyordum.

— Artık bana Hristiyan Güülü deme lütfen. Ben Hristiyan Güülü değilim, tamam mı?

— Sahi mi söylüyorsun?! Yoksa rüyam gerçek mi oluyor?

— Ne ilgisi var? Ben isimle çağrılmak istiyorum. O da benimle aynı hızla yürüyordu.

— Allah'a giden yol sadece islam'dan geçer Cemile. Bunu unutma olur mu?

Deli İsmet'i ara sokakta bırakıp, Gülderenler'in apartmanına girdim. Sanki yıldırım olmuştum. Adımlarımı çok hızlı atıyordum. Kapıyı heyecanla vurmaya başladım. Gülderen açtı kapıyı.

Hemen içeri girip sordum: *

— Duyduğum haber doğru mu?

Bir elinde çay bardağı, bir elinde sandviç olduğu halde duruyordu. Cevap verdi.

— Duyduğun habere bağlı. Ne duydun?

— Sen Tarkan'la evleniyormuşsun, doğru mu?

— Yaa, demek duydun. Beynim allak bullak olmuştu.

— Bu haber doğru mu Gülderen?

— Farzet doğru, bu telaşın ne?

— Sen, sen doğru söylüyor olamazsın?

— Ne o, sevincinden mi, üzüntünden mi şoke oldun? Bu halinin adı

167

ne?

Dehşete düşmüştüm.

— Çabuk doğru söyle, Tarkan'la evleniyor musun?

— Evet evleniyorum.

— Hayret birşey! Bu kız delirmiş. Sen çıldırdın mı Gülderen? Bir Müslüman Kız, bir Hristiyan'la evlenir mi?

Gülderen benim telaşıma inat, sakın sakın çayını yudumluyordu. Çıldırmış gibi üzerine atılıp bardağı elinden aldım. Sanki suçlu bardaktı. Balkona doğru fırlattım bardağı.

— Öyle rahat rahat durup beni delirtme. Söyle! Konuş, acele cevap ver.

O yine sakindi.

— Cevap verdim ya. Benden başka ne istiyorsun?

— Sen, sen hani Müslüman'dın?

— Karıştırma şimdi; Senin telaşın ne. Yoksa Tarkan'a aşık miydin? Öyle birşey varsa söyle, birşey söyle, bir çaresini buluruz. Elalemin elinden çay bardağını alıp atacak kadar çıldırmışsan bir sebebi olmalı.

Söylemiyordum sebabini. Dünya da başıma yıkılmıştı sanki. Gözlerime yaşlar birikmiş, boğazım düğümlenmişti.

— Bunu nasıl yaparsın Gülderen? Sen bunu nasıl yaparsın? Artık dayanamamış, gözyaşlarımı engelleyememiştım.

— Sen şahsiyetli biriydın. Ne oldu sana Gülderen?

— Anladım anladım. Sen Tarkan'ı seviyorsun. Bu halin onun göstergesi. O halde al Tarkan senin olsun.

— Saçmalama, benim başka sebebim olamaz mı?

— Ne olabilir ki? Sen bir Hristiyan'sın, başka birşey yoksa, bu habere sevinmeliydın.

Sevinir miydım hiç, ama bunu ona söylemiyordum. Koltuğa oturup, iki ellerimin arasına başımı koyarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ettim.

Gülderen de karşı koltuğa oturdu. Beni seyrediyordu. Şaşıırıyordu halime, bense onun haline çıldırıyordum.

Bir ara mırıldandı:

— Ağla ağla, ben de senin yüzünden çok gözyaşı döktüm. Belki ödeşiriz.

Gülderen beni delirtiyordu. Hışımla söylendim.

168

— Sen, iradesiz, palavracının biriymişsin. Daha dört ay önce benim için hoca getirdin. Şimdi kendin sapıtmışsın.

Gülerek cevap verdi:

— Kim? Ben mi senin için hoca getireceğim. Canın istediği yere git. Senden bana ne?

Artık dayanamaz hale gelmişim. Ağlayarak kalktım kapıya doğru yürüdüm.

— Seninle konuşulmaz. Delirmeden surdan çıkayım. Birden o da kalktı.

— Dur boğazın aptal kızı dur! Ben Tarkan'la evlenecek kadar çıldırma-dım. Duydukların da yalan. Doğruyu bilmeyen millet, haliyle yalan üretecek. Aksi halde çatlardı. Senin buna inanmana çok şaşırdım bir. ikincisi, farzedelim doğruydu, bu tepkinin adı ne? Sevineceğin yerde neden üzülüyorsun? Geç, otur da anlat bakalım.

Derin bir nefes almışım. ' Oturdum, o ısrar ediyordu:

— Neden üzıldün söyle, Tarkan'ı mı seviyorsun?

— Aman saçmalama. Benimkisi bir merak işte.

— Benden nasıl böyle şey umuyorsun Cemile? Sen benim gerçekten Müslüman olduğumu bilmiyor musun? itikadı tam, yaşantısı eksik bir Müslüman.

Epey konuşup eve geldim. Semire Abila gitmiş. Ben de Uğurla oynamaya başladım. Yaptığım hataları bir bir düzeltmeliydim ama nasıl? Gözlerime uyku girmez olmuştu. Tetkikçim, tarlaya çıkıp çıkmayacağımı sordu. "Hastayım" dedim. Gerçekten hastalanmışım da. Şiddetli başağrısı geçmek bilmiyordu.

için'de bulunduğum durumu kiminle paylaşabilirdim? Hemen aklıma Filiz Hoca geldi. Yarın geliyordu, ikimiz konuşacaktık. Tetkik gününe istenmedi. Haklılar tabii ki. Birinin kafalara soru takmaya çalıştığı yerde, ikincisi barınamazdı.

Ertesi gün geldi Filiz Hoca. Fakat Leyla kendi evlerinde bu tür tartışma olmasını istememiş, Filiz Hoca'yı Gülderenier'in evine almışlardı. Leyla gelmemişti tartışmaya. Filiz Hoca ısrarla, "Hayır tartışmayacağız, konuşacağız" dese de Leyla ikna olmamıştı.

Hepimiz heyecanlıydık ve duygularımızı birbirimizden saklıyorduk.

169

Leyla istemese de Vera ve Tarkan gelmişlerdi. Bir de Aynur ve Gülde-ren'le ben vardım.

Ben Tarkan'ın koltuğuna yakın yerde oturdum. Vakit öğlenden sonraydı. Hava çok güzeldi. Bir kaç saat önce yağmur yağmış, toprağın kokusunu çiçeklerle sentez yapmış, bize sunuyordu.

Tarkan bir ara kulağıma eğildi!

— Öyle sorular hazırladım ki, duyunca ne yapacak bilemiyorum. Bu defa ben eğildim kulağına:

— Ya güzelce cevap verirse sen ne yapacaksın?

— O soruların güzel ve mantıklı cevabı olamaz ki... "Bekle de gör" dedim içimden.

Vera da bizim kadar heyecanlıydı:

— Gençlik yıllarımızda yaptığımız basketbol maçları geldi aklıma. Bugün bakıyorum da aynı heyecanı duyuyorum.

Filiz Hoca gülümseyerek cevap verdi:

— Hayırlısı olsun.

ikram faslı bitmişti. Emire Hanım'ın suratından düşen bin parçaydı. Vera'ya gizlice söyleniyordu:

— Leyla kabul etseydi bugün bu yobazdan kurtulacaktım ama olmadı. Evim tekkeye dönecek.

Bu konuşma sırasında Gülderen'in arkadaşlarından üç genç kız kapıda görününce Emire Hanım hepten sinirlenmişti. Gözleri, milyonlarca dinsiz görse rahatsız olmuyordu ama bir Müslüman görünce rahatsız oluyordu. Öyle almıştı putçu telkinleri. Bu yüzden söyleniyordu:

— Bir şey değil, sosyeteye rezil olacağım.. Şu hale bak, inan kriz geçiriyorum, ilk işim babasına söyleyip bunu Almanya'ya postalamak olacak.

Gülderen misafirlerini yerleştirdikten sonra sordu:

— Derse başlamak için bir sebebimiz var mı? Buyrun Hocam. Filiz Hoca etrafa bakıp sordu:

— isterseniz önce sorular faslı bitsin. Sorusu olan var mı? Yeni gelen genç kızlardan birisi sordu:

— islâm'da kadına, doğurması ve regli olması Hazreti Havva'nın suç işlemesi sonucu ceza olarak verilmiş, bu doğru mu?

— Hayır! Asla doğru değil. Bu inanış başka dinde vardı. Sonra oradan Hristiyan Alemi'ne ve islam Alemi'ne sirayet etti. Kadın suçlu ve lanetli ka-

170

bul edilmiş. Düşünün bir defa, milyonlarca yıl önce bir kadın suç işliyor, günahını kıyamete kadar öteki kadınlar ödüyor. Böyle şey olur mu? islâm potansiyel suçluluğu reddeder. Bahsettiğiniz konu Tevrat'ta şöyle geçer, Tekvin, Bap 3, ayet 16.

"Zahmetini ve gebeliğini ziyadesiyle çoğaltacağım. Ağrı ile evlat doğuracaksın ve arzun kocana olacak. O da sana hakim olacak. Ve Adem'e dedi: "Karının sözünü dinlediğin ve ondan yemeyeceksin diye sana emrettiğim ağaçtan yediğin için, toprak senin yüzünden lanetli oldu."

Evet, öyle diyor Tevrat'ta.

islâm Alemi'nde bazı işgüzarlar da; Tevrat'ta ve İncil'de, islâm'a aykırı ne kadar inanış varsa onları toplamış ve islam toplumuna, Enverül Aşıkın gibi hurafe dolu kitaplarla islâm'ın emri gibi insanlığa sunmuşlar.

Vera sordu:

— Siz diyorsunuz ki, islâm'a uymayan inanışları Yahudi ve Hristiyan Alemi'nden topladılar. O halde siz neden Yahudi ve Hristiyanlar'ı suçluyorsunuz?

— Yanılıyorsunuz. Bu konuda onları suçlamıyorum. Yahudi ve Hristiyanlar öyle inanıyorlar. Ben bizimkileri suçluyorum. Kendi dinlerine aykırı olan bir şeyi ne adına oralardan aldılar onu anlamıyorum. Kur'an-ı Kerim'-de meyveyi Adem Aleyhisselam ile Hazreti Havva'nın birlikte yediği haber veriliyor. Aldanışa gelince, "İkisi beraber şeytana uydular" diyor. Neden Kur'an'ın dediği değil de, incil ve Tevrat'ın dedikleri bizde yaygınlaşmış hâlâ anlayamadım. Ayrıca, bizim uydurukçular, sadece incil ve Tevrat'tan almamış ki, kendi hayâllerini de hiç durmadan çalıştırmışlar.

islâm kimsenin günahını kimseye ödetmez. Ayrıca insanlarla Allah'ın kapasitesi aynı gibi gösteriliyor. Mesela; Allah'ı insan yapısında tanıtır Tevrat. Tekvin Bap 6, ayet 6; "Ve Rab yeryüzünde adamı yarattığına pişman oldu ve yüreğinde acı duydu. Ve Rab dedi: Yarattığım adamı ve hayvanları, sürünenleri ve göklerin kuşlarını toprağın yüzü üzerinden sileceğim. Çünkü onları yaptığımı pişman oldum..."

Allah yarattığına pişman olur mu? Bu tür pişmanlıklar kullar içindir. 5. Bab'ta da, "Ve Honak Allah ile yürüdü ve gözden kayboldu. Çünkü onu Allah aldı" der. Başka yerde, birinin insanlarla beraber Allah'ı yendiğini söyler. Ve daha neler neler...

Bu konuda bir de ayet var. "israiloğulları Musa Aleyhisselam'a dediler

171

ki; sen ve Rabbin savaşın. O memleketin halkını ordan çıkarın sonra biz gelir oraya yerleşiriz." işte bu tür sözler Allah'ı insanların seviyesine indirgemenin neticesi söylenir. Eğer Allah'ı Allah olarak düşünse, "Sen ve Rab-bin gidin savaşın" derler miydi? Buna rağmen benim anlayamadığım şeydi, sorardım bilenlere mükemmel olan Kur'an'ı neden mukaddes kitaba dahil etmemişler? Ve neden Yehova Sahicilerinin öncüleri Kur'an'ı önyargısız incelemiyorlar, sonra buldum cevabı, islam'da Allah, Allah'ın kendisini tanıttığı gibi anlatılır. Sebeplerin biri de bu olabilir. Belki de bu benim zan-nımdır.

Tarkan girmişti devreye.

— Siz, Kur'an'da mantığa uymayan birşey yok mudur diyorsunuz?

— Hayır öyle demedim. Hakka uymayan birşey yoktur demek istedim. Ayrıca mantık ölçü değildir. Biliyorsunuz mantıksızlığın bile bir mantığı vardır. O yüzden mantık mutlak delil demek değildir. Buna rağmen akıllı bir akıl iman ışığında giderse, Kur'an'daki hiçbir hükmü akıl dışı ve mantıksız bulmaz. Bulsa bile yine de iman eder.

Tarkan tekrar sordu:

— Siz Kur'an'ı kendi dünyanıza göre mi düşünüyorsunuz? Ben okudum ve asla kafama yatmadı.

— Mesela nedir kafanıza yatmayan?

— Mesela "Sizden olmayanları tuttuğunuz yerde öldürün" diyor. Hani islâm kimseye zorla iman ettirmezdi. Neden sizden olmayanları tuttuğunuz yerde öldürün diyor?

Hepimiz birbirimize baktık. Şimdi Filiz Hoca ne diyecekti? Böylesine bir sorunun altında ezilmemesi düşünülemezdi. Filiz Hoca eline Kur'an'ı alıp sordu:

— Bahsettiğin ayeti bana bulabilir misin?

— Tabii ki bulurum. Verin Kur'an'ı Tarkan ezberlemişti ayetin adresini:

— Buyrun burası, Bakara Suresi; Ayet: 191

— işte ben bu noktada size öğretenlerin dürüstlüğünden şüphe ediyorum. Neden bir ayetin bir kısmını okursunuz da devamını okumazsınız anlamıyorum.

Allah'ın dinine böyle iftira yapılır mı? Ve siz tepeden inme olarak mı bu ayetin size yarayan kısmını okuyorsunuz. Oraya gelinceye kadar bir önce-

172

ki ayeti hiç mi okumazsınız? Daha doğrusu size öğretenler hiç mi okumadılar? Dürüst insanlara çarpıtmak yakışır mı? Biz de çarpıtmak istersek incil'de, Tevrat'ta neler buluruz çarpıtacak. Fakat bunu insanlık şerefimize yakıştıramayız.

Şimdi cevabınıza geliyorum.

Önce aynı surenin 190. ayetten okumaya başlayalım.

"Sizinle çarpışmaya girenlerle Allah yolunda siz de çarpışın"

Burada "sizinle çarpışmaya girenlerle" ibaresine dikkatinizi çekiyorum.

"Allah yolunda siz de çarpışın. Ama haksız yere saldırmayın. Çünkü Allah, sınır tanımaz azgınları sevmiyor."

Bakınız, savaşı önce düşmanların başlatması gerekiyor. 190. ayetten bunu öğreniyoruz. "Sizinle çarpışmaya girenlerle siz de çarpışın" diyor.' 191. ayette savaş meydanı kastediliyor. "Onlardan tuttuğunuzu öldürün, onların sizi çıkarttıkları yerden, siz de onları çıkartın. Fitne ve bozgunculuk öldürmekten daha kötüdür. Mescid-i Haram'da onlar sizinle çarpışmaya girinceye kadar, siz onlarla çarpışmaya girmeyin. Eğer sizinle çarpışırlarsa siz de onları öldürün, işte böyle verilir küfre sapanların cezası. Eğer savaşı sona erdirirlerse Allah çok affedici, çok merhametlidir."

Ve devamında çarpışmaktan vazgeçerlerse siz de vazgeçin diyor. Şimdi bu konu savaş alanında geçen bir konudur. Size bu ayeti söyleyenler, çarpıtıp söyleyenler sanki "Tuttuğunuzu öldürün" ayetinin savaş alanında olduğunu anlamamışlar mıdır? Sadece o kelimeyi okuyup gerisini bıraktılar mı? Sanki sokaktaki kafirleri tutun öldürün diyormuş gibi anlatılıyor ayetler ki, savaşı onlar başlatmadan siz başlatmayın da deniyor. Daha ne densesydi? Size savaş açanları alkışlayın denemezdi değil mi? Evet, size soruyorum, bu ayetten bizden olmayanları öldürmemiz gerekiymiş gibi anlam çıkarmak nasıl mümkün olabilir? Size öğretenlerin aklından şüphe etmemiz mümkün olmadığına göre, demek ki; göz göre göre maksatlı yönlendiriyorlar. Hile yapanların dürüstlükten bahsetme hakları yoktur.

Hepimiz şaşkındık. Özellikle ben çok şaşkındım. Çünkü yıllarca o ayeti ben de "Sizden olmayanları öldürün" diye biliyordum. Gittiğim her yerde bu ayetten de bahsettim. Nice insanların akıllarını karıştırdım. Oh olsun o insanlara, onlar da bana hemen inanmasalarmış.

O gün de böyle geçti. Arabam tamirdeydi. Sırf Filiz Hoca'yı ben götü-reyim diye, tamirciye ısrar edip arabamı boyattım. Onu arabama bindirdi-

173

ğimde tarif edilmez bir heyecan aldı beni.

Beşiktaş'a geldiğimizde ona dönüp iç dünyamı anlattım.

— Biliyor musunuz? Ben sizi çok sevdim.

— Ben de öyle.

— Konuşmanız beni çok etkiledi.

— inşaallah etkisini görürüz. Gülerek sordum:

— Nasıl bir etki beklersiniz?

— Bahsettiğim konular nasıl bir etki gerektiriyorsa.

— Benim Müslüman olmamı ister misiniz?

— Tilkiye sormuşlar, tavuk sever misin diye. O da gülmekten söyleyemiyorum demiş.

— Demek Müslüman olmam sizi çok sevindirir.

— Şüpheni mi var?

Bir an durakladım. Acaba söylese miydim düşüncelerimi? Sonra neden söylemeyeyim dedim.

— Ben Yehova Şahitliği'nden ayrıldım.

Yüzüme baktı... Sonra ummadığım bir cevabı verdi.

— Biliyorum. Çok şaşırmıştım.

— Nasıl bilirsiniz? Ben hiç kimseye söylemedim ki?

— Halin, tavırların, bakışların söyledi.

— Allah Allah, hangi tavrım beni ele verdi çok merak ettim?

— Bir çok tavrın. Mesela ben güzel cevap verdiğim zaman gözlerinin içi gülümsüyordu. Diğer tavırların da öyle. Hatta bir gün Gülderen'e söyle-| dim.

— O, ne dedi?

— Onun Yehova Şahitliği'nden dönüp islam'a girdiği günü görürsem kurban keseceğim. Bu kız beni çok üzdü. O Hristiyan olunca ben çok ağladım. Onu ikna etmeye çalıştım ama olmadı başaramadım, dedi.

— Bence başardı. Yılmadan usanmadan benim dönüşüm için çalıştı. Sonunda başardı da.

— Yehova Şahitleri'nden dönmen yetmez. Allah'ın dini ile şereflenmen lazım.

— inşaallah o da olacak ama islam bana ağır gelir diye korkuyorum.

174

Ya hepsini yapamazsam.

— islam'ın her emrine inanırsın, hepsini yapamazsan bile, hepsine inanman büyük kârdır.

— Peki ilk olarak nerden başlayayım sizce.

— Öncelikle, Yehova Şahitliği ile ilgili beyninde bir soru kalmamalı. Onun için Doç. Dr. Hikmet Tanyu'nun Yehova Şahitleri isimli kitabını okumalısın. Tek kelime ile harika bir kitap. Onun kadar geniş araştırmalı Yehova Şahitleri'ne ait bir kitap henüz yazılmadı veya ben okumadım.

— Hangi yayınevine ait bu kitap.

— Diyanet'e ait.

Hiç vakit kaybetmeden o kitabı bulup okudum. Daha sonra Filiz Hoca bana başka kitaplar verdi onları da okudum.

Artık Gülderen'e söylemeliydim bu durumumu. Kızcağz benim yüzümden deliye döndü.

Hemen giyinip Gülderen'e gitmek için villadan çıktım. Bu gün ona müjdeyi verecektim. Yine Deli ismet'le karşılaştım. O da benim yüzümden çok üzüntüler çekmişti. Onun da sevinmek hakkıydı. Beni görünce sordu.

— Ne haber Hristiyan Gülü? Sevinçle cevap verdim:

— Ben artık Hristiyan Gülü değil Müslüman Gülü'yüm. Müslüman oldum. Haber vereyim belki sevinirsin diye düşündüm.

Deli İsmet'in gözleri yaşardı. Bir müddet bana baktıktan sonra duygusunu açıkladı.

— Demek rüyam şimdi gerçek olacakmış. Buna çok sevindim. Sevinme kelimesi az kalıyordu. Benden ayrılırken farketmişim, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Koşarak Gülderen'e gittim. Kapıyı o açtı. Gülümseyerek kapıdan girdim. Koltuğa oturur oturmaz başladım konuşmaya.

— Gülderen, benim biricik arkadaşım. Artık sana açılmamın zamanı geldi. Biliyor musun ben Müslüman oldum.

Gülderen hiçbirşey söylemeden sadece yüzüme bakıyordu. Bir müddet öylece bakakaldı. Sonunda alçak sesle sordu:

— Benimle dalga mı geçiyorsun Cemile?

— Ne dalgası? Vallahi ben bir Müslümanım artık. Heyecanla kalkıp boynuma sarıldı.

175

— Ben bu günleri duyacak mıydım? Aman Allah'ım ne olur bu bir rüya çıkmasın.

Sonra hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

— Yıllardır beni kahrediyordun. Ne acılar çektim tahmin bile edemezsin. Şimdi hepsi bitti. Sen döndün ya bütün çektiklerim sana feda olsun.

Bu arada annesi girdi içeri.

Gülderen sevinçle annesine müjde verdi:

— Anne! Biliyor musun, yıllardır beklediğim gündür bugün. Cemile Müslüman olmuş.

Emire Hanım dudak büküp söylendi.

— Ne olmuş Müslüman olmuşsa. Hem bundan sana ne?

— Bana ne olur mu anne? O benim canım kardeşim... Canımın yarısıydı... Onun Allah'a dönmesi, nasıl, bana ne, olabilir ki?

Annesi bunları anlayacak kapasitede değildi... Gülderen daha fazla konuşmadı...

Şimdi sıra Vera'daydı. Vera ile Filiz Hoca iyi bir arkadaş olmuşlardı. Mutlaktı artık Vera'nın Müslüman olması.

Bunu birgün Vera'ya açtım. Vera çok sinirlendi:

— Neden bir Müslümanla bir Hristiyan sıkı fıkı arkadaş olunca illa birinden birinin din değiştireceği sanılır, ikimiz de kendi dinimizde kaldığımız halde arkadaş olamaz mıyız? Filiz Hoca aydın bir Müslüman. "Hristiyan bana savaş açmadıkça ben ona savaş açmam." diyor. Siz neden aynı düşünmüyorsunuz?

Gerçekten neden aynı düşünmüyorduk? Cevabı çok basitti. Bizim ufkumuz Filiz Hoca kadar geniş değildi. Bilgimiz de...

Vera ona saygı duyuyordu ama dinini değiştirmek niyetinde değildi. Müslüman olduğumu söyledim Vera'ya:

— Böyle olacağı belliydi, dedi.

Bu arada Tarkan gelmişti. Tarkan'a söyledim Müslüman olduğumu.

— Haklısın, dedi. Neredeyse ben bile Müslüman olacaktım. Bize anlatıldığı gibi değilmiş olaylar. Allak bullak oldum. Günlerdir uyku uyumuyorum. Leyla'ya da söyledim, bana çok kızdı.

Tarkan doğru söylemişti Leyla. Bana da çok kızmıştı. Leyla benimle hemen hemen hiç konuşmuyor, konuştuğumuz zaman da neden din değiştirdiğimi sormuyordu.

176

Herkese söylemiştim Müslüman olduğumu. Bir tek bat)ama söylememiştim. Ne diyecekti acaba. Merak etmiyor da değildim.

Sonra, zaman zaman Mukaddes Kitab'ı alıp okudum. Daha önce gözyaşlarıyla okuduğum yerlere uzun uzun baktım. Hayret dedim kendi kendime. O coşkuyla ağladığım bu sayfalarda ne vardı da beni ağlatıyordu? Ben neden ağlıyormuşum acaba?

177

Mor Dalga

Aynur'a gittim. Annesi evden yeni çıkmış. Aynur'un beti benzi solmuştu. Yine tartışmışlardı, onun için çok sinirliydi.

Birde baktım Kur'an'ı eline almış hem ağlıyor, hem sayfalarını hışımla yırtıyordu.

— Bu Kur'an için annem babam bana yapmadıklarını bırakmıyorlar. Ben de bunu yırtıp yakacağım, dedi.

Ben elinden almak istedim, balkona geçti.

— Sen karışma Cemile. Görsünler benim Kur'an'ı ne yapacağımı, görsünler.

Sayfaları yırtıp yırtıp hırsla buruşturuyordu. Çıldırılmış gibiydi. Bütün hıncını Kur'an'dan alırcasına Kur'an'a hakaret ediyor, sonra da "Gelsin Muhammed, seni elimden kurtarsın" diyordu. Sonra yırttığı sayfalara kibrit çakıp yaktı. Kur'an sayfalarından oluşan alevleri intikam hırsıyla karşıdan seyrediyordu. Ona ne kadar engel olmak istedimse de olamadım. Kendisini kaybetmişti. Gözleri yuvasından çıkmış gibiydi.

— Benim Kur'an'ıma böyle hakaret edemezsin, dedim. Şaşırdı, merakla ve dehşetle sordu:

— Kur'an neden senin oluyormuş? Cevap verdim:

— Ben... Artık bir Müslümanım. Ben Müslüman oldum canım, dedim. Sanki mumdan bir kız olmuştu Aynur. "Nasıl olur?" diyebildi sadece.

Onu şoke olmuş halde bırakıp, yanından ayrıldım ve eve geldim, ilk işim babama telefon açmak oldu. Babam telefondaydı:

— Baba benim. Merhaba baba, nasılsın?

— İyiyim, sen nasılsın?

179

— Ben iyiyim baba. Sana bir müjdem var. Ben Müslüman oldum baba. Şahidler'den ayrıldım.

Babam bu haberime tahminimden fazla sevinmişti.

— Sahi mi söylüyorsun yavrum? Beni bu haberinle bahtiyar ettin. Ben de sana müjde vereyim, ben de Müslüman oldum kızım. Hem de beş ay önce.

Bu açıklama beni şaşırtmıştı.

— Sen zaten Müslüman değil miydin baba?

— Dille Müslüman'dım kızım, şimdi kalbimle, yaşantımla da Müslüman oldum.

Sevincimi tarif edemem. Her şey yolunda gidiyordu. Ah benim biricik annem ah. Hayatta olsaydın da bu mutlu günleri sen de görseydin.

Yalnız Uğur bir problemdi benim için. Çocuk yaşta kalbe giren sevgi kolay kolay çıkmazmış meğer. Ne yaparsam yapayım, Uğur'un Sahidier'e olan sempatisini değiştiremiyordum.

Filiz Hoca'ya açtım bu derdimi. O da bana ne yapmam gerektiğini söyledi.

— Onu isa Aleyhisselam'ı sevmekten menetme. Onu sevsin. Bir Müs-lümanın Hazreti isa'yı sevmesi suç değildir, ona inanmaması ise insanı dinsiz yapar. Hazreti Muhammed'i sevdirmek için ona Peygamberimiz'in çocukluk kıssalarından anlat. Demek ki sen ona Şahidler'i çok güzel sevdirmişsin. Şimdi onu İslam'a çekmek zor olacağa benziyor.

— Gerçekten öyle. Bacak kadar çocuk islam hakkında ne söylesem söyleyeyim duymuyor bile. Bir de Hristiyan kalırsa bu çocuk, kendimi affetmem.

— Sen elinden geleni yaparsın. Sen gayret etmekle mükellefsin.

— Allah korusun, onun Hristiyan kalmasına dayanamam, dedim yine. Bana moral verdi:

— Sen, samimi olarak çalış, sonunda mutlaka sen kazanırsın. Artık kardeşime yönelmiştim.

Benim Müslüman olduğumu duymuş sordu:

— Abla! Senin için Müslüman oldu, diyorlar doğru mu?

— Doğru yavrum.

— Neden Müslüman oldun abla?

— Allah öyle istediği için.

180

— Artık isa'yı sevmeyecek misin?

— Sevmez olur muyum? Şimdi daha bilinçli olarak seveceğim. Hem de ona hiç iftira etmeden. Hem onu, hem de Hazreti Muhammed'i seveceğim.

Kardeşim ummadığım soruyu sordu:

— Hani Muhammed yalancıydı abla, şimdi onu nasıl seveceksin?

— Kim söyledi bu yalanı?

— Sen söylemiştin abla. Bana söylemiştin. Vay kuruyası dilim, bunu nasıl söyledin!

Çocuğun karşısında epey bocaladım. Sonra açıklama yaptım:

— Hayatı boyunca bir tek yalanı görülmeyen Peygamberimizi bana kötü tanıttılar canım. Onun yalan söylediğini, Peygamber olmadığını söylemişlerdi. Birileri beynime girmiş, Hak Din'in kaynağı olan Kur'an'ı bana kötülemişlerdi. Ben de aldandım canım, hem de çok çabuk aldandım.

— O halde sen Muhammed'i sev, ben de isa'yı seveyim. Sen Kur'an oku, ben de incil okuyayım, oldu mu abla?

İşler içinde iş çıktı bana

Mavi dalgalarım mora boy andı

Umutlarım zikzak yaptı hülyalarımda

Dertlerime benden başkası dayandı

Sarardı yeşil yapraklarım

Mor mor oldu beyaz gülüm

Özletti kendini bana, korktuğum ölüm. ^

Deli ismeti düşündüm. Konuştuğu zaman en akıllı adam bile susardı, yanında.

Kendisine sormaya karar verdim. Bir daha bize geldiğinde veya kapımızın önünden geçerken onu içeri çağırıp konuşacaktım.

Bir kaç gün sonra ilahi okuyarak geçti kapımızdan. Esmişler yine. Beni duymadı. Yine saçma sapan sözler söyledi.

'Ben kendi halkımın köyünü yakmam Yakmam efendim, beni öldürün yine yakmam.'

181

Kendi dinimden olana kurşun sıkmam. Gerekirse sürünürüm, ben kendi halkımın köyünü yakmam.

Dedeme söyledim Müslüman olduğumu. Asık suratla "iyi yaptın" dedi. "Şimdi Vera Gavuru ile konuşmazsın." Çok sinirlendim dedeme:

— Dede! Ne olur ona Gavur deme. Peygamberinin izinden git. "Ehli Kitap ya da Müslüman olmayan" manasında kullanılan kelimeyi kullan "Gayri müslim" de. O öyle dermiş. Zalim ehli kitaba gavur denirmiş. Ama her ehli kitap zalim değildir. Çok merhametli hristiyanların varlığını unutmayalım. Tabii ki kötüler de var ama Vera kötülerden değil.

— Sen onu savun savun. Göreceksin birgün, bak sana nasıl düşmanlık yapacak.

— Yanılıyorsun dede. Ondan bana hiçbir kötülük gelmez, gelemez. Bunu göreceksin.

— Sen de göreceksin.

Dedemde bir şey farketmiştim. Vera'nın aleyhinde konuşurken bayağı yüzü kızarıyordu.

Bahçeye çıktım. Çiçeklerime bakıyordum. Karşıdan karşıya Vera ile konuşuyorduk:

— Ne haber Müslüman Gülü? Ben de ona cevap verdim. .

— iyilik Hristiyan Gülü. Sende ne var ne yok?

— Ne olsun. Bildiğin gibi. Sahi, sana bir haberim var.

— Nedir o?

— Buraya gelmeden söylemem.

Dedem tülperdenin arkasından bizi takip ediyordu.

Ben Vera'nın yanına gittiğimde dedem hâlâ perdenin arkasındaydı.

Bir dakika geçmeden Vera'nın yanında bitiverdim.

— Söyle Vera, ne oldu?

— Ne olacak. Tarkan dün gece "Müslümanlığı araştıracağım" dedi.

— Neee! Doğru mu söylüyorsun?

— Tabii doğru söylüyorum. Leyla ile birbirlerine girdiler.

— Aman Allah! Kulaklarıma inanamıyorum.

— inan inan. Filiz Hoca'ya sorduğu ayetler var ya, o ayetlere öyle inan-

182

dığı için Yehova Şahidi olmuşmuş. inancının tersi çıkınca kafası karışmış. Şimdi islâm'ı araştıracağım diyor. Sakın Cemile'ye söylemeyin ben kendim söylerim dedi.

Sevincime diyecek yoktu. Yine de tam olarak inanmamıştım, ilahiyat mezunu birinden dersler alıyormuş. Yehova Şahitleri gelmişler iknaya çalışmışlar, "Siz Kur'an ayetlerini bana hep çarpıtarak anlatmışsınız. Size inancım kalmadı."

demiş. Leyla kardeşi için çok üzülüyormuş. Ne yaptıysa Gülderen yaptı diyormuş.

Evet Gülderen yapmıştı.

Yılmamış usanmamıştı.

Şimdi sıra bendeydi. Ben de çalışmalıydım. Ah keşke Müslümanların da Yehova Şahitleri gibi düzenli çalışan bir düzeni olsaydı. Hemen oraya gider göreve başlardım.

Bir akşam Vera'ya gittim. Boş bulunup açık kapıdan içeri daldım. Bir de baktım ki, aman Allah ne göreyim, Tarkan akşam namazı kılıyor. Önce rüya gördüğümü sandım.. Sonra boğazım düğümlenir gibi oldu, yutkundum. Sonra da ağlamak geldi içimden.. Hem gözlerimden yaş aktı, hem de onu seyrettim elimde olmayarak. Aman Allahım, bir gence namaz kılmak bu kadar mı yakışır!

Onu heyecanla izlerken selam verdi.

Bir de baktı ki ben ona bakıyorum. Heyecanla kalktı yerinden:

— Aaa sen misin?

— Galiba.

— Demek beni yakaladın.

— Evet çok sevindim Tarkan. Senden bekleneni yaptın... Ne zamandan Müslüman olmayı düşündün?

— Aslında çoktan beri kafamda bazı sorular vardı. Mesela, Kur'an'ın anlatıldığı kadar acımasız olamayacağını son zamanlarda anlamaya başlamıştım. Biz neye inanıyorsak, onun aksine deliller sunuldu bize.. Aylardır düşünüyordum, gece gündüz bu sorularla meşguldü kafam. Basitlerinden bir örnek: Devamlı bir kızla, bir erkek beraberler ama kalbini bozma-malıymışlar, inancı var ya, kafama hiç yatmıyordu. Erkeğin yapısına da,

183

kadının yapısına da aykırı buluyordum ama kimselere birşey söyleyemiyordum.

— Doğru söylüyorsun. Ben de düşünmüştüm aynı şeyi.

— Aslında birçok Şahit bunları düşünmüştür gibi geliyor bana. Bir defa insan fitratını tanımamaktır bu. İşe bakın; iki bekar her zaman beraber gezecekler ama kalplerinden hiçbirşey geçmeyecek. Belki müstesnalar çıkar ama kaidede mümkün değil bence. Daha bir çok soru vardı kafamda.

— Demek senin içinde bu sorular vardı, neden söylemedin? Tarkan biraz duraklayıp cevap verdi:

— Sen annemle otur, ben namazımı tamamlayıp geleyim. Seninle konuşacak çok şeylerim var.

Ben Vera'nın yanına gittim. Vera, Leyla'yı anlattı.

— Tarkan'ın Müslüman olması Leyla'yı çok üzdü.

Vera yemek hazırlıyordu. Bir taraftan da sorularıma cevap veriyordu.

— Sen üzülmedin mi Vera?

— Hiç üzülmedim. Ben kendimden sorumluyum. Onlar ne isterlerse olsunlar.

— Babası ne dedi?

— O da benim gibi düşünüyor ama kaynanam'sevinçten şok geçiriyormuş. Kendisi Müslüman değil ama kendisinden başka herkesin Müslüman olmasını istiyor.

Bu söz çok hoşuma gitmişti. Gerçekten de bazı Müslümanlar, kendileri islâm'ın "i"sini yaşamazken, başkaları İslâm'ın her kuralını yaşasın istiyorlar.

Filiz Hoca'dan konu açtık. Vera onu öve öve bitiremedi.

— Keşke bütün Müslümanlar Filiz Hoca gibi olsaydı.

— Evet çok haklısınız. Keşke her Müslüman Filiz Hoca gibi, her Hristiyan da senin gibi olsa. Ne yazık ki, iki hatta üç, hatta hatta dört kesimin yobazları yüzünden, iyi niyetliler bilinmiyor, iki tarafta da "Savaş çıksın" diye bozgunculuk yapanlar var. O yüzden savaşlarda ara bozuculara islâm'da çok büyük bir ceza varmış. Hatta en büyük ceza onlara verilirmiş.

Bana dedemi sordu:

— Yine benden nefret ediyor mu?

— Hiç değişmedi. Hâlâ bana bir kötülük yapmanı bekliyor. Senden ba-

184

na bir kötülük gelse adam bayram edecek. Ne zaman sana gelsem, tülün arkasından beni takip ediyor. Hristiyan deyince, Hristiyan'ı insanlık dışı bir canlı gibi görüyor. Acaba Hristiyanlar'da da dedem gibisi var mıdır? Müslüman'dan korkan ve ürken?

— Olmaz olur mu? Bağnazlar her kesimde bulunan parazitlerdir. Bu arada Tarkan geldi. Şakayla bana takıldı.

— Hadi Cemile, seninle bir olup, annemi Müslüman yapalım.

— Boşuna heveslenmeyin, dininizi kendiniz güzel yaşayın, ben olmasam da olur.

Sonra Tarkan'la yarım kalan konumuza döndük.

— Evet Tarkan seni dinliyorum. Neden düşüncelerini söylemedin.

— Bilmiyorum. Biraz da tetkikçimi üzmemek istemedim. Çünkü benimle canla başla uğraştı. Başka şeyler de var. incil'de daha çok hikayeler hakim, Tevrat'ta da kafama yatmayan çok şeyler vardı.

— Mesela,

— Mesela bana göre Tevrat'ta kadın çok fazla suçlanıyordu. Sonraları ilk defa inanmanın verdiği heyecanla bunları unuttum.

Sonra devreye Filiz Hoca girdi, nasıl şaşırdım bilemezsiniz. Hani islâm'da, "Sizden olmayanı öldürün" deniliyordu ya; meğer savaş alanına ait olan bir ayet, günlük yaşamda geçerliymiş gibi anlatıldı bize. Bu da beni perişan etti. Duygularımı yıktı, güvenimi yıktı. Kendi kendime çok mücadele ettim. Kimsenin haberi yokken ben kendimle savaştaydım. Zaten biz hatayı baştan yaptık. Kendi dinimizi, onların bakış açısıyla, onların istediği kadarını öğrendik. Onlar da malum konulardı. Mantığımıza sığdıramadık. Bize hoş gelecek ayetlere değil, kafamızı karıştıracak ayetlere dikkatimiz çekildi ve Şahitler'den olduk.

— Biz yine Şahitler'deniz. Filiz Hoca söyledi.

— Ne söyledi?

— Öyle güzel birşey söyledi ki hayran kaldım. Bir yerde okumuş. Dedi ki; "Yehova Şehitleri diyorlar ki, 'Biz Allah'ın şahidiyiz' biz de diyoruz ki herşey Allah'ın şahididir." dedi. Daha ne söylesin?

Aradan aylar geçti. Filiz Hoca kitap listesi vermişti. Tavsiye ettiği bütün kitapları bitirmiştım. Ufkum genişlemiş onun tavsiyesi ile Kur'an'ın tedkiki-ne başlamıştım. Bu defa Filiz Hoca'ya göre, Kur'an'ın herşeyini tam anla-

185

masam da ana hatlarıyla ruhunu kavramışım. Derslerimiz güzel gidiyordu. Ben islâmi ilimlere önem verdikçe, Vera benden uzak durmaya başladı. Bunu hazmedemiyordum. Neden değişmişti Vera. Selamı bile soğuktu. Özellikle, italya'ya gidip geldikten sonra başlamıştı bu durum.

Tarkan düzenli bir şekilde okuyordu.

Bazen ona rastladığımda öğreniyordum durumlarını.

Gülderen ise aynı gayretle yoluna devam ediyordu. Derslere onunla beraber gidip-geliyor, onunla beraber çalışıyordum. Geçmiş günlerde benim durumuma üzüldüğü için ne kadar acı çektiğini anlatıyordu zaman zaman.

Dedem de Vera'nın durumunu farkettiler, devamlı benimle alay eder oldu.

— Hani nerde senin Vera'n? Neden seninle ilgiyi kesti? Ben sana dememiş miydim ona güvenme diye, diyor ve her fırsatta haklı olduğunu başıma kakıyordu.

Dedemin sözleri bana dokunmuyordu ama Vera'nın durumu canımı

yakıyordu.

Leyla ise, merhaba ve nasılsından başka benimle bir kelime bile konuşmaz olmuştu.

Leyla'yı ve babası Faik Bey'i islam'a çekebilmek için çok uğraştım. Gülderen de uğraştı ama hiçbir şey elde edememiştik. Nedense, onlarla ilgilendiğimiz kadar, mahallemizde bulunan, adı Müslüman ama kendisi müşrik olan putçularla uğraşmıyorduk.

Sanki onlara İslam'ı anlatmamız farz değilmiş gibi.

Uğur'a gelince; o ummadığım çocuk beni nerdeyse hasta etti. Bir gece yine tutturdu "Bana masal anlat" diye. Ninemle dedem de ısrar ediyorlardı. Uğur'umun karnını doyurdum, "Dişlerini fırçala, pijamalarını giy, odaya gel. Sen yatağına uzan ben de sana Yetim Muhammed isimli masalı anlatayım" dedim.

Anlattığım masal değildi ama çocuk masal dersem daha çok seviniyordu.

Güle oynaya dişlerini fırçaladı... Ellerini sabunlayıp pijamasını giydi. Tertipli çocuktu Uğur... Üzerinden

çıkardığı eşyasını katlar dolaba koyardı. Annemin annelik eseri idi bu da.

Uğur yatağına yattı, ben de karşısına oturup, alemlere rahmet olarak gönderilen Yetim Muhammed'i anlatmaya başladım.

186

"Bindörtüüz küsur yıl önce Bekke ve Mekke adını almış bir şehirde bir erkek çocuğu dünyaya gelmiş. Çocuk o kadar sevimliymiş ki; her gören "Bu ne sevimli çocuk!" demekten kendisini alamıyormuş.

Çocuğun annesi, bu çocuğun sıradan bir çocuk olmadığını hissediyor-muş ama kimselere birşey söyleyemiyormuş.

Daha çok Mekke ismiyle anılan bu şehirde bir de adet varmış, yeni doğan bebekler, süt çocuğu olarak, süt annelerine verilirmiş. Muhammed'i de sütanneye vermeleri gerekiyormuş.. Buna mecburlarmış... Muhammed'in annesi Amine çocuğunu süt köyüne göndermek için hazırlamış... Gözyaşlarını tutamıyormuş... O sevimli yavrucak da annesinden ayrılacağını hissetmiş ve başlamış ağlamaya ama ağlaması fayda vermemiş. Muhammed'i sütanneye vermişler. Sütannesi ona çok iyi bakmış. Halime uzun süre süt anneliği yapmış. Daha sonra Muhammed'i ondan alıp bu defa Bereket adındaki bir dadiya vermişler.. Hazreti Bereket'in bir oğlu olmuş. Oğlunun adı da Eymen'miş. ondan sonra Eymen'in annesi anlamına gelen Üm-mü Eymen adını almış. Ümmü Eymen Muhammed'i çok sevmiş... Muhammed de onu çok sevmiş..." Bu arada Uğurum sordu:

— O annesi yok diye mi ağlamış?

— Annesi varmış ama uzaktaymış. Onun babası yokmuş. Muhammed Aleyhisselam annesinin karnında yaklaşık altı aylıkken babası ölmüş.

— Babasını çok mu özlüyormuş?

— Hem de çok. „

— Annesini?

— Annesini de.

— O halde neden annesi onu uzaklara göndermiş?

— O zaman öyle bir âdet varmış toplumda. Ama islâm'dan sonra Kur'an annelere çocuklarınızı emzirin demiş. Ondan sonra anneler çocuklarını uzaklara göndermemişler, kendileri emzirmişler.

— Tabii göndermesinler abla. Çocuklar annelerini çok özlüyorlar... Annesini özleyince gizli gizli ağlıyor çocuklar.

Yüreğim yandı çocuğun bu sözlerine. Sordum:

— Sen nerden biliyorsun?

Yere baktıktan sonra cevap verdi:

— Ben başka şeyler de biliyorum abla. Annesini özleyen çocuklar, annelerinin gözlüğünü saklayıp, o gözlüğü öpüyorlar.

187

Yandım annem, kalbimle beraber yandım. Hiç belli etmeden sordum:

— Peki bunu nerden biliyorsun?

Uğurum'un gözlerinde yaşlar birikmişti. Sonunda yaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Biraz durakladıktan sonra sorumu cevapladı:

— Ben biliyorum, çünkü ben öyle yapıyorum abla.

Böylesine hüün dolu sözlerden sonra gözlerime kim "Dur!" diyebilirdi. Ben de başladım ağlamaya. Ona sarılıp beraberce ağlamamızı sürdürdük. Çocuk, annemi unuttu sanıyordum. Onu mezarına bile götürmüyor, onunla gerektiği gibi ilgilenmiyordum. Birçok büyükler gibi, çocuğun sade imanla ilgili problemi var sanıyordum. Ve bütün dikkatimi o yöne vermiştim.

Hayatı tanımak, gerektiği gibi anlamak lazımmış meğer.

Bize okutulan derslerde neden hayatın dersi yok acaba? Öncelikle insan hayatını, psikolojisini gerçeğine uygun bir şekilde öğrenseydik, ben kardeşimi böyle unuttur muydum? Ona görevimi yapmamış olmaktan utanç duydum.

Hiçbir büyük de "Bu çocuğun ruh dünyasına önem ver. Sen ona analık yapacaksın" demedi.

Babama yalvardığını günü düşündüm. "Ben ona analık yaparım" demiştim. Etrafta gördüğüm analık modeline göreymi yapacağım analık, ben de öyle yapmışım. Çocukta sadece beni ilgilendiren yönler dikkat ettim onu ilgilendiren yönler olduğunu düşünmedim bile.

Bu durum hemen hemen hepimizde var. Çocuğun eğitiminden sadece ana baba sorumludur sanıyoruz. Halbuki ablalar, ağabeyler, dayılar, teyzeler, hatta komşular bile.. Çocuk kimin olursa olsun ona eğitici olmalı değiller miydi?

Uğur'un sözleri ciğerimi yaktı. Hatırlamışım. Annem öldüğü zaman yavrucak öyle içli içli ağlamıştı ki, hâlâ gözümün önündedir. "Onu toprağa koydurma, evimizde saklayalım, ne olur baba!" diye yalvarmıştı.

Günlerce iki lokma yedikten sonra sofradan kalkmıştı. Onunla biraz ilgilenmişdik o zaman ama çabuk kestik ilgiyi. Ben habire yüklendim Şahid-ler'den olsun diye.

Meğer çocuk kendi dünyasında yapayalnız kalmış. Şimdi hatamı teta-

188

fi etmeliydim. Eğer ben insan isem, bunu başarmak bana zor gelmezdi.

Bu karardan sonra ona tekrar sarıldım.

— Canım Uğur'um. Ablanı affet canım. Ablan da yanlış eğitimin bir parçasıydı yavrum.

+**

Gülderen muradına ermişti. Artık çek mutluydu. Bu defa, Gülderen'in benimle ilgilenmesi gibi ben de Aynur'la ilgilenmeye devam ediyordum. Benim Müslüman olmam onu şaşırtmıştı.

Vera aynı şekilde beni üzmeye devam ediyor, yine "Merhaba" "Nasıl-sın"dan başka bir kelime konuşmuyordu. Acaba dedim, italya'da papazlarla görüştü de papazlar mı ona benimle ilgilenmemesini söyledi!? Bizler, olaylara kendi modellerimizden elbise biçmeyi nedense çok zevkle yapıyoruz. Alışmışız başkasının durumuna aklımızca yorumlar yapmaya.

Bir gün iyice sıkıldım. Gülderen de yok. Leyla zaten bana karşı tam bir yabancı oldu. Sevgisi zaten kalmamıştı.

Şimdi hatırlamıştım. Bir tetkik dersimizde Matta incil'i bölüm beşte, "Düşmanı sev!" başlıklı ayetteki başlık, başka bir çeviride "Sevgi sınavı" adı ile yazılmıştır, incil diyor ki, "Komşunu seveceksin, düşmanına kin besleyeceksin, denildiğini duydunuz ama size derim ki, düşmanınızı sevin ve size baskı yapanlara dua edin..."

O zamanlar bunu çok düşünmüştüm. O halde biz Müslümanlardan nefret ettiriliyoruz. Hiç farkına varmadan nasıl bu hale geliyorduk? Aleviliği kullanarak Alevi inancı sevgidir diye diye devamlı kin veren sahte Aleviler ve sahte Sünniler gibi, biz de ister istemez, hem nefret ediyor, hem de ilgilendi- ğimiz kişilere nefreti aşıliyorduk. Böyle olmamalıydı... Mademki isa'nın emriydi, düşmanımızı bile sevmeliydik.

Bunu gidip Leyla'ya soracaktım. Artık dayanamıyordum. Gittiğimde villadaydı ama beni gayet soğuk tavırla karşıladı. Leyla'ya sordum:

— Senin inancın sana, "Düşmanını bile seveceksin" derken, sen neden benden nefret ediyorsun?

Soğuk tavırlarıyla cevap verdi.

189

— Ben kimseden nefret etmem.

— Bu doğru değil. Sen benden nefret ediyorsun. Hani düşmanı bile sevecektiniz? Seninle biz yıllardır arkadaşız. Bana böyle yapmamalıydın. Annen zaten bir alem oldu. Her halde annen gittiği yerden kötü mesajlarla geldi. Ve beni çok şaşırttı. Neden böylesiniz söyle?

Aldığım cevap yeterli değildi. Canımın sıkıntısı artmış olarak eve geldim. Ertesi gün bahçeye indim. Sıklaştı, birbirine girmiş güllerin sık olanlarını söküp, güllerin rahatlamasını sağlayacaktım. Baktım Vera geçiyor.

Ona:

— isa ve Meryem aşkına dur, dedim.

Durdu.

— Sen neden böyle yapıyorsun, ben sana ne yaptım lütfen söyle. Ko-nuşmayacaksan yine konuşma. Allah aşkına söyle. İsa aşkına söyle, dedim.

Önceleri bana bakmadan bahçenin parmaklıklarından tutmuş ayakta

duruyordu. Sonra gözlerini bana çevirdi:

— Doğruyu söyleceksem doğrusu şu: Ben italya'ya gittiğimde ailem haricinde en çok seni özlemiştim. Kızıma aldığım hediyelerin hemen hemen tamamına yakınına sana da almıştım ama beni havaalanına kadar gelip karşılama zahmeti göstermedin. Özlemiş olsaydın karşılardın. Ben de bu yüzden kırıldım sana.

Şaşkınlıkla sordum:

— Nee! Kuskünlüğünün sebebi bu muydu?

— Az bir sebep mi?

Aman Allahım, inanamamıştım. Parmaklıklardan elimi uzattım onunla tokalaştım. Sonra biraz yukarı çıkıp sarıldım ona.

— Senin hakkında yanılmamışım.

Epey konuştuk. Semire Abla geldi yanımıza. Ben güllerin sık olanlarından kimini söküyor, kimini kesiyordum. Semire Abla sordu:

— Ne yapıyorsun?

Sevinçliydim. Şaka yapmak istiyordu canım. Cevap verdim.

— Ne yapacağım, bahçemizdeki Hristiyan Güllerini temizliyorum. Yerine Müslüman Gülü dikeceğim.

Maksadım Vera'ya şaka ile takılmaktı.

190

Semire Abla birşey söylemeden gitti.

Vera ile hoşsohbet epey zaman geçirdik, sonra "Herkes evine" deyip gülüştük ve evlerimize geldik.

Çok geçmeden Vera gelip benden rica etti:

— Ne olur, arabamı Leyla almış, beni Taksim'e kadar atar mısın?

— Tabii, hemen.

Çok geçmeden caddeye inmiştik bile. Daha Beşiktaş'a gelmeden arabam bozulmuştu. Kenara çektim. Ne yapalım diye düşünüyorduk. Vera bir anısını anlattı:

— Daha evlenmemiştim o zaman. Komşumuzun biri Müslümandı. Kadıncağızı doğum sancısı tutmuş, bizim zili çaldı.

— Vera! Ne olur beni hastaneye götür, dedi.

Götürdüm. Geri dönüşte arabam bozuldu. Arabayı kenara çektim ve bir taksi tutup eve geldim.

Arabanın bozulduğunu söyledim. Annem "Sana birşey olmadı ya gerisi mühim değil" dedi. Ama anneannem farklı cevap verdi:

— Tabii, alırsan domuzu arabaya uğursuzluk getirir, dedi.

— Sen ne diyorsun anneanne? O bir Müslüman, hem de gerçek Müslümanlardan, ona mı domuz diyorsun? dedim.

— Domuz mu? Domuz onlardan çok daha uğurlu bir hayvandır. Kirlettin arabayı, dedi. Eminim senin deden de şöyle diyecek:

— Araban tabii bozulur. Alırsan Hristiyan Gavuru'nu arabana, olacağı buydu...

Eve geldiğimde dedeme durumu anlattım. Aynen Vera'nın sözünü tekrar etti:

— Tabii bozulur araban, Hristiyan Gavuru'nu arabaya alırsan olacağı buydu.

Ne çirkin şeylerdi bunlar! Bu yüzden kurt yiyen kurtlara dönmüş insanlık, insan yiyen insanlar artıyor.

Filiz Hoca "Çağdaş olmak bu günün insanına hiçbirşey vermedi ama insanlık bunu göremiyor" derdi. Gerçekte de bu böyleydi. Ve insanlık bu durumdan kurtulmak için hiçbirşey yapmıyordu.

Birgün ders sırasında Filiz Hoca'ya sordum:

— Ben klasiklerden okumayı çok seviyorum. Filozofların tespitlerine

191

bayılıyorum. Fakat islami sahada Filozof yok. Bu da beni çok fazla üzüyor.

— Olmaz olur mu? Var, var ama onlara filozof demiyoruz biz. Filozof; bazılarının dediği gibi "düşünür" demektir. Bizde çeviri yapanlar, Filozofu düşünür olarak çevirmeyince, sanki Filozof islam Alemi'nde olmayan bir deha imiş mesajı doğdu. ibnü'l Arabi, ibnü'l Rüşd, Farabi, İbn-i Sina, imam Gazali gibiler, Yunanca'yla söylersek, birer Filozoftular. Günümüzde de kadın-erkek onlarca Filozof var ama onlara filozof denmiyor. Ayrıca gençliğe bir kompleks verilmiş yabancı klasikleri okuyunca daha havalardan konuşuyorlar. Bilmezler ki, 'sıfırdan sonsuzluğa sınıf geçirtecek not, bizdedir ve bizdedir arşa giden astronot."

Bilmedikleri için de, yerli dizi izleyenlerdeki kompleks yerli kitap okuyanlara sirayet ediyor.

Bu tespiti de doğruydu Filiz Hoca'nın. Bunun üzerine bana görev verdi. Hazırladığı kitap listesini bana uzattı, gülümseyerek mesajını da sundu:

— Şu listedeki düşünürlerin eserlerini oku. En çarpıcı cümleleri bana yaz getir de bakalım, Kantlar'dan, Sokratlar'dan aşağı kalmışlar mı? Tabii ben bunu söylerken, yabancı klasikleri hiç okuma demiyorum sana. Oku ama sadece onları okumak yetmez. Halbuki bize, biz de lazımız ve en başta biz lazımız. Bizim kültürümüz lazım. Sonra onların bilgileri tabii.

Çok hoşuma gitmişti bu açıklamalar. Geniş ufkun sahibi bir başka oluyordu.

Sonra haftada bir derse devam ettik.

Müşriklerin ruhlarını bir kere daha görüyordum. Mü'min Suresi 26. Ayetle Firavun'un Allah'ın Peygamberi'ne yaptığı iftirayı okuduk. "Firavun dedi ki; "Bırakın şu Musa'yı öldüreyim de Rabbine kavuşsun. Çünkü onun dinimizi değıştirmesinden ve yeryüzünde anarşı çıkarmasından korkuyorum."

Filiz Hoca bir müddet düşündü.

— Şimdi daha iyi anladım bu ayeti ve Kur'an'da yer almasını. Müşrikler, halka dini koruyan melek görünümü verirken, gerçekten, Allah'a kul olanları -Peygamber bile olsa onlar- dinsizlik ve anarşı çıkarmakla suçla-yabiliyorlar. Ah ülkemin ve dünyamızın Müslümanları bunu bir anlasalar.

192

Aynur'a takılıyordu aklım. Çevresinden devamlı eleştiri aldığı halde mücadelesine devam ediyordu.

Aynur birşeyleri başaracaktı ama ne zaman ve neyi başaracağını çok merak ediyorduk. Bacon, "Tez elde edilen başarı, insanı kararsız ve maceraperest yapar." diyor. Aynur bir başarıya yavaş yavaş gidiyordu. Ona çevreden gelen eleştirilere rağmen o kafasındakileri araştırıyordu. Aynur'un bu araştırmalarını en yakınları bile farketmiyorlardı. içine düştüğü bunalım yetmiyormuş gibi bir de eleştiri alması onu sinirlendiriyor ve eleştiriler yoruyordu Aynur'u. "Hayatı boyu hiçbir şeyde başarı gösteremeyen insanlar, başkalarının başarısını küçük görerek kendilerini teselli ederler." Dünya böylesi insanlarla doluydu ve insanı kemiren insandan kurt olmaya devam ediyorlardı.

Aynur, insanlar içinde yapayalnız kalmıştı. Ruhunu anlayan yoktu. Aynur çok iyi biliyordu ki "Başarı merdivenlerini hiçkimse eli cebinde çıkmazdı. O halde kafasındaki soruların cevabını bulacak, bir hata sonucu yarım bıraktığı okulunu tamamlayacak ve insanlara hizmet için kendisini yetiştirecekti.

Yatağına yattığında planlar kuruyor, kendi ailesinin yanında ama ona uzak olmanın acısını da yaşıyordu.

Aynur'un düşüncesi aynı noktada odaklaşıyordu.

Ya birileri beni körü körüne aldatıyorsa! Ya başaramazsam bazı şeyleri.

Aynur bilmiyordu ki, sonunda fayda olmayan birşeyi başaramamak bir nimettir.

Aynur'un anlattıklarından elde ettiğim bir tespitim vardı. Aynur, eninde sonunda daha büyük bir arayışın içine girecek ve doğruyu bulacaktı.

Yılma Aynur, ne olur! "Duman değilsen boşlukta kalamazsın"

Orhan Kuyu "İnsanın kendisini ambalajladığını bilmeyenimiz yoktur herhalde" der. Ne anlamlı bir nükte. Gerçekten insanlar kendilerini ambalajladığı içindir ki, dışla iç çok farklı iki insan gibi duruyor. Aynur ise kendisini ambalajlamak istemiyordu. Fakat çevresi ambalajdan hoşlanıyordu. İç dünyalarla dış dünya birbirine benzemiyordu. Kendisini olduğu gibi anlatan Aynur, bu yüzden ağlatıyordu başı yazmalı dindar ninesini. Bu yüzden ağ-latmıştı güzel annesini. Dostlarını bu yüzden üzüyordu.

"Beyazın bu kadar ucuzlaması doğru mu?" der bir düşünür. Tabii ki

193

doğru değildi. Ya insanın bu kadar ucuz harcanması? Fikirlerin satılması. Gerçekleri yıpratmak, gerçekleri paspas yapmak koca insanlığı aldatmıştı, ineğe tapan bile dünyanın en aldanmamış insanının kendisi olduğunu sanıyor. Ya ben de öyle aidandımsa?

Aynur bu duyguyla şüphe içinde bakıyordu olaylara. Ve o kendisine gösterilen "Sizden olmayanı çaprazlama olarak kesin." diye okunan ayetin, birisinin savaşı kıskırtanlar ve anarşi meydana getirenler için olduğunu öğrenmişti. Ya öteki ayet neydi? Onu başkalarından dinlemişti. Soruyorlardı Aynur'a "Allah, sizden olmayanları çaprazlama kesin diyor, hani inanç hürriyeti vardı." Ama Müslümandan dinlememişti o ayeti. Müslümanlardan açıklamasını aldıktan sonra eğer Müslümanlar da Şahidler'in söylediği gibi mana verirlerse işte o zaman içinde hiçbir kuşku kalmayacak, içi rahatlamış olarak Şahidler'e teslim olacaktı. Onlar nasıl inanmasını söylüyorsa öyle inanacaktı.

Bir defasında rüyalarından ikisini anlatmıştı. Onun rüyaları bana umut veriyordu.

Aynur'un bir özelliği vardı; o her zaman, Allah'a dua ettiğini söylerdi. "Allah'ım bana yardım et, senin yolunu bana aç" diyormuş. Yine böyle bir duadan sonra uyumuş. Rüyasında isa Aleyhisselâm'ı görmüş. İsa Aleyhis-selâm uzun beyaz bir elbise giymiş. Aynur ona heyecanla bakmış. Hemen beyaz elbisesinin etek uçlarından öpmeye başlamış. Bu arada isa Peygamber onu ikaz etmiş. "Elbisemin etek uçlarını neden öpüyorsun. Hiçkim-se kimsenin eteğini öpemez. Sen bunu bilmiyor musun?" diye onu azarlamış. Bu arada bir ses duymuş, ses ona demiş ki, "Sen İncil okuyorsun. Neden önce kendi Kur'an'ını okumuyorsun?"

Aynur bu rüyadan uyanınca, hemen çok sevdiği Şahidler'den biri olan Hemşire'ye gitmiş. "Alın incilinizi. Ben incil okumaktan vazgeçtim." demiş. Daha ilk günlermiş o zamanlar. O Şahidler'den olan Hanım da hemen Kur'an-ı Kerim'i çıkarıp, "Bak Kur'an da bile İncil'in okunması, ona inanılması yazıyor. O rüya şeytanidir, sen ona aldanma," demiş. Zavallı Aynur da "Mademki Kur'an söylüyor o halde ben de okurum" diye tekrar almış incil'i. Tabii ki incil okumak suç olamazdı. Burada yapılan, inanç ahlakına aykırı olan şey, inandıkları incil'e, inanmadıkları Kur'an'dan destek almalarıdır bana göre.

Bir başka rüyası da oldukça ilginçti Aynur'un. Yine dua edip, "Yarabbi!

194

Hangi din doğruysa onu bana rüyamda bildir" diye yalvarmış. Gerçi bu yöntem mutlak doğruya götürmeyebilir insanı. Fakat Aynur'un aylarca yalvarması sonucu, Allah ona güzel ve net şekilde göstermiş. Rüyasında kendisiyle ilgilenen, Bursa'da anneannesinin komşusu Zeynep varmış. Zeynep cemaatiyle bir odada imiş. Şahidler de öteki odada. Şahidler "Buraya gel" diye çağırmışlar. Bir ses,

Zeynep'lerin bulunduğu odaya girmesini söylemiş. Bu rüya da Aynur'u çok etkilemiş. Fakat Şahidler "Bu da şeytani" demişler. Onu ikna etmişler.

Ben öyle inanıyordum ki, Aynur birgün bu rüyasını hatırlayacaktı.

Gülderen'in beni düşündüğü gibi ben de onu düşünüyordum.

Telefonda beni çağırdı. Sesi yorgun gibiydi. Arabama atlayıp gittim. Kapıyı açtığı anda ağlamış olduğunu farkettilim.

"Buyur" dedi tatsız tatsız. İçeri girdiğimde düşünüyordum, madem gelişime sevinmeyecekti acaba bu kız beni neden davet etmiş olabilir ki? Merakla beklemeye başladım.

Suni bir nasılsın faslından sonra sohbele başladık. Konuya girdi:

— Bak Cemile! Senin samimi Müslüman olduğuna inanıyorum. Ölsen dahi sahtekarlık yapmayacağından eminim. Ben de yapmam. Bu yüzden bayağı çile çektilim. En yakınlarım bile benden uzaklaştılar. Ben Şahidler-'denim. Bundan şüphen olmasın. Fakat kafama takılan pürüzlerden birini çözemedim. Çevremdeki Müslümanlara soruyorum böyle bir ayet yok diyorlar.

Sözünü böldüm:

— Nasıl bir ayet?

— Aslında bir çok ayet. Bazıları sorduğum ayetler için, "Böyle ayet yok," diyorlar.

— Onlar gerçek Müslümanlar mı, yoksa isimleri mi Müslüman?

— Ben orasını bilmem. Bir insan Müslümanım, diyorsa onun dinini bilmesi lazım.

— Sen Müslümanım derken dini biliyor muydun? Ben biliyor muydum? Bu gün dünya Müslümanlarının durumu, ikimizin önceki durumu gibidir.

Aynur'un içinden çıkılmaz sorunlarla dolu olduğunu farkettilim. Dinimi bilememekten doğan eksikliğini yine farkettilim. Oradan Filiz Hoca'ya koştum. Kendimi cahil görmek istemediğimi, bana bir çare bulmasını rica et-tim. Filiz Hoca da: "Seninle ders yapalım" teklifini getirince sevinçten kal-

195

birrr duracak hale geldi. Anlaşmayı yaptık oradan da sevinçle Gülderen'e koştum. Kapıda sesini duydum. Annesiyle kavga ediyorlardı.

"Almanya'ya gitmeyeceğim anne. Boşuna uğraşma, benim burda derslerim var." diyordu.

Kapının zilini çalıp beklemeye başladım. Gülderen açtı kapıyı. Beni görünce sevinmişti. Mırıldanarak:

— Gel Cemile, dedi.

Sonra içeri doğru giderken, dönüp yüzüme baktı. Demek ki, bu defa iç dünyam, büyük harflerle yüzüme

yazılmıştı. Sordu:

— Hayırdır inşaallah! Çok mutlu görünüyorsun.» Cevap verdim:

— Evet, çok inutluyum Gülderen. Sonra gözlerimden yaşlar boşandı:

— Senin gayretinle, beş Hristiyan olmuş Müslüman evladının üçü kurtulmuş oldu. Aynur da islam'a döneceğe benziyor Gülderen. Bunlar senin sayende oldu, azimli kardeşim benim. Ahiretimi kurtarırsam bunun sebebi sen olacaksın. Allah senden razı olsun. Senin iyiliğini hiç unutmayacağım.

Ona sarılıp bir kaç dakika ağladım.

O günüm bir başka özeldi.

Eve geldiğimde dedemin hasta olduğunu gördüm. Kalbi tutmuş. Onu Vera hastahaneye götürmüş, iğnesini ilacını almış. Bir de sıcak çorba yapmış getirmiş "Lütfen bunu için" demiş. Dedemin yüz hatları okunmaz halde karışık kuruştu. Israrla sordum dedeme:

— Sorma kızım. Galiba ben bir yerlerde hata yaptım ama nerde hata yaptığımı kestiremiyorum. Bir Hristiyan'ın bu kadar iyilik yapacağını hiç düşünmemiştim, dedi.

Dedemin nadim olan tavrı beni sevindirmişti.

— Sendeki nefret çok fazla dede. Sana savaş açandan nefret edersin tamam. Dinine savaş açan, seni vatanından uzaklaştırmak isteyene kin duyarsın ama sen bu işlerle hiç iigisi olmayan, kendi dini inancına göre yaşayan, sevgi dolu insana da aynı nefreti duyuyorsun. Halbuki, Hristiyan-lar'a islâm Dini, Nasarâ ismini vermiştir. Bu da yardım edenler demekmiş. Filiz Hoca'dan yeni duydum.

— Haklısın kızım ama sen de benim neler gördüğümü bilmiyorsun. Bil-

196

sen şaşırırsın.

Ondan anlatmasını istedim, kabul etti:

— istiklal Harbi'nde, o Hristiyan ingiliz askerlerinin yaptıklarını gözlerimle gördüm. Zevk için, bir Müslümanın önce kulaklarını kestiler, sonra bağırarak bağda gözlerini oydular. Zavallı, İbrahim'di adı. İbrahim'in feryadı gökyüzüne ulaşmıştır bence. Beni öldü sanıyorlardı, nefesimi bile bölerek alıyor, olayı izliyordum. Sonra da kurşun sıkıp öldürdüler onu. Bu manzarayı hiç seyretmiyorsa onbeş-yirmi kişi seyrediyordu. Demek Hristiyanlar hep böyledir diyordum ama değıllermiş demek.

— Öyle hainler bizden de çıkar dede. Birkaç hain yüzünden koca bir milleti suçlasalar hoşumuza gider mi?

— Tabii ki Müslüman savaşta öldürür, öldürmez demem. Özellikle savaşta öldürür ama ben yemin ederim ki, bir Hristiyan'ın veya başka dinden olan birinin çıkıp gözünü oysalar onu gülerek seyreden on

Müslüman çıkmaz içimizden. Ben milletimi bilmem mi? En zalim Müslümanın neyi yapabileceğini, neyi yapamayacağını bilirim. Ah bilebilsen, neler gördüm istiklal Savaşı'nda. Şimdi Batılılar'a ister istemez kin güdüyorum. Bazıları unuttu o günleri... İngiliz ve Fransız'dan başka herkese düşmanlar, İngiliz, Alman özellikle Amerikalı görünce mayışıyorlar. Ben gördüm evladım, o günleri ben gördüm. Sen de benim gibi olurdun gördüğümü görseydin.

Dedemin psikolojisini anlamıştım ama yine yobazca davranmasını affedemiyordum. Müslümanlar içinden öyle zalim çıkmaz, demesi bana inandırıcı gelmemişti. Şart/anm/ş biri, müs/üman bile olsa zalim olabilirdi.

Aradan aylar geçti. Uğur'a her gece bir kıssa anlatıyordum. Bazen Hazreti İsa'dan, bazen Hazreti Musa'dan, bazen de Hazreti Mühümmed sallallahu aleyhi vessellem'den bahsediyordum.

Uğur bu yöntemi sevmişti. Hazreti İsa'nın aleyhinde konuşmadığım ve ona inandığım için... Hazreti Peygamberimizi ona daha kolay sevdirmiştim. Korktuğum olmamıştı... Allah'a şükrettim.

Leyla benimle konuşmayı tamamen kesmişti. Ben, yine de ona "Merhaba" demeden duramıyordum. Ne kadar uğraştıksa, Leyla ile Güvercinci Sadık Ağabeyi yolundan çevirememiştik. Gülderen'in vasıtasıyla büyük

197

başarılar elde ettiğimiz inkar edilemezdi. Adeta mahalleyi korumuştuk... Yehovalar hangi eve gitmişlerse arkasından biz gitmiş, onların kafalara taktıkları soruları temizlemiştik.

Yüreğimi yakan birşey vardı...

Biz, bizim mahallemizi Allah'ın izniyle korumuştuk. Ya öteki mahalleleri kim koruyacaktı? Acaba öteki mahallelerde de birer Gülderen, birer Ahmet, Mehmet var mıydı? Bu sorunun cevabını hâlâ bilmiyorum.

Aradan onbeş-yirmi gün daha geçmişti.... Aynur'dan telefon geldi. Onunla konuşuyorduk. Bir ara "Galiba ben bir hata yaptım, Kur'an'ı, Kur'an'a karşı olan insanlardan öğrendim, o da beni istediği şekilde yönlendirdi" dedi.

Bu söz müthiş bir adım demektir. Telefonu kapattıktan sonra Gülde-ren'e müjde verip durumu anlattım.

Verdiğim müjde, Gülderen'i çok sevindirmişti:

— Hiç vakit kaybetmeden Aynur'u Filiz Hoca'ya götürelim. Onun sorularını ancak Filiz Hoca cevaplayabilir, dedi.

Bu fikri telefon açıp Aynur'a söyledim. Ertesi gün için randevulaştık, Filiz Hoca'ya gidiyorduk. Aynur huzursuzdu. Gülderen'le ben de çok heyecanlıydık...

Filiz Hoca'nın evine gittiğimizde, hocamızı çok yorgun bulduk... Yorgun olduğu halde bizi karşılaması çok içtendi.

içeri girdik... Karşılıklı çekyatlarda oturup havadan sudan konuşmaya başladık... Aynur sıkılıyordu ama elinden geldiğince belli etmemeye çalıştı. Çok geçmeden konuya geldik. Aynur patlamaya hazır bomba gibi duruyordu. Sonunda patladı:

— Sorduğum ayete siz de cevap veremezseniz, ben artık kimselere soru sormayacağım.

Filiz Hoca sakın sakın cevap verdi:

— Ben ölçü olamam, ben herşeyi bilmiyorum ki, yine de siz söyleyin, elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışacağım.

— Nedir o ayet?

— Allah Kur'an'ından diyormuş ki Müslüman olmayanlara, "Sizin ellerinizi ayaklarınızı, mutlak çaprazlama olarak keseceğim."

Bu nasıl şey böyle? Bir türlü hafızama sığdıramadım bunu.

198

Ben de heyecanla titriyordum. Filiz Hoca gülümseyerek cevap verdi:

— Onu söyleyen Allah değil ki. Böyle söylendiğini bize bildiren Allah. Aynur hayretle sordu:

— Ya kim?

— Onu söyleyen Firavun...

Aynur hırsla yerinden kalkıp Filiz Hoca'nın yanına geldi:

— Olmaz öyle şey! Bir yanlışınız var. Öyle olsa neden bana bu sözün Allah'a ait olduğunu söylensin ki? Bu bir yalancılık olur.

Filiz Hoca Kur'an-ı Kerim'i getirip Araf Suresi'ni açtı;

— işte ayeti, önce 123. Ayeti okuyorum: "Firavun dedi ki: "Demek ben size izin vermeden ona (Musa'ya) inandınız ha! Bu, şehirde tezgahladığınız bir tuzaktır. Bununla şehir halkını oradan çıkarma peşindesiniz. (Böyle davranmanızın bedelini) yakında anlarsınız." 124. Ayet: "Ellerinizi ayaklarınızı çaprazlama keseceğim, sonra da sizi asacağım."

işte bu ayetin aslı bu. Size çarpıtılıp anlatılmış.

Aynur dehşet çukuruna düşmüş gibiydi... Yerinden kalkıp pencereye koştu. Bize arkasını dönmüştü... Uzun bir süre kımıldamadan başını cama dayayıp dışarıya bakmaya devam etti.

Biz de şaşırmıştık, ondan böyle bir tepki beklemiyorduk...

Bir müddet sonra yanına gittim. Aynur için için ağlamış, gözlerini de zaptedemez hale gelmişti.

Sessizce mırıldandım ona:

— Aynur, kendini salma... Derdini bize anlat.. Seni böylesine üzen şeyin ne olduğunu söyle.

Ağlayarak döndü bana... Bağıra bağıra ağlıyordu artık:

— Daha ne olsun! Kendimi çok aptal, aldatılmış hissettim... Ben o ayet yüzünden ailemden koptum. Annemden babamdan koptum. Kur'an'a hakaret ettim... Kur'an'ı yaktım.

Sonra feryatlarla yere diz çöktü:

— Ben aldandım... Ben aldandım Allahım, Müslümanlıktan haberi olmadığı halde Kur'an'ı da kimselere bırakmayan cahil kullarının yüzünden aldandım... Yaktım Kur'an'ı yaprak yaprak... incittim onu ellerin ağzına bakarak...

Sessiz sessiz ağlamasını diz çöktüğü yerde devam ettirdi... Aldanmış-lık onu sarsmıştı... Perişan olmuştu Aynur... Yeniden doğmak için yeni

199

sancılar çekiyordu...

Bir müddet sonra ağlamaktan şişmiş gözlerini kaldırıp bize baktı:

— Ne olur, hemen gidelim buradan, kendimi iyi hissetmiyorum. Yarın Bursa'ya anneanneme gidip bir müddet orada kalacak ve kendi sesime kulak vereceğim... Şimdi ne olur beni evime götürün.

Evimize geldiğimde, sevinçten yorgun düştüğümü farkettim... Akşam namazından sonra hemen yattım. Yattığım yerden düşünmeye başladım, aslında ben de Aynur kadar aldanmıştım "Sizin, elinizi ayağınızı çaprazlama keseceğim" ayetini Allah'tan delil sanıyordum. Meğer Firavun'un nasıl bir Firavun olduğuna delilmiş. insan, nasıl olurdu da bu kadar aldanabilirdi. Uzandığım kanepede, kendi kendimi yuhlayarak uyumuşum.

Gece 22.00 sularında Deli ismetin sesiyle irkildim. Deli İsmet bize gelmiş, dedemle ve ninemle konuşuyordu. Gözlerimi açtığımda onunla göz-göze geldim. Beni izliyordu. Evet evet, bu bakış bir izlemenin habercisiydi... Bana hasretmiş, beni özlemiş gibi bakıyordu... Simsiyah bir çift göz ve ürperten bir bakış... Ayrıca, deli de olsa, bir erkeğin ben uyurken yattığım yere kadar gelmiş olması, canımı çok fazla sıkmış, derin bakışları da beni korkutmuştu.

Biraz sert ifadeyle söylendim:

— Hem dindarlıktan bahsedersin, hem de bir kadın uyurken onun yanına gelirsin. Bu ne biçim mantık?

Tekrar gözlerime dikti gözlerini... Her kirpiğinde kilolar asılıymış gibi gözkapaklarını zorla açıyordu...

Ağlamış.. Ağlamaklı ses tonuyla cevap verdi:

— Haklısın ama unutma ki ben bir deliyim.. Delidir ne yapsa yeridir... Hızla ayağa kalktım:

— Sen deli-meli değİlsin... Deliliğı çıkarına kullanıyorsun, kendisine deli diyen bir deli hiç görmedim. Bir daha evimize böyle girme lütfen.

Tuhaf bakışıyla mırıldandı:

— Seni özlediğim için gelmişim. Bu kadar hakaret etmen gerekmezdi.

200

Hırsıla çekip gitti... Ertesi sabah arabama binip Eminönü'ne gidecektim. Bir de baktım Deli ismet arabamın ön çamurluğuna ayağını koymuş resmen beni bekliyor. Onu görünce bozuldum.

— Hayırdır, burada ne arıyorsun? diye sordum. Derin manalar içeren bakışlarını gözlenme dikti:

— Bana öyle davranma lütfen... Arabana al beni, deniz kenarına gidelim, burada ne aradığımı sana anlatabayım. Artık bu yükü ben de çekemez oldum. Seninle her şeyi açık açık konuşacağım.

"Tamam" dedim, "başıma bela aldım." Bana olan aşkını anlatacak her halde. Her hali aşığa benziyordu. Ona olmaz diyemedim. Ne söyleyecek-se söylesin, bu işi bitireyim dedim. Korkuyla arabama binmesine izin verdim fakat kalbim çarpıyordu... Ya beni boğarsa, ya bana başka türlü kötülük yaparsa... Onun istediğı kadar تنها yere gitmedim. Arabamı kalabalık Sarıyer'in cadde kenarında durdurdum. "Burda konuşalım, biraz acelem var" dedim. Önce itiraz etti, sonra kabul etti.

— Peki, o halde burada anlatabayım. Fazla acele etme... Hayatımın en önemli konuşmasını yapıyorum.

Hayretle ve ürkekçe baktım ona. Anlatmaya başladı:

— Ben, çok çalışkan bir öğrenciydim, ilkokul beşe giderken ailem çok da fakirdi... Kalem alacak para bulamazdık...

Köyümüze bir zengin geldi. Bir traktör parası vererek evlatlık arıyordu. Fakir ailelerden bazıları hemen çocuklarını getirdiler. Köye bomba düşmüş gibi yayıldı haber. Köy meydanında toplandı köylü... Ben de merakla gittim oraya... Çocuklarını satmak isteyen babalara hayretle bakıyordum. "Bir insan diyordum. Bir insan nasıl olur da evladına kıyabilir?"

Zengin aile gözlerini bana dikti. Kimin oğlu olduğumu sordu, babamı gösterdim. Babama "Biz bu çocuğı çok sevdik, ne olur onu bize sat, traktör ye vosvagenin üstüne bir kilo da altın vereyim" dedi.

içimden "Saçma, beni babam değil bir kilo altınla iki arabaya, dünya ona verilse yine satmaz" dedim. Babam cevap verdi: "Tamam, verdim gitti." dedi.

Duyduğuma inanamıyordum... Babam şaka yapıyor olmalıydı. Meğer şaka değilmiş... Annemin "Evladımı vermem" çığlıklarına rağmen, babam beni verdi. Annemden ayrılırken çok ağladım. Babamdan ayrılırken hiç ağlamadığım gibi, yüzüne de bakmadım... O ayrılış, yıllarca babamı hiç öz-

201

lemediğim halde, annem gözümde tütüyordu.

Aradan yıllar geçti... Evlatlık alan aile bana çok iyi baktı. Onları sevmiştim ama anneme olan özlemim bitmiyordu. Zavallı gariban anam, hayatında bir kez muz, iki kez bisküvi yemiş. "Onların tadını unutamam" derdi. Onun için ninene devamlı muz ve bisküvi aldım. Unutma ki, her şeyin bir sebebi vardır.

Otuz yaşımdan sonra köye gideyim de annemi göreyim dedim. Köyden yıllar önce ayrılmışlar, İstanbul'a gitmişler. Ben de geldim İstanbul'da, onları aradım... Aylarca aradım ve buldum...

Merakla sordum İsmet'e:

— Anneni gördün mü peki?

— Gördüm... Yaşlanmış ama annem aynı anne. O beni tanımadı. Sık sık görüyorum onu.

— Peki ruhsal yönden hastalanman ne zaman oldu?

— Her şey askerlik yaparken oldu... Ama onu anlatmayacağım, anlatsam da tartamazsın. Ben tartamadığım için bu hale geldim. Benim sana anlatmak istediklerim bitmedi, biz üç kardeşlik. Başka da kimsemiz yoktu. Beni satan adam, yani babam kim biliyor musun Cemile?

— Aaa! Ben tanıyor muyum onu?

— Evet tanıyorsun, o senin deden, sen de benim yeğenimsin. Donmuş kalmıştım sanki...

Dilim tutuldu, inanmamamdan korktuğu için cebinden fotoğrafını çıkardı... Dedem ninem yanyana oturmuşlar, babamla İsmet arkalarında duruyor. Babam onüç, İsmet onbir, diğer amcam da ondört yaşındaymış.

Öyle şaşırmış, öyle tuhaflaşmıştım ki, bir müddet kendime gelemedim. O da ağlıyordu.

— Şimdi anladın mı seninle neden ilgilendiğimi? Sen benim için hayatta en çok değer verdiğim insansın, annemden sonra. Senin ardından Uğur geliyor. Sonra ağabeylerim. Senin üzerine titriyordum... Gece-gündüz aklımda sen vardın. Dinini bilen biri olduğum için, seni dinden uzak görmek de beni öldürüyordu.

— Peki neden söylemedin?

— Bilemiyorum, belki de evlatlık alan annemle, öz annem duysun istemedim... Bundan sonrası için ne yapacağımı bilmiyorum ama sana açılmak geldi içimden... Daha fazla dayanamadım. Şimdi öyle rahatladım ki

202

anlatamam.

Birbirimize sarılıp ağlaştık. Gözyaşları içinde devam etti:

— Sana yaklaşmak için ne bahaneler uydurmuştum bir bilsen... Hatırlar mısın sarı boyalı villa hikayesini... O hikaye bile sana yaklaşmak için bulduğum hikayelerden biriydi.

Anlatılmaz duygulardı o anın duyguları... Akşam eve geldiğimde kardan kadın gibi olmuştum.

Aradan günler geçmesine rağmen hâlâ kendime gelememiştim.

Demek o ilginin altı boş değilmiş. Geçmiş dönemleri gözümün önünden geçti bir bir. Evet o ilginin boş olması da zaten mümkün değildi.

Aradan bir hafta geçmişti... Kendime gelmeye başlamıştım. Son yıllarda öyle değişik atmosfere girip girip çıkıyordum ki, her seferinde sanki vücudumun kimyası da değişiyordu.

Böylesi bir ortamda yaşarken, ben, incil'in aleyhinde konuşmaya başladım. Sanki, İncil'in aleyhinde konuşursam, incil'in sonradan değiştiğini ispat edersem, Kur'an yücelecekti. Ben, bazı gayri müslimlerin Kur'an'a yaptığını yapıyordum. İncil'de hata arıyor, kendimce bir hata bulunca da çok seviniyordum. Özellikle İncil'in değiştiğini her fırsatta anlatıyordum. Bu durumumu farkedenden Filiz Hoca, bir gün beni çağırdı... Hoşbeş faslından sonra sordu:

— Cemile! Bilsen ki, İncil hiç değişmemiştir, Kur'an'ı bırakıp incil'e döner misin?

— Hayır!

— Demek ki, bizim Kur'an'a inanmamızın tek sesebi, incil'in değişmesi değil. Biz, incil'de hatalar, değişiklikler var diye Kur'an'a iman etmiyoruz. Bunu unutma, bize Allah Kur'an'a tabî olun emri verdiği için iman ediyoruz. Sen, incil'in aleyhinde konuşmadan Kur'an'ın ne dediğini anlat insanlara, bu yeterlidir. Emri bil-maruf, nehy-i anilmünker yap... Tebliğ yap... Dinli-dinsiz, Hristiyan-Yahudi önüne kim gelirse onlara İslâm'ı anlat. Dinlerlerse dinlerler, dinlemezlerse başka insana geç. Kendini fazla yıpratma ve tekrar ediyorum, unutma; İncil değişmemiş bile olsa biz Kur'an'a iman etmekle mükellefiz... Harika tespitte bayılmıştım.

İsmet'in anlattığıyla zaten şok halindeyken, Aynur'dan gelen telefon

203

tuz biber oldu. Aynur, Bursa'da Zeynep'lerle beraber Kur'an dersine başlamış. Bu defa Kur'an'a inananlardan ders alıyordu. Çok mutlu olmuştum. Bu mutluluğuma ilave olarak ne olsa iyi, ninemle sohbet ederken Uğur bir mektup getirdi bana, mektubu açtım, iki üç cümle yazıyordu mektupta.

Sevgili Müslüman Gülü,

Allah'ın emirlerine uygun eş olmayı vaat ederek, bir ömür boyu solmayacak güllerden benim bahçeme gül dikmeni istiyor, bu teklifimin kabulünü rica ediyorum.

Allah aşkına, Muhammed aleyhisselam ve isa aşkına teklifimi geri çevirme.

Seni yıllardan beri seven, hayat yolculuğuna seninle devam etmek isteyen aşık,

Tarkan

Mektubu alınca gayri ihtiyarı aynanın karşısına geçtim. Gözlerime baktığımda ben de şaşırdım. Daha önce hiç görmediğim kadar gözlerimin içi

gölüyordu.

Eminim sonra ne olduğunu merak ediyorsunuz. Tarkan'la evlendik, ikimiz de ilahiyat Fakültesi'ne gittik. Özel dersler aldık. Gülderen çok iyi dindar bir öğretmenle evlendi. O da tefsir yapacak kadar Arapça öğrendi. Kendi gayretiyle başardı zoru. Uğur ninemlerle kaldı. Nineme gerçeği söyledim, "ismet senin oğlun" dedim. Kadın sevinçten nerdeyse çıldırıyordu. Ama ne yazık ki, ismet Amcam üç yıl sonra genç yaşında öldü. Anneme ağladığımdan daha fazla ağladım ona. Şimdi ben Almanya'dayım. Cemile benim müstear ismim, iyiliğini ömrümce unutmayacağım Gülderen ve Filiz Hoca'yla en az senede birgün görüşüyoruz. Aynur sürpriz yaparak yuvasına döndü. Sonra Arapça öğrenmek için yurtdışına gitti. Aynur, bize Aynur bayramı yaptırdı. Leyla görüncem olduktan sonra bana karşı çok düzeldi ama Hristiyanlığından vazgeçmedi. Vera şeker gibi bir kayınvalidelik yaptı, hâlâ da şekerliği üzerinde. Tarkan çok iyi eş çıktı. Üzerime titriyor ve iki çocuğumuz var, ellerinizden öperler.

Son

204

Saygı gösterdiğimiz kadar saygı beklemeden yaşamak zorundayız.

205

Mademki, bütün insanlık temelde akrabadır, o halde herkes herkesi kendi inançlarıyla başbaşa bırakmak zorundadır.

206

Biz insanız, o halde, başkasının dini inancına tahammül etmesini öğrenecek, hakaretle eleştiriye ayırt edeceğiz!

207

Günümüzde karşı fikrin güzel işleri haber olma niteliği taşımıyor, o halde, böylesine karanlık gecelerin nasıl aydınlanacağını düşünmek zorundayız. Ve ileri gitmek istiyorsak, şunu da düşüneceğiz: "Hep haklı olan biz olamayız, bazen düşmanımız bile haklı konumda olabilir." insanlık, bunları ayırt ettiği zaman, insan olduğundan dolayı övünme hakkına daha çok layık olacaktır.

208

"Yehova Şahidleri" derler ki;

"Biz Allah'ın şahidleriyiz."

Biz de diyoruz ki; her şey Allah'ın şahididir.

Emine Şenlikoğlu

ISBN 975-6717-01-7

9N789756"71701 1